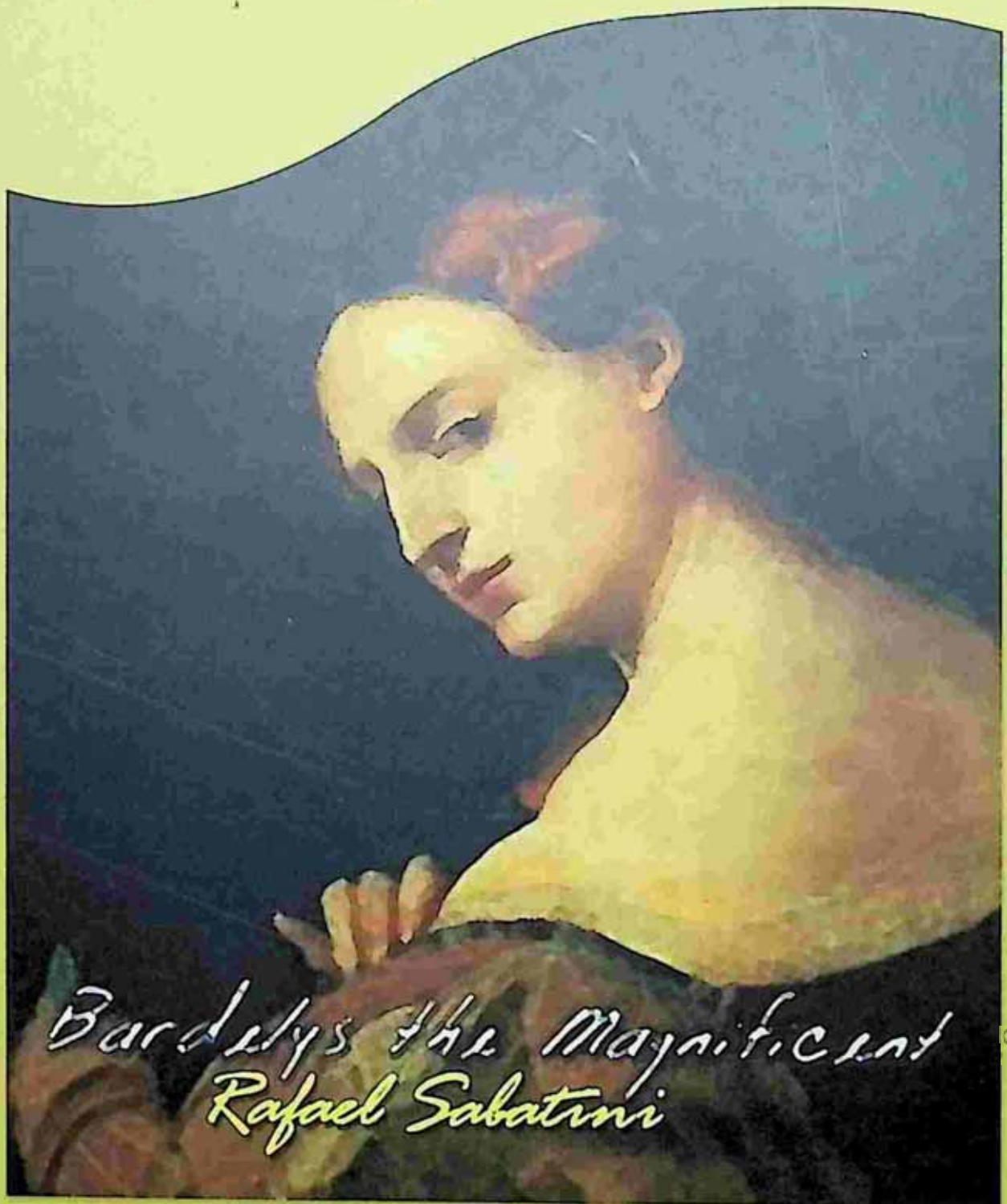

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ m

တင်တယ် လိုက်တော်မူသင့်ပါလို့

*Bardelys the Magnificent
Rafael Sabatini*

မြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

om

mgyoe.com

တင်တယ်

လက်တော်မှဆင့်ပါ

A RESU VIBOR PRODUCTION

BARDELYS
The **MAGNIFICENT**

FIC0127

4,000.00 KS

လိက်တော်မူသင့်ပါသည်။ တင့်တယ်

စာမူကိစ္စမှာ ၃၂၇ မူကိစ္စမှာ ၁၄ . ၅ ဝေဘီ x ၂၁ ဝေဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၇၅ အောင်ကျော်ဦးစာပေ၏ ပထမအကြိမ်မူ၊

ရောင်းစျေး ၄ ၀ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□□□□□□□□

လိုက်တော်မူသင့်ပါဌ်

BARDELYS
THE MAGNIFICENT
Rafael Sabatini

တင်တယ်

မြန်မာပြန်

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့ချုပ်၊ ၂၀၀၉

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ အလောင်းအစား	၁
၂။ ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဆန္ဒ	၁၉
၃။ ရေနေဒီလက်စပါရွန်	၂၆
၄။ လရောင်ထဲက မိန်းမပျို	၃၅
၅။ လာဗေဒန် မြို့စားကြီး	၅၃
၆။ နာလန်ထချိန်	၆၄
၇။ ဆန်ယူစတေ့၏ မျက်မာန်ဒေါသ	၈၁
၈။ ရွှေရုပ်လွှာ	၁၁၅
၉။ ညအချိန်တွင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ခြင်း	၁၂၇
၁၀။ သေရာမှ ပြန်ရှင်ခြင်း	၁၄၃
၁၁။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မဟာမင်းကြီး	၁၅၆
၁၂။ တူးလူး(စ်)မြို့ တရားခုံရုံး	၁၆၉
၁၃။ အရေးအကြီးဆုံးအချိန်	၁၉၀
၁၄။ ချောင်း၍ နားထောင်ခြင်း	၂၀၂
၁၅။ ရှာတယ်လာရော စိတ်ဆိုးခြင်း	၂၁၉
၁၆။ ဓားခုတ်ပွဲ	၂၃၁
၁၇။ အသူရာ လေဖောခြင်း	၂၄၃
၁၈။ ဆန်ယူစတေ့ ခေါင်းမာခြင်း	၂၅၆

၁၉။ မီးခတ်ကျောက်နှင့် သံမဏိ	၂၇၂
၂၀။ ဘလာညက်မှ လူသတ်ကောင်	၂၉၂
၂၁။ တရားမျှတသော လူဝီဘုရင်မင်းမြတ်	၃၀၇
၂၂။ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းကုန်းနှီးဖြုတ်ခြင်း	၃၂၁

[၁]

အလောင်းအစား

“ဟောဗျာ ... နေ့ပြောနောက်ကြည့်၊ ညပြောအောက်ကြည့် ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲဗျို့။”
ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ လာဖောစက ကျွန်ုပ်အနီး ကပ်ပြီးလျှင် နားဝ၌ တီးတိုး ပြော
လိုက်၏။ သူ့စကားသည် လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက် ပျက်၍သွားသော သူ့မျက်နှာထား
ကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍နေရာက ခါးကိုလိမ်၍ တံခါးဝ
ဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဤအချိန်တွင် တံခါးပေါက်မှာ ပွင့်၍နေပြီး တံခါးဝ၌ မြို့စား ရှာတယ်လာရော
၏ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အစေခံ
တစ်ဦးသည် အနီရောင်နှင့် ရွှေရောင်များပါသောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ထားကာ ခါးညွတ်၍
မြို့စား ရှာတယ်လာရော၏ ဦးထုပ်နှင့် အပေါ်ရုံဝတ်လုံကြီးကို လှမ်းယူ၍နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏စားပွဲတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများသည်
ရှာတယ်လာရော ရောက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌ ဆူညံစွာ စကား တသောသော
ပြော၍ ရယ်မောနေကြရာမှ မီးကို ရေနှင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်၍ သွားလေ
တော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခပ်စောစောက တသောသော ရယ်ပွဲဖွဲ့၍ နေခဲ့ကြ
ခြင်းမှာ ရှာတယ်လာရော၏အကြောင်းကိုပြောကာ ရယ်မောနေခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်
လေသည်။

စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ရှာတယ်လာရော၏
အကြောင်းကို ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ကြခြင်း အကြောင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ရှာတယ်လာရော

သည် တန်ဂီဒေါက်မြို့သို့သွား၍ ကြင်ရာရှာခဲ့ရာ၌ ကြင်ရာ မရဘဲ မျက်နှာပန်းမလှ နောက်ဆုတ်၍ အရှုံးသာ အဖတ်တင်ကာ ပြန်လာခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ၏ မိတ်ဆွေများသည် ထမင်းစားပွဲ၌ ရှာတယ်လာရော့ အား 'ဆန်ပြုတ်ကြီး' စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အမည်ပြောင်းပေးကာ ပြောင်နောက်နေခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်တွင်ပင် ရှာတယ်လာရော့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေရာ အားလုံးပင် နှုတ်ဆိတ်၍သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏အထဲတွင် ရှာတယ်လာရော့သည် အချစ် စစ်မြေပြင်တွင် စစ်ရှုံး၍လာခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ရှက်နေပြီး လူတွေ့သူတွေ့ပင် ခံလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။

ရှာတယ်လာရော့သည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝန်းတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူသိုက်မှာကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အညှာမပေးဘဲ နောက်တတ် ပြောင်တတ်ကြသော လူသိုက်ဖြစ်လေရာ ဤဝိုင်းသို့ ဝင်လာပါက ရှာတယ်လာရော့သည် အနောက်အပြောင် ခံရမည်မှာ မုချဧကန် ဖြစ်၏။ အနောက်အပြောင်ခံရမည် စိုးသော ကြောင့် ရှာတယ်လာရော့သည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုနှင့် အတွေ့ခံလိမ့်ဦးမည်မဟုတ်ဟု ထင်မှတ် နေဆဲတွင် ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရှာတယ်လာရော့ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ အံ့အားသင့်စရာပင် ကောင်းတော့သည်။

မြို့စား ရှာတယ်လာရော့သည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်တံခါးဝတွင် ခဏကြာမျှ တွေ့၍ ရပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လူသိုက်ကလည်း ရှာတယ်လာရော့အား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် သဖွယ် ဝိုင်း၍ အကဲခတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် လည်ကိုဆန့်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုနောက်တွင်မှ လာဖောစသည် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးပင် ပြုံး၍ လာကြလေသည်။ သူတို့၏ ပြုံးပုံမှာ ရှာတယ်လာရော့အား သရော်တော်တော် ဖြစ်၍နေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှာတယ်လာရော့အား များစွာပင် အားနာသွားမိပြီး သူ စိတ်တို၍ မသွားစေရန် ကြိုးစားရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင် သည် ကျွန်ုပ်ထသော အရှိန်ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ ရွေ့သွား၏။ ခြေနှစ်လှမ်းမျှနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှာတယ်လာရော့၏ အနီးသို့ ရောက်၍သွားပြီး လက်ကိုကမ်းကာ နှုတ်ဆက် ကြိုယူလိုက်ရ၏။ ရှာတယ်လာရော့က ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြန်လည်၍ နှုတ်ဆက် ပေသည်။ သူ နှုတ်ဆက်ပုံမှာ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း လုံးဝမရှိသော သူတစ်ယောက်၏ နှုတ်ဆက်ပုံမျိုး ဖြစ်၍နေလေသည်။ ထို့နောက် ရှာတယ်လာရော့သည် ဖယောင်းတိုင်မီးများ လင်း၍နေသော စားပွဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ သို့လာရင်း သက်ပြင်း ကြီးတစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်လေသည်။

ရှာတယ်လာရောသည် အလွန်တရာ အားနာသောအသံဖြင့် “ကျုပ် လာတာကို နယ်စားများ တော်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ့လေသံမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သော လူ့အသိုက်အဝန်းထဲသို့ သူ့လို စိတ် မချမ်းသာနေသော သူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို အားနာသောလေသံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ရှာတယ်လာရောသည် အလွန်တရာ စိတ်မြန် ခက်ထန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏အစေခံများသည် သူ့အား ငရဲမင်းတမျှ ကြောက်ရွံ့ကြရပေသည်။ မျက်နှာထားလည်း အလွန်ဆိုးသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ် ခက်ထန်ရသည့်အပေါ်တွင် ရှာတယ်လာရောမှာ မြို့စားလည်း ဖြစ်နေပြန်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း အလွန်တရာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာ၏။ ထိုမျှမကသေး ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည် ရှာတယ်လာရောအား များစွာ မြှောက်စား၍ သူ့ကောင်းပြုထား၏။ ထို့ကြောင့် ရှာတယ်လာရောသည် ဇမ္ဗူတွင် တစ်လူ ဟူသော မာန်မာနတံခွန်ကို လွှင့်ထူ၍နေသောသူ ဖြစ်လေသည်။ စကားစပ်မိ၍ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရှာတယ်လာရောတို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သူ့ကောင်းပြုခြင်းကို အပြိုင်အဆိုင် ခံယူနေကြရသော သူနှစ်ဦးတို့ဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလိုတော် ကျရာ၌ အပြိုင်အဆိုင် အမှုတော်ထမ်း၍ နေကြရသောသူများဖြစ်လေရာ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ပြိုင်ဘက်များပမာ ဖြစ်၍ နေရ၏။ သို့စဉ်ပါလျက်နှင့် ရှာတယ်လာရောသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အားနာသောလေသံဖြင့် နှိမ့်နှိမ့်ချချ ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့၌ များစွာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၍နေရ၏။ အချစ်ရေးကိစ္စတွင် မရှုမလှ အရေးရှုံးနိမ့်လာခါမျှနှင့် ရှာတယ်လာရောသည် ဤမျှ ကျိုးနွံ၍သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မည်သည့်အခါကမျှ မထင်ခဲ့ မိချေ။

ရှာတယ်လာရောကပင် စတင်၍ “ဒီနေ့ ဒီအိမ်မှာ ဒါလောက် လူစုံလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။ ပြီးလျှင် စကားဆက်၍ “ကျုပ် ဒီနေ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို အခစားဝင်တယ် နယ်စား ဘာဒယ်လီရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဖူးတွေ့ခွင့် မပေးဘူး ဗျာ၊ နေကိုမမြင်ရတဲ့အခါမှာ လကို ကြည့်ချင်သလိုပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်တော်ကြီးက ကျုပ်ကို အတွေ့မခံတော့ ကိုယ်တော်လေးဆီကို လာပြီး တွေ့ရတာပဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် နယ်စား ဘာဒယ်လီဘက်သို့ ခါးညွတ်၍ အလေးပြုလိုက်သည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ် သည် မြို့စား ရှာတယ်လာရော အဘယ့်ကြောင့် အစွယ်ကျိုးဘိသကဲ့သို့ ကျိုးကျိုးနွံနွံ ဖြစ်နေပုံကို နားလည်လာရပေသည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ရယ်မောလိုက်ရပြီး “ကျုပ်ကို လနဲ့ နှိုင်းတာကတော့ မှားနေ ပြီဗျာ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် စန္ဒာလမင်းဟာ အင်မတန် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ မလှုပ်မချောက်

myanmar.com

ကြီးကလားဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ အေးတိအေးစက် မနေတတ်ပါဘူး။ မြို့စားကို ကျုပ်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံမှာပါပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီးက မြို့စားကို အတွေ့ မခံလို့ ကျုပ်ဆီကို လာရတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို ခင်မင်လို့လာတယ်ဆိုရင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား” ဟု ဖော်ရွေစွာ ပြန်ပြောလိုက်ရ၏ ။

“အေးဗျာ၊ နယ်စားဖြစ်တဲ့ လ,ဟာ ကျက်သရေဆောင်ပါတယ်။ လ,လို နန်းတွင်းက နာမဝိသေသန ပေးထားတာသာ မဆန်းလှဘူးဗျို့။ ကျုပ် အခုမှ ရိပ်မိတယ်။ စိတ်ထားဖြင့် တော်ပါပေတယ်ဗျာ” ဟု ခါးညွတ်၍ အလေးပြုရင်း ပြောလိုက်ပြန်၏ ။ စင်စစ်တွင် “ဘုရင်မင်းမြတ်က အတွေ့မခံမှ ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျား လာတာပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က မသိမသာ ထေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်လေရာ ထိုထေ့လုံးကလေးကို ရှာတယ်လာရော့သည် ရိပ်မိလိုက်ဟန် မတူပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် သူ့အား စားပွဲသို့ ခေါ်ခဲ့၏။ ပြီးလျှင် “ဟေ့ ... အသူရာကြီး၊ မြို့စားမင်းဖို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး မြန်မြန်ယူခဲ့စမ်း။ ဂီးလက်နဲ့ အန်တိုင်းတို့ကကော မြို့စားမင်းကို လာပြီး ဘာစားမလဲလို့ မေးကြစမ်း၊ ဘာစီကရော မြို့စားမင်းဖို့ အရက်ယူခဲ့၊ လုပ်ကြဟေ့ ခပ်မြန်မြန်” ဟု ကျွန်ုပ်က အငိုင်းပေးလိုက်၏ ။

ခဏချင်းတွင်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အစေခံများသည် မြို့စား ရှာတယ်လာရော့အား ထူးထူးလည်လည် ဝိုင်းဝန်း၍ ဂရုစိုက်နေကြလေတော့သည်။ သူတို့ ဂရုစိုက်နေပုံမှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ပျားကောင်အများ ဝိုင်းဝန်း၍ ဂရုစိုက်နေဘိသကဲ့သို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်၍ပင် သွား၏။ “မြို့စားမင်း ဒီငါးဟင်းစားမလား ခင်ဗျာ၊ ဒေါင်းသားဟင်းကလေးကိုလည်း မြည်းကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကော အလိုရှိပါသလား ခင်ဗျာ၊ ကြက်ဆင်သားဟင်းကို သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ လက်သုပ်ကလေးကတော့ အီတလီပြည်က နည်းအတိုင်း သုပ်ထားတာ ခင်ဗျာ” စသဖြင့် ဝိုင်းဝန်း မေးကြမြန်းကြနှင့် ရှုပ်ယှက်ပွေ့၍ နေ၏ ။

အရက်ဘက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ ဘာစီသည်လည်း သူ၏ လက်ပါးစေ သူငယ်ကလေးအား အရက်ပုလင်း အမျိုးမျိုးရှိသော ငွေလင်ပန်းကြီးကို မယူလာစေပြီးလျှင် မြို့စား ရှာတယ်လာရော့အား ချဉ်းကပ်၍ “အဖြူရောင် အာရာမာညက် အရက်ကို သုံးဆောင်မလား ခင်ဗျာ၊ အန်မျိုး အရက်နီလည်း ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ ဘာဂန်ဒီ အရက်ချိုကတော့ ကျွန်တော်တို့ မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် အနှစ်သက်ဆုံးပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ နယ်စားမင်း ဘာဒယ်လီရဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ နှစ်ရှည် သိုလှောင်ထားတဲ့ ဟောဒီ အရက်ကို သုံးဆောင်မလား ခင်ဗျာ” စသည်ဖြင့် ဆွဲသော

ကြွယ်အောင် မေးမြန်းပြုစု၍ နေလေသည်။

မြို့စား ရှာတယ်လာရော့ သူ စိတ်ကြိုက် အစားအသောက်များကို ရွေးချယ်၍ ပြီးသည်အထိ တရုန်းရုန်းနှင့်ဖြစ်၍ နေကြလေသည်။ ရွေးချယ်ပြီးသောအခါတွင်ပင် အစေခံ နှစ်ယောက်တို့သည် မြို့စား၏ ကုလားထိုင်နောက်ဘက်တွင် အရန်သင့် ရပ်စောင့်၍နေကြ ပြီး မြို့စား အလိုရှိသမျှ ပြုစုရန် အဆင်သင့် စောင့်နေကြပေသည်။ သူ့အား အစေခံများက အလွန်အကြူး ဂရုတစိုက် ပြုစုနေကြပုံမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်ကို ပြုစုသည် နှင့်ပင် မခြားလှတော့ပေ။

သို့သော် စိုပြည်၍နေသော ကျွန်ုပ်တို့ဝိုင်းမှာ ရှာတယ်လာရော့ ရောက်လာသည့် အတွက် အနည်းငယ် ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်၍သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နန်းတွင်း သားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အချင်းချင်း ဟန်မပျက် ဖော်ဖော်ရွေရွေလုပ်ကာ ပြောဆိုဆက်ဆံ၍ နေကြရသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ရှာတယ်လာရော့အား တကယ်တမ်း ခင်မင်သူ မိတ်ဆွေစစ် မည်သူမျှ မရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိုင်းထဲသို့ သူ ဝင်လာသော အခါတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများမှာ အအီမူလည်ဖြစ်၍ သွားကြရလေသည်။

ရှာတယ်လာရော့သည် ဖိ၍ နင်းစရာအကွက် ပေါ်ပါက မည်သူ့ကိုမျှ မရှောင်ဘဲ သူ၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဖိနင်းတတ်၏။ ရှာတယ်လာရော့၏ မသမာဉာဏ်ကို ဒဏ်မခံရ ဖူးသူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေ၏။ များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲသို့ ရောက်ရှိသောက်စား နေကြသော သူများမှာ မိတ်ဆွေတု မိတ်ဆွေယောင်များသာ ဖြစ်ကြ၏။ ရှာတယ်လာရော့ ကိုလည်း မုန်းသောသူက များလေသည်။ ရှာတယ်လာရော့သည် ဤအချိန်တွင် ဘုရင် မင်းမြတ်၏ အမျက်တော်ရှခြင်းကိုခံရ၍ ကံနိမ့်နေသော အချိန်အခါဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများအနက်မှ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အား အခွင့်ကောင်းယူကာ မခိုးမနန့် မလေးမစား ပြောလိုက်လေမည်လားဟု ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်၍နေမိ၏။ သို့ ပြောခဲ့ပါသော် အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ရှာတယ်လာရော့အား အားနာဖွယ် ကောင်းလေတော့မည်။

ရှာတယ်လာရော့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမျက်တော်ရှခြင်းကို ခံနေရသူ ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းပျံ့နှံ့၍ သွားပါလျှင် ပဲရစ်မြို့ပေါ်ရှိ အထက်တန်းလွှာ လူတန်းစား တစ်ရပ်လုံးက ရှာတယ်လာရော့အား ကျောခိုင်းကြပေတော့မည်။ အရေးမစိုက်ဘဲ နေကြလေတော့မည်။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် ရှာတယ်လာရော့သည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ဧည့်သည်အဖြစ်ဖြင့် လာခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အား ရှေးကထက် ပို၍ ပျူပျူငှာငှာဧည့်ခံရန် ဘာဝန်ဝတ္တရား ရှိနေ၏။ သို့မှသာ ယဉ်ကျေးရာသို့ ရောက်ပေတော့မည်။ သူသည် နန်းတွင်း၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နေပြန်သဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မြေနိမ့်ရာလှစိုက် သဘောမျိုးနှင့် သူ့အား

mg3.com

ဖိနှိပ်ရန် လုံးဝ မသင့်ပြန်ပေ။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှာတယ်လာရောအား အထူး ဧည့်ခံနေရ၏။ စကား တသောသော ပြော၍နေရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အခြားမိတ်ဆွေများ ပြော၍ရအောင်ပင်လျှင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား၍နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်သည်များအား အရက်ကို လှိုင်လှိုင်ကြီးတိုက်ပေးရ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ရှာတယ်လာရော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမျက်တော်ရှုခြင်းကို ခံရသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အောင်သေ အောင်သား စားရသူကဲ့သို့ ပြုမူနေထိုင်ရန် လုံးဝ မသင့်ပေ။ ထိုကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ရှာတယ်လာရောအား အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် ကြိုးစားဧည့်ခံ၍နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် ကြိုးစားသမျှတို့သည်လည်း အရာထင်၍ လာ၏။ ဗုံးပေါလအော တိုက်၍ နေသော အရက်၏အရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်းတက်၍ ဧည့်သည်များအား ဖမ်းစားစပြု၍ လာတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ပင်ကိုကပင် ရယ်စရာပြောတတ်သူ ဖြစ်လေရာ ဧည့်သည် များအား ရယ်စရာ တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ ထောက်၍ပေးနေရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှာတယ် လာရော ရောက်မလာမီက ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆူဆူညံညံ စကားဝိုင်းဖွဲ့၍နေကြသော အခြေ အနေမျိုးသို့ ပြန်၍ရောက်ရှိလာသည်။ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်၍လာကြ၏။ ပြက်လုံးများထုတ်၍ လာကြ၏။ ရယ်သံ၊ မောသံများ တဝါးဝါးနှင့် ဖြစ်၍လာ၏။ အရက်ဝိုင်းတွင် ဆူညံ၍ နေသံများမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်စံရာ လူဇင်ဘူး နန်းတော်ဝင်းအတွင်းမှပင် ကြားနိုင်လောက် ပေသည်။ နန်းတွင်းသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆူညံနေသော အသံများကို ကြားရပြီးနောက် နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေတော့ သောက်ပွဲကြီး ကျင်းပနေပြန်ပါပကောဟေ့ဟု စကားတင်း ဆိုကြပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော နယ်စားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် သောက်ပွဲ၊ စားပွဲ၊ ပျော်ပွဲကြီးများကို တခမ်းတနား ကျင်းပလေ့ရှိသူ ဖြစ်ရာ ပဲရစ်မြို့တော် အထက်တန်းလွှာ အားလုံးကပင်လျှင် ကျွန်ုပ် သုံးပုံဖြုန်းပုံကို တခမ်း တနား အတင်းပြောကြရပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ပဲရစ်မြို့အထက်တန်းလွှာ၏ ကျက်သရေ ဆောင် ဟူသော နာမဝိသေသနကို ပေး၍ထားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သောက်ပွဲကြီးတွင် အရက်တစ်ခွက်သောက်တိုင်း ဆုတောင်း ဆုယူ ပြု၍ မေတ္တာရေစင်ကမ်းလျက်ရှိကြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ ဟူ၍ ဆုတောင်းကာ သောက်လိုက်ကြပြန်၏။ နိုင်ငံတော်ကြီးသာယာပါစေ ဟုဆိုကာ သောက်လိုက်ကြပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ အပြန်အလှန် အမျိုးမျိုး ဆုတောင်းမင်္ဂလာပြုရင်း သောက်၍နေကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သသည်က နည်းနည်း၊ အရက် သောက်ချင်၍ သောက်ကြသည်က များများဖြစ်၍ လာခဲ့လေသည်။ အရက်ပူး၍ လာကြ

လေလေ ဗရွတ်ရွတ်တနိုင်၍ လာကြလေလေ ဖြစ်၍နေပေသည်။ စကားများ ကြမ်း၍ လာကြ၏။ ရမ်း၍ လာကြ၏။ အားလုံး အောက်ခြေလွတ်၍ နေစပြုသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ လူဆိုး လာဖောစက စတင်၍ စကားဖောက်လာ၏။

“လူကြီးလူကောင်းများ ခင်ဗျား”

လာဖောစသည် ရှာတယ်လာရောအား စေ့စေ့ကြည့်၍ စကားစလိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာရေစင် သောက်ကြဦးစို့ ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှ စားပွဲကိုကိုင်၍ ထလိုက်၏။ အတော်မူး၍ နေပြီဖြစ်သဖြင့် လာဖောစသည် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကြီး သတိထား၍ မယိမ်းယိုင်အောင် ဟန်၍ ထားရလေသည်။ လာဖောစသည် ရှာတယ်လာရောအား ကြည့်ရာက တစ်ဝက်မျှ ကျန်နေသေးသော သူ၏ဖန်ခွက်ကို ကြည့် လိုက်ပြီးလျှင် အစေခံတစ်ယောက်အား လက်ပြ၍ ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အရက်ခွက်ကို ဖြည့်စေ၏။ ထိုနောက် “ခွက်အပြည့် သောက်ရမယ် ခင်ဗျာ” ဟု သူက ဆိုလိုက်ပြန်သော ကြောင့် အစေခံတို့သည် ဧည့်သည်များအားလုံးတို့၏ အရက်ခွက်များကို ပြည့်အောင် လိုက်၍ ဖြည့်ကြရလေသည်။ ပြီးသောအခါ အားလုံး ငြိမ်သက်၍သွား၏။ လာဖောစသည် ခြေတစ်ဖက် သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်သို့တင်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် လူက ယိုင်၍သွားသဖြင့် ခြေစုံရပ်၍ နေရလေသည်။

“လူကြီးလူကောင်းများ ခင်ဗျား၊ ဟောဒီ မေတ္တာရေစင်ဟာတော့ လှသလောက် ချောသလောက် ပြင်သစ်ပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ အသည်းနှလုံး အေးစက်ပြီး အခုရခက်တဲ့ ပင်မြင့်မာလာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအတွက် မေတ္တာရေစင်ပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီမေတ္တာရေစင်ဟာ ပင်မြင့်မာလာရဲ့ ချောပုံလှပုံတွေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ မေတ္တာရေစင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်တတ်တဲ့ ပင်မြင့်မာလာရဲ့စိတ်ကို ဂုဏ်ပြုလိုပါတယ် ခင်ဗျား။ အဲဒီ နတ်သမီးကလေးကို အရယူနိုင်မယ့် ခင်ပွန်းလောင်း နတ်သားကိုလည်း ဂုဏ်ပြုချင်ပါသေးတယ်”

လာဖောစသည် ရှေးဟောင်းစာပေများကို လိုက်စားသောသူ ဖြစ်လေရာ သူ စကားပြောလျှင် စာပေဆန်ဆန် စကားလုံးများ အမြဲတမ်း ပါဝင်၍ လာတတ်ပေသည်။

“အဲဒီ နတ်သမီးကလေးကို ရအောင်ယူနိုင်မယ့် နတ်သားဟာ ချောလည်း ချောရ မယ် ခင်ဗျာ။ ရဲရင့်သတ္တိလည်း ရှိရမယ်။ တေးကဗျာ ဂီတလည်း နိုင်နင်းရမယ်။ နောက်ပြီး တော့ အချစ်ရေးရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်ရပေမယ်။ အဲဒီလို အရည်အချင်းတွေနဲ့ အပြည့်စုံဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီ နတ်သမီးကလေးကို အဲရ မချိုင့်နိုင်ခဲ့ဘူး ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီလောက်တောင် အချစ်ရေးရာမှာ ဘယ်ယောက်ျားရဲ့

ဆွဲဆောင်မှုကိုမှ မယိမ်းမယိုင်ဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးကို ဂုဏ်ပြုပြီး မေတ္တာရေစင် သောက်ကြပါစို့။ လူကြီးလူကောင်းများအားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ အခု မေတ္တာရေစင်သောက်ပြီး ဂုဏ်ပြုရမယ့် အမျိုးသမီးကတော့ အတုမရှိတဲ့ လာဗေဒန်မြို့စားကြီးရဲ့ သမီး ရို့.ဇလင်းပါပဲ”

ဤကဲ့သို့ လာဖောစက လေဖောဖောနှင့် ပြောပြီး အရက်ခွက်ကို သောက်ကြသော အခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ အာဝဇွန်းရွှင်ပုံကို နားထောင်ရင်း ရယ်ချင်လာသော်လည်း ရုတ်တရက် စိုးရိမ်မှုကလည်း မကင်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှာတယ်လာရော့အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေလေသနည်းဟုလည်း အကဲခတ်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှာတယ်လာရော့ အချစ် စစ်ပွဲ၌ အရေးရှုံးနိမ့်၍ လာခဲ့သည်မှာ လာဗေဒန်မြို့စား၏ သမီး ရို့.ဇလင်းနှင့် ပတ်သက် နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မြို့စားသမီး ရို့.ဇလင်းအား ရအောင်ပိုးပန်းယူရမည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ရှာတယ်လာရော့အား တာဝန်ပေးကာ စေလွှတ်ခဲ့၏။ သို့သော် ရှာတယ် လာရော့သည် ရို့.ဇလင်းနှင့် မနီးစပ်ရဘဲ လက်လျှော့၍ အရှုံးပေးကာ ပဲရစ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရ ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ရှာတယ်လာရော့အပေါ်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်က အလိုတော်မကျခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရို့.ဇလင်းအား အဘယ်ကြောင့် ရှာတယ်လာရော့ကို စေလွှတ်၍ ပိုးပန်းစေရ သနည်းဟူသော အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ရှေ့တွင် ရှင်းလင်းပြောပြပါမည်။

ရှာတယ်လာရော့သည် လာဖောစ၏ တောင်းပန်ချက်အတိုင်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ ရပ်လိုက်၏။ သောက်ရမည့် မေတ္တာရေစင်မှာ ရို့.ဇလင်းကို ဂုဏ်ပြုသော မေတ္တာရေစင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ လုံးဝ မျှော်လင့်ဟန် မတူပေ။ လာဖောစ၏ နှုတ်မှ ရို့.ဇလင်း အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် ရှာတယ်လာရော့သည် မျက်နှာကြီး မည်း၍သွား၏။ အရက် ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်၍ ဆောင့်ချပြီးတင်လိုက်ရာ သေးသွယ်သော ဖန်ခွက်လက်ကိုင် သည် ထက်ပိုင်းကျိုး၍သွားကာ အရက်များ ဖိတ်၍ ကုန်သဖြင့် စားပွဲခင်းမှာ နီရဲသွား၏။ အရက်များသည် ငွေပန်းအိုးတစ်ခု၏ ပတ်လည်သို့ စီး၍သွားကြလေသည်။ အရက် ဖိတ်သည်ကို မြင်ရသောအခါမှ ရှာတယ်လာရော့သည် မိမိ မူပျက်၍ သွားရပုံကို သတိ ထားမိကာ အနိုင်နိုင် ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရင်း ...

“နယ်စား ဘာဒယ်လီရေ ... ကျုပ် ကိုးရိုးကားရားနိုင်ပုံကို တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ရယ်မောရင်း “အရက် ဖိတ်တယ်ဆိုတာဟာ အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်း မဟုတ်လားဗျ” ဟု ရှေးဟောင်း အယူအဆတစ်ခုကို

အကြောင်းပြုကာ သူ စိတ်သက်သာရာရအောင် ပြောလိုက်ရ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။ ဤသို့ အရက်ဖိတ်ခြင်းသည် သွေးထွက်သံယို တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည့် အရိပ်နိမိတ်ပေလားဟု စိတ်၌ တွေး၍နေမိ၏။ ကံအားလျော်စွာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကား ဘာမျှမဖြစ်။ နောက်တတ် ပြောင်တတ်သော လာဖောစ၏ မေတ္တာရေစင်ကို အားလုံးပင် မော့ချလိုက်ကြပေသည်။ သို့တိုင်အောင် လာဖောစ စကားစ၍ ပေးလိုက်သဖြင့် ရို့.ဇလင်း၏အကြောင်းမှာ ဧည့်သည်များ၏ နှုတ်ဖျား၌ ရေပန်းစား၍လာ၏။ စကားမစဲနိုင်အောင် ဖြစ်၍နေ၏။ ရို့.ဇလင်း ချောပုံ လှပုံများကို ကြားဖူးနားဝရှိသဖြင့် အပြန်အလှန် ပြော၍နေကြ၏။ အရက်မူးနေကြပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရှာတယ်လာရော့ကိုယ်တိုင် ရို့.ဇလင်းအား သွားရောက်ပိုးပန်းပုံကို ပထမ၌ စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောရာက တဖြည်းဖြည်း ဗြောင်ချ၍ ဆွေးနွေးလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာကား ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဘေးမှထိုင်၍ နားထောင်နေရ၏။

အားလုံးပျော်ပါစေ ဟူသောသဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို အလျှံပယ်တိုက်၍ ထားမိပြီဖြစ်လေရာ ပြောနေကြသော စကားများမှာ ဘွင်းဘွင်းနှင့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်လာကြ၏။ အုပ်မနိုင်၊ ထိန်းမရ ဖြစ်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မြို့စား ရှာတယ်လာရော့ကိုသာ တထိတ်ထိတ်နှင့် အကဲခတ်၍ နေရလေသည်။ သို့သော် မြို့စားသည် စိတ်ထိခိုက်ပုံမပြု၊ ရို့.ဇလင်း၏ အကြောင်းများသည် သူနှင့် အနည်းငယ်မျှပင် မသက်ဆိုင်ဘိသကဲ့သို့ ခပ်အေးအေးပင် နားထောင်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကိုတိုင်ကပင် ဝင်၍ ရယ်မောလိုက်သေး၏။ ဧည့်သည်များသည် ရှာတယ်လာရော့အား ရို့.ဇလင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စကြ၊ နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြ ဖြစ်၍လာကြ၏။ သို့သော် ရှာတယ်လာရော့သည် စိတ်မဆိုးရုံမျှ မကသေးဘဲ သူကပင်လျှင် ပြန်လည်ချေပ၍ နောက်ပြောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူသိုက်မှာ ရှာတယ်လာရော့အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မခင်မင်ကြသော်လည်း ဤနေရာမျိုး၌ အရေထူသော အရည်အချင်းတစ်ရပ်ရှိသည်ကို ကိုယ်တွေ့ သိကြရသောကြောင့် သူ့အပေါ်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ စိတ်ထားမကွက်နိုင်ကြတော့ပေ။

အတော်ကြာအောင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ စကားဝိုင်းထဲတွင် ပါဝင်ခြင်း မပြုဘဲ ခပ်ဖယ်ဖယ် နေလိုက်၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်မူကား ကျွန်ုပ်သည် စကားဝိုင်းထဲ၌ မပါဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ရှာတယ်လာရော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရယ်ရယ်မော့မော့နှင့် သူ့အား နောက်ပြောင်ကြသည်ကို အရေထူစွာ လက်ခံနိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ဧည့်သည်များနည်းတူ အရက်ကလည်း တော်တော် သောက်ထားမိပြီဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် စကားအမှားကို

ဆိုလိုက်မိ၏။ သို့ ဆိုလိုက်မိသဖြင့်သာလျှင် ဤဇာတ်လမ်းသည် ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ရာက “ဒီမှာ မြို့စားရဲ့၊ ရို.လောင်းကို မြို့စားမရခဲ့တာဟာ ဘာမျှ ဆင်ခြေပေးနေစရာ မလိုပါဘူးဗျ။ မြို့စားကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပြန်တယ်ဗျာ၊ နန်းတွင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့တောင် ရို.လောင်းကို မရခဲ့တာ ချစ်ရေးဆိုတဲ့နေရာမှာ မြို့စား မကျွမ်းကျင်သေးလို့ပေါ့ဗျ။ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒါကိုတော့ ဝန်ခံပါ”

ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့ နောက်ပြောင်လိုက်သောအခါတွင် ရှာတယ်လာရော့၏ မျက်နှာသည် နီရဲ၍သွား၏။ သူ့အရက်ခွက် ဖိတ်သည့်အချိန်မှစ၍ သူ ဒေါသထွက်ပုံ ရသောအခါမှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

ရှာတယ်လာရော့က “နယ်စား ဘာဒယ်လီရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား စွံခဲ့တဲ့ဟာတွေ များလွန်းလို့ ခင်ဗျားက သိပ်ပြီး မာနကြီးနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ မာနကြီးတတ်တဲ့ လူဆိုရင် သူများကို အထင်သေးတတ်သနော်” ဟု ပြန်၍ ငေါ့လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်သည်များကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း “ကဲ ... အဲဒါကိုသာ ကြည့်တော့၊ ကျုပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေရဲဘူးဗျ။ လုပ်ပါ မြို့စားရ၊ ခင်ဗျား ရို.လောင်းကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့ရာမှာ မကျွမ်းကျင်ခဲ့လို့။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျား မိန်းမ မပိုးတတ်လို့ မရခဲ့တာ မဟုတ်လား” ဟု မြို့စားအား မေးလိုက်ပြန်၏။

လာဖောစကလည်း ဝင်တည့်၍ “မပိုးတတ်လို့ မစွံတာ ဘာရှက်စရာရှိသလဲဗျ” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြန်လေသည်။

ရှာတယ်လာရော့မှာ မျက်နှာ နီသည်ထက်နီလာရာက “ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဘာမျှ မသိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နားလည်တာဟာ ပဲရစ်မြို့တော်ကိုသာ နားလည်တာပါ။ နန်းတွင်းမှာဆိုရင် ကြည့်စမ်းပါဦး။ နန်းတွင်းသူတွေဟာ ဘာမျှ မလုပ်ရ၊ မကိုင်ရနဲ့ တစ်နေ့ ... တစ်နေ့မှာ အချစ်အကြောင်းကိုပဲ တွေးနေကြတဲ့ မိန်းမချောတွေဗျ။ သူတို့အဖို့မှာ အချစ်ကို ရေငတ်သလို တောင့်တနေကြတယ်။ အလုပ်မရှိတိုင်း ယောက်ျားနဲ့ပျော်ဖို့သာ ကြံစည်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ၊ အဲဒီတော့ ဒီနန်းတွင်းသူ မိန်းမချောတွေဟာ ဘယ်သူကပဲ သွားပြီး စစ ပါကြဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ဒီလို အမျိုးသမီးတွေကိုတော့ ကိုရင်တို့ ရနိုင်သပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လာဗေဒန် မြို့စားသမီး ရို.လောင်းဟာ ပဲရစ်မြို့က နန်းတွင်းသူတွေနဲ့ အများကြီး ကွာခြားတယ်။ ရို.လောင်းဟာ တကယ့် အမျိုးသမီး၊ နန်းတွင်းသူတွေလို လူတကာ ကစားနေတဲ့ အရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ရို.လောင်းဟာ တကယ့် လူသားစစ်စစ် အမျိုးသမီး၊ ဟောဒီ ပဲရစ်

နန်းတွင်းသူတွေကတော့ ဆေးခြယ်ထားတဲ့ လွှစာမှန်းအရုပ်တွေနဲ့ ဘာမှ မခြားဘူး။ ဒီက နန်းတွင်းသူတွေဟာ စည်းစိမ်ယစ်ပြီး စိတ်ကတော့ ဗလာသက်သက်ပဲ။ ချစ်ရင် လိုက်မယ်၊ ကြိုက်ရင် အိပ်မယ်၊ ဒါလောက်ပဲ သိကြတယ်။ ရဲ့လင်းကတော့ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ အမျိုးသမီး၊ စိတ်ဓာတ် အင်မတန် ကြည်လင်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲ” ဟု ပြော၍နေ၏။

လာဖောစသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် “နားထောင်ဗျို့၊ နားထောင် ကြ၊ အပျိုစင် တရားဟောဆရာကြီးကို နားထောင်ကြစမ်းပါ” ဟု နောက်လိုက်ပြန်လေ သည်။

အခြား ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကလည်း “ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မြို့စားတော့ ရဲ့လင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မွန်ပြီဗျို့” ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

ဤတွင် ရှာတယ်လာရောက ထိုဧည့်သည်အား ဒေါသအရောင် ထွက်၍နေသော မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တို့မြို့စား မွန်နေတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ။ ရဲ့လင်းရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ ကျုပ်တို့မြို့စားကို ကဝေ ဖမ်းစားသလို ဖမ်းစားလိုက်ပြီဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ ရဲ့လင်းဟာ ဘုရားစူးရပါစေ၊ ကမ္ဘာ့ အလှထိပ်ခေါင်တင်လို့ သူ ပြောနေတာ ပေါ့။ နေစမ်းပါဦး မြို့စားမင်းရဲ့ ခင်ဗျားပြောသလောက် ချောတဲ့၊ လှတဲ့၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းမဟာ လောကမှာ တကယ်ပဲ ရှိရဲ့လားဗျာ။ ဟား ... ဟား ... အေးပေါ့ဗျာ၊ မွန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မှာတော့ သူ ချစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလောက် လှတဲ့မိန်းမ ကမ္ဘာ မြေပြင်မှာ ရှိတယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ မိန်းမမျိုးဟာ အလှဘွဲ့ စာပေလင်္ကာ တွေထဲမှာသာ တွေ့နိုင်မှာပါဗျာ။ စာဆိုတစ်ယောက် စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်း ယဉ်တဲ့ဟာမျိုး ကပဲ။ တကယ့် လူ့လောကမှာတော့ မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုအခါတွင် ရှာတယ်လာရောသည် ဒေါသ ပိုထွက်လာဟန်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အရက်အရှိန်ရော၊ စကားအရှိန်ပါ ရနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဆက်လက်၍...

“မြို့စားက တော်တော် ခွကျသေးတာပါ။ ခင်ဗျား ပိုးနည်းပန်းနည်း မဟုတ်လို့သာ အခုလို ဖယ်ခဲ့ရတာပေါ့။ လောကကြီးမှာဗျာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကယ်လိုချင်ရင် ဘာပြုလို့ မရမှာလဲဗျ။ တကယ်လိုချင်ရင် တကယ့်ကို ရနိုင်တယ်။ အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီလူဟာ သူ လိုချင်တဲ့မိန်းမနဲ့ ဂုဏ်ရည်အဆင့်အတန်းချင်း တူရမယ်။ အဲဒီမိန်းမ ရရင် သူ့ မူလဂုဏ် အဆင့်အတန်း ထားနိုင်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပိုပြီးမြင့်တဲ့ အဆင့်အတန်းမှာ ထားနိုင်စေရမယ်။ ဒီလိုအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်မိန်းမရော သိကြားမင်း သမီးမို့ ခံနိုင်မှာလဲဗျ။ မိန်းမဆိုတာ အင်မတန် ဂုဏ်မက်တယ်ဗျ။ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့

ခင်ဗျားလို မြို့စားကြီးတစ်ယောက်က ဂရုတစိုက် လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်မိန်းမရော ခင်ဗျားကို မချစ်ဘဲ နေနိုင်မှာလဲဗျ။ မိန်းမဆိုတာ ကပ်ပြီးနှူးရင် ပါတာမျိုးဗျ။ ဘယ်မိန်းမမှ မခံနိုင်ဘူး၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခါမျိုး၊ ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာ နှူးရတယ်ဆိုတာတော့ အင်မတန် လျင်ဖို့လိုတယ်။ ပျော့စိပျော့စိနဲ့ လုပ်နေလို့လည်း မရဘူး။ ရဲတင်းလွန်းအားကြီးလွန်းရင်လည်း မရဘူး။ အကွက်ကျကျ ချက်ကောင်းကိုကိုင်တတ်မှ မိန်းမဆိုတာ ကွဲခဲမိတာ။ ဒီမှာ မြို့စား ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်ဟာ မြို့စားထက် ငါးနှစ်လုံးလုံး ငယ်ပေမဲ့ မိန်းမ ဗဟုသုတတော့ ခင်ဗျားထက် ကျုပ်က အများကြီးသာတယ်ဗျို့။ ဟဲ ... ဟဲ ... အခု ကျုပ် ပြောပြနေတာတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ လက်တွေ့တွေပဲဗျ။ ဟား ... ဟား ... ဟား” ဟု ပြောလိုက်မိပြန်၏။

ရှာတယ်လာရောသည် မျက်နှာကို တစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီးနောက် ...

“နယ်စားပြောတာ ဟုတ်ပေသပေါ့လေ၊ နယ်စား အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ အရပ်ရပ် နေပြည်တော် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ပေသကဲ့။ အဲဒီကတည်းက စပြီး နယ်စား မိန်းမမူ ပွေလာခဲ့တဲ့ဟာတွေကို ကိုယ်တွေ့ ဗဟုသုတတွေပဲ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ယုံရပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နယ်စား ကျုပ်တစ်ခု ပြောပြမယ်၊ နန်းတွင်းသူ အမျိုးမျိုးနဲ့ နယ်စား စွဲခဲ့တဲ့ဟာတွေဟာ အချစ်ကိုရတာ မဟုတ်ဘူး နယ်စား၊ နန်းတွင်းသူ တွေဟာ တကယ့် အမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကလေးကစားလို ယူဆပြီးတော့ ပြောင်ပြောင် ပြောရရင်ဗျာ အခြောက်တိုက် အပျင်းပြေ အလေလိုက်နေတဲ့ ဟာမတွေ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပ်အထင်မကြီးလေနဲ့ဦး၊ နယ်စား တကယ်တမ်း တကယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လာဗေဒန်ရဲ့ ရဲတိုက်ကို သာ သွားပေရော။ ရို့လောင်းရဲ့ အချစ်ကိုရအောင် သွားပြီး ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား ကိုယ်ကို ခင်ဗျား တကယ့် အချစ်ပါရဂူကြီး၊ တကယ့် မိန်းမအကြောင်းသိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ဆိုရင် ရို့လောင်းကို ရအောင်ပိုးကြည့်စမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။ ဤနေရာတွင် ဧည့်သည်များက ...

“ချဲလင်း လုပ်ပြီဟေ့၊ ချဲလင်း လုပ်ပြီကွ” ဟု ဝိုင်း၍ အော်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရယ်မော၍ နေရပြီနောက် ...

ဪ ... ခက်လိုက်ပါဘိတော့ မြို့စားနှယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မမှန်ဘူး လို့သာ ဖြေရမယ့် ကိစ္စကလေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ လာဗေဒန် ရဲတိုက်ရှိတဲ့ လန်ဂီဒေါက်နွယ် ကိုရောက်အောင် ကျုပ်က တပင်တပန်း တကူးတကသွားပြီး နောက်ပိုး ပိုးရဦးမလားဗျာ။ ကျုပ်တို့တော့ မသွားနိုင်ဘူးဗျို့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှာတယ်လာရောက ...

“ခင်ဗျားဥစ္စာပဲ ခင်ဗျားသွားပြီးတော့ တကယ် လက်တွေ့ပြပါဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးသွားပြီးနောက် ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကြွားလုံးထုတ်နေတယ်လို့ ဆိုလိုသလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကြွားလုံးထုတ်တာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲဗျ၊ ကြွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားစကားကို ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ ခင်ဗျား စကားအတိုင်းဆိုရင် ရဲ့ဇလင်းကို ကျုပ် ပိုးတာ မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပိုးရင်တော့ ရလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားပြောနေတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ချဲ့လင့်လုပ်ဦးမယ်။ ထပ်ပြီးတော့ ချဲ့လင့်လုပ်မယ်။ သွားဗျာ ... လန်ဂီဒေါက်နယ်မှာရှိတဲ့ လာဗေဒန် ရဲတိုက်ကိုသွားပြီးတော့ ရဲ့ဇလင်းကို ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ပိုး၊ ခင်ဗျား ချမ်းသာပုံတွေကိုပြပြီး ပိုးဗျာ၊ စည်းစိမ်တွေကိုပြပြီး ပိုး၊ အစေခံတွေ၊ မြင်းတွေ ရှိရှိသမျှ အဆောင်အယောင်တွေကို ပြပြီးတော့ ပိုးပေတော့။ ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ပိုး၊ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ သေလုအောင်ပိုးပိုး ခင်ဗျား ရဲ့ဇလင်းကို မရစေရဘူး။ ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ”

ရှာတယ်လာရောအား ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်၍နေရ၏။ ပြီးမှ ...

“မဟုတ်တာဗျာ၊ အားအားယားယား သွားပြီး ပိုးမနေနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ထိုအခါ ရှာတယ်လာရောက ...

“ဒီလို နောက်ကို ဆုတ်မသွားပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ပိုပြီး မိန်းမ ပိုးပန်းရာမှာ တော်တယ်ဆိုရင် ရဲ့ဇလင်းကို ရအောင် သွားပြီးပိုးပေါ့။ ဒီတော့မှ ကျုပ် မပိုးတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ပိုးတတ်တယ်ဆိုကာ ထင်ရှားလာမယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ...

“ခင်ဗျားထက် ကျွန်တော် မိန်းမ ပိုပြီး ပိုးတတ်တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြဖို့ ကတော့ မရှားပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရဲ့ဇလင်းကို သွားပိုးရင်၊ ပိုးလို့ရရင် ယူရရော၊ ကျုပ်က မိန်းမ လိုချင်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

ရှာတယ်လာရောသည် ကျွန်ုပ်အား မေးငေါ့လိုက်ရင်း “သတ္တိ မရှိရင်လည်း မရှိဘူးလို့ ပြောစမ်းပါဗျာ။ ဒီလို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်မနေပါနဲ့။ ရဲ့ဇလင်းလို့ မိန်းမဟာ ခင်ဗျားနဲ့လည်း မတန်ပါဘူး။ ရဲ့ဇလင်းယူမယ့် ယောက်ျားက တကယ် ယောကျ်ား၊

ခင်ဗျားလို အညှာလွယ်တဲ့ နန်းတွင်းသူတွေနဲ့ ထွေးလားလုံးလားနေတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး” ဟု စကားတင်စီး၍ ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ ဂါစကွန်းနယ်သား ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကာစလက် ဆိုသူက “ဘယ့်နှယ်လဲ နယ်စား ဘာဒယ်လီ၊ ဒီလိုပဲ ခေါင်းငုံ့ခံနေတော့မလား။ ဖြေလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ရို.ဇလင်းကို ခင်ဗျား ရအောင် ပိုးနိုင်တယ်လို့” ဟု တိုက်တွန်းလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ကြီးပင် ခွကျ၍နေရ၏။ မိတ်ဆွေ အားလုံးကပင် ကျွန်ုပ်အား ရိုင်ဇလင်းကို မရ၊ ရအောင် ပိုး၍ယူရန် အတင်းပိုင်း၍ တိုက်တွန်းလေတော့သည်။ ခပ်စောစောက ထိုလူစုသည် ရှာတယ်လာရောအား ပိုင်း၍ နောက်ခံ၊ ပြောင်ခဲ့ကြ၏။ ယခုမှာမူ ကျွန်ုပ်အား ပိုင်း၍နောက်ပြောင်ရင်း ရို.ဇလင်းကို အရ ပိုး၍ယူအောင် ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းနေကြပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်၍ စဉ်းစားနေ၏။ မခံချင်သောစိတ် တစ်ခုတည်းကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သွား၍ ပိုးရမည်ဆိုသော အလုပ်မှာ အတော် ခွကျသောအလုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ နာမည်သာကြီးသော ရို.ဇလင်းသည် ဘယ်လို မိန်းမ စားမှန်း ကျွန်ုပ် မသိရသေး။ သွား၍ ပိုးပြီးခါမှ မရခဲ့သော် ရှာတယ်လာရောကို ရှုံးရမည်။ ရခဲ့ပြန်သော် အကယ်၍ ရို.ဇလင်းသည် ကျွန်ုပ်စိတ်ကြိုက် မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ပါက လူပျိုဘဝ ဆုံးရသည်သာလျှင် ကျွန်ုပ်၌ အဖတ်တင်နေရလေတော့မည်။

မြို့စား ရှာတယ်လာရောအား ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမများနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ ဂရုစိုက်သောသူ မဟုတ်ပေ။ မိန်းမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မြို့စား ရှာတယ်လာရော ပြောသည့်အတိုင်းပင် လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် အဆက်အဆံရှိခဲ့သော အမျိုးသမီးများမှာ နန်းတွင်းသူများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ နန်းတွင်းသူများမှာ အချစ်ကို မွတ်သိပ်တောင့်တနေကြသော အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြပေရာ သူတို့နှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားရသော အလုပ်မှာ ခက်ခဲသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။ လွယ်လွယ်နှင့်ပင် သူတို့၏ ရင်းနှီးမှုကို ရနိုင်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ လွယ်လွယ်နှင့် ရနိုင်သည်ဟူ၍ အထင်အမြင်ရှိ၍ နေခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ ထင်မြင်ခဲ့မိခြင်းမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း နောင်အခါတွင်မှ သိရပေသည်။ ရှာတယ်လာရောနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ပွားနေကြသော ဤညတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမသားများအပေါ်၌ အညှာလွယ်သည်ဟု အထင်အမှတ်မှားနေဆဲပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆနှင့် ရှာတယ်လာရောသည် ကြားချင်တိုင်း ကြား၍နေပြီးလျှင် သူပြောသလို တကယ် အဖိုးတန် မွန်မြတ်သော အမျိုးသမီးဟူ၍ ဤကမ္ဘာတွင် တစ်ယောက်မျှ မရှိဟု ယူဆထား၏။ စာဖတ်သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား အထင်သေးကောင်း သေးကြပေမည်။ သို့သော် ဤအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်၏

ကဏ္ဍအတွင်းမှာ မိန်းမသားများ၏အပေါ်တွင် အထင်သေးစေလောက်သော ကိုယ်တွေ့များသာ ကြုံတွေ့နေရခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရသည်မှာ ပဲရစ်မြို့ပေါ်တွင်ပင် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်းပျိုမင်းလွင် ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာမှာလည်း များစွာ ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီးလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်က သူကောင်းပြုကာ မြောက်စားထားသဖြင့် အစစ အရာရာ၌ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စည်းစိမ်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ နေပေရာ မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှ လေးလေးနက်နက် အရေးယူစဉ်းစားခြင်းမရှိဘဲ စည်းစိမ်တွင်သာ ယစ်မှုး၍နေခဲ့၏။ စည်းစိမ်တွင်သာ ယစ်မှုးရလွန်းအားကြီးသဖြင့် စည်းစိမ်ကိုပင် စည်းစိမ်မထင်တော့။ အခြားသူများ လိုချင်တောင့်တနေသော စည်းစိမ်မျိုးကိုပင် ကျွန်ုပ်မှာ ငြီးငွေ့၍နေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် မြို့စား ရှာတယ်လာရောက ကျွန်ုပ်အား ရို့လင်းကို ရအောင်ပိုးပါဟု ချဲ့လင့်လုပ်လိုက်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏အဖို့၌ လက်ဦးက စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်သော်လည်း စကားပြောရင်း ပြောရင်းပင် ရို့လင်းအား မရရအောင် သွားရောက် ပိုးပန်းရမည့်အလုပ်မှာ ကိုယ်တွေ့ဗဟုသုတ ကဏ္ဍအသစ်တစ်ရပ်၊ သို့မဟုတ် စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်နှင့် တူ၍လာ၏။ နန်းတွင်း၌ စည်းစိမ်တွင်နစ်မြုပ်၍ အိလည်လည် ငြီးငွေ့၍နေရာမှ ကိုယ့်စွမ်းကိုယ်စကို ထုတ်၍ ကြိုးစား ကြံစည်ရတော့မည် ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဘဝ၏ အပြောင်းအလဲ တစ်ခုအနေဖြင့် ရို့လင်းကိုရအောင် ပိုး၍ကြည့်ရန် စိတ်အားထက်သန်၍ လာရပေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်းသစ်သော အတွေ့အကြုံများကို ကိုယ်တွေ့ တွေ့ကြုံခံစားရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် ခဏကြာ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစား၍နေမိစဉ် ရှာတယ်လာရောက “ဘယ့်နယ်တုံး နယ်စား ဘာဒယ်လီရဲ့၊ သတ္တိမရှိတော့ဘူးလား။ ခုနကတော့ စွံလှချည့်ရဲ့လေးလို့ ကြွားနေတဲ့လူဟာ အခုတော့ စကားတစ်လုံးမျှ မထွက်တော့ဘူးလား။ ဒီမှာ နယ်စားရဲ့၊ နယ်စားဟာ လောင်းကစားပွဲတွေမှာ တော်တော်ရမ်းတယ်လို့ ကျုပ်သိရတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်က လောင်းကြေးထပ်ရင် နယ်စား ကျုပ် ပြောသလို ရို့လင်းကို သွားပြီးရအောင် ပိုးမလား”ဟု ပြောလိုက်၏။

စိတ်တို၍လာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မိ၏။ ရှာတယ်လာရော၏ စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို များစွာ ထိခိုက်ခံစားသွားပေသည်။ ကျွန်ုပ်စောစောက ပြော၍ထားသော စကားများကို တစ်ဝိုင်းလုံးကပင် ကြွားဝါသော စကားများဟူ၍ မှတ်ယူနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေများက ကျွန်ုပ်အား လူကြွားဟု ထင်မြင်ယူဆကြသည်ကို ကျွန်ုပ် မခံမရပ်နိုင်ပေ။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အခြောက်တိုက် ကြွားဝါသူ

ဟူ၍ အထင်မခံရအောင် ကျွန်ုပ်သည် မိုက်ရူးရဲပမာ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်မိလေတော့ သည်။ “ဘာပြောတယ်၊ လောင်းကြေး ထပ်ချင်သတဲ့လား မြို့စားရဲ့”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ခေတ္တမျှ တစ်ဝိုင်းလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ “ကဲ ... ဟောဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေအားလုံး သက်သေအဖြစ်နဲ့ နားထောင် ကြပါ။ ကျုပ်ဟာ လာဗေဒန်မြို့စားရဲ့သမီး ရို့လောင်းကို မရ၊ ရအောင် ပိုးပြီးတော့ ဘာဒယ်လီ နယ်စားကတော် ဖြစ်လာအောင် မရအရ ယူပြမယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ် ရအောင်မပိုးနိုင်ရင် ကျုပ် အခုနေတဲ့ ဘာဒယ်လီရဲတိုက်ကြီးနဲ့တကွ ပီကာဒီနယ်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်ပိုင် မြေတွေကို ရှိပစ္စည်းအားလုံးနဲ့တကွ မြို့စားကို ကျုပ် အပ်မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အဲဒီလောင်းကြေးကို မြို့စား ကျေနပ်ရဲ့လား။ မြို့စားကလည်း မြို့စားမှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို လောင်းကြေးထပ်ပေတော့။ ခင်ဗျား မလောင်းရဲစရာတော့ မရှိပါဘူးဗျ၊ နိုင်စရာရှိလို့ ရှိရင် ခင်ဗျားဘက်က အများကြီး နိုင်ခြေရှိနေတာကပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟု ပြောချလိုက်၏။

တစ်ဝိုင်းလုံး ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။ အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ မီးရွန်ဆက် က အရက်မူးနေ၍ နေရာကပင် ဤသို့ စည်းစိမ်အပြုတ် လောင်းကြေး မထပ်ကြရန် ကြိုးစားတားမြစ်သောအားဖြင့် “ကဲ ... မြို့စားတို့၊ နယ်စားတို့ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြဦးဗျို့။ နယ်စား ဘာဒယ်လီကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်က လောင်းမနေပါနဲ့ဗျာ၊ မြို့စား ရှာတယ်လာ ရောကလည်း သူ လောင်းကြေးထပ်တာကို လက်မခံပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်တိုတိုနှင့် “ကိုယ့်လူ ဘာမျှ ပြောမနေနဲ့” ဟု မီးရွန်ဆက်အား ငေါက်လိုက်ပြီးနောက် “ကဲ ... ဘယ့်နှယ်လဲ မြို့စား၊ ဘာများ ပြောချင်သေးသလဲ” ဟု ရှာတယ်လာရောအား လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

ရှာတယ်လာရောသည် စားပွဲပေါ်သို့ မျက်လုံး စူးစိုက်၍နေ၏။ ရို့လောင်း၏ နာမည် ကို လက်ဦးဆုံးအကြိမ် ကြားရစဉ်က သူ စိတ်ဆိုးသွားသဖြင့် ဖိတ်သွားသောအရက်များ စားပွဲခင်း၌ စွန်းထင်းနေသည့်အကွက်ကို စိုက်၍ကြည့်နေ၏။ သူ၏ ခေါင်းမှာ စိုက်စိုက် ကျ၍နေသဖြင့် သူ၏ ရှည်လှသောဆံပင်များသည် ပါးတစ်ခြမ်းကိုပင် ဖုံး၍နေကြလေ သည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား အထက်ပါအတိုင်း လှမ်း၍ မေးလိုက်သောအခါတွင်မူ ရှာတယ် လာရောသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာတွင် သရော်တော်တော် ပြုံးသော အပြုံးတစ်မျိုးသည် နှုတ်ခမ်း၌ ရွဲ၍နေ၏။ လောင်းကြေးမှာ ကြီးမားလှသောကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် သွေးရောင်ဖျော့၍ နေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိလေသည်။

ရှာတယ်လာရောသည် တဖြည်းဖြည်း ထလိုက်ရင်း “ကောင်းပြီ နယ်စား

ဘာဒယ်လီ၊ ခင်ဗျား အလိုရှိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကလည်း လောင်းကြေးထပ်ပါ့မယ်။ ပီကာဒီ နယ်က ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေနဲ့ နော်မန်ဒီနယ်က ကျုပ်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို လောင်းကြေး ထပ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား ရုံးရင်လည်း ခင်ဗျားရဲ့ ‘ကျက်သရေဆောင်’ ဆိုတဲ့ နာမဝိသေသန အပြုတ်ပေါ့။ ကျုပ် ရုံးရင်လည်း ကျုပ် ခွေးဖြစ်မှာပဲ။ လောင်းကြေးကတော့ အိတ်သွန် ဖာမှောက်ဗျို။ ခင်ဗျားဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်တော့ အပြုတ်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးရွန်ဆက်က “မဟုတ်တာကြီးပဲဗျာ ... တော်ကြပါ” ဟု ကန့်ကွက်သေး၏။ ကာဇလက်ကလည်း “တော်ကြပါ ... တော်ကြပါ” ဟု ပြောနေ၏။ ဤအချိန်တွင် အလောင်းအစား ဖြစ်၍လာအောင် စကားစပျိုးခဲ့သူ လာဖောစသည် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ထိုင်၍ ရယ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လေသံကို နှိမ့်နိုင်သမျှ နှိမ့်လိုက်ပြီးနောက် “ဒီမှာ မြို့စား ရှာတယ် လာရော၊ ရို.ဇလင်း အရပိုးရာမှာ ခင်ဗျား အချိန် ဘယ်လောက်ပေးနိုင်မလဲ” ဟု မေးလိုက် ၏။

“နယ်စားက အချိန် ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ”

ကျွန်ုပ်က “ခင်ဗျားက စပြီးတော့ ချဲလင့်လုပ်တဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လောက် ပေးမလဲလို့ အရင်ပြောပေါ့”

မြို့စားသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် “သုံးလ အချိန်ရရင် လုံလောက် မလား” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ သုံးလအတွင်းမှာ ရို.ဇလင်းကို အရယူ၊ မရရင် ကျုပ်ပစ္စည်း အားလုံးကို ထိုးပြီး အပ်ရုံပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက် ရှာတယ်လာရောသည် မိမိ သိက္ခာကို မိမိ ယုံကြည်လေးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ပြုမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေများအား အရက် များ ထပ်၍ဖြည့်ခိုင်းပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် မေတ္တာရေစင် သောက်သည့်အနေဖြင့် “လူကြီး မင်းများခင်ဗျား၊ နယ်စား ဘာဒယ်လီ လန်ဂီဒေါက်ကို ချောချောမောမော ရောက်ပြီးတော့ သူ့အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျုပ်နဲ့အတူ မေတ္တာရေစင်သောက်ပြီးတော့ ဆုတောင်းကြပါစို့” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

အရက်မူး၍နေကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေများသည် အားလုံး ဝိုင်း၍ ဆူညံစွာ ဩဘာပေးလိုက်ကြပြီး တချို့ကမူ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဝင် တက်ကာ အရက်ခွက်ကို ကိုင် မြှောက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ဩဘာပေး၍ နေကြသည်မှာ အလွန်တရာ မြင့်မြတ်သော

စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သော သူရဲကောင်းတစ်ဦးအား သြဘာပေးနေသည့် အလားပင် ဖြစ်၏။ စင်စစ်တွင်မူ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် ပြက်ချော်ချော်နိုင်လှသော အလောင်းအစားတစ်ခုကို လောင်းကြေး ထပ်မိသားပင် ဖြစ်၏။

တစ်ခန်းလုံးပင် “ဘာဒယ်လီကွ ... ဘာဒယ်လီ ... ဘာဒယ်လီ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” စသည်ဖြင့် ဆူညံ၍နေ၏။

[၂]

ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဆန္ဒ

ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်း ပြန်သွားကြ၏။ သို့သော် တချို့သည် ကျန်ရစ် ခဲ့ကြပြီး ဖဲကစားနေကြသေး၏။ နောက်ဆုံးဧည့်သည် ပြန်၍ သွားသောအခါတွင် မိုးထိန်ထိန်လင်း၍ နေချေပြီ။ ဖဲကစားသောသူများ ရှိနေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာ မဝင်နိုင်သေးဘဲ ရှိရ၏။ ကစားနေသူ မိတ်ဆွေများသည် ဖဲချပ်များတွင်သာ အာရုံစိုက်၍ နေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ရှာတယ်လာရော့ကို စည်းစိမ်အပြုတ် လောင်းကြေးထပ်ကြသည်ကို စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘဲ ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖဲကစားလိုစိတ် မရှိသောကြောင့် ဝိုင်းထဲသို့ဝင်၍ မကစားတော့ပေ။ ကျွန်ုပ် ထပ်၍ထားသော စည်းစိမ်ပြုတ် လောင်းကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်တွင် လေးလံ လျက်ရှိသောကြောင့် အိပ်ချင်စိတ် မရှိပေ။

ရောင်နီဦးသန်း၍လာသော အချိန်လောက်၌ ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့ဘက် လသာ ဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ဝေမှိုင်း၍နေလေသည်။ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ လင်းရောင်ပျိုးစ ကောင်းကင်ကို နောက်ခံထားလျက် လူဇင်းဘူး နန်းတော် ကြီးကို မည်းမည်းရိပ်ရိပ် မြင်ရ၏။ နန်းတော်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိစဉ်တွင် ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ မီးရွန်ဆက်သည် လာသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်၍လာလေသည်။ မီးရွန်ဆက်မှာ ချစ်စဖွယ်ကောင်း၍ သိမ်မွေ့၍နူးညံ့ပြီး အသက် ၂၀ မျှပင် မပြည့်တတ်သေးသော လူငယ် တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ မိန်းမချော ချောသော လူငယ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။ မီးရွန်ဆက်သည် ကျွန်ုပ်အား များစွာခင်မင်သော မိတ်ဆွေကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် အနားသို့ ကပ်လာရင်း “နယ်စားနှယ်ဗျာ ... သူများတွေ ဝိုင်းပြီးပြောတာနဲ့ပဲ စည်းစိမ်ပြုတ် အလောင်းအစား လုပ်တာတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး” ဟု တီးတိုး သက်သာ ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က “သူတို့က ဇွတ်လောင်းခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ လောင်းတာပါ။ အေးလေ ... သူတို့ကြောင့်လို့ ဆိုရင်လည်း ဆိုစရာပေပေါ့” ဟု ပြန်ပြော လိုက်ရ၏။

မီးရွန်ဆက်က “ဒါပေမဲ့ ... ဒီလိုရှိသေးတယ် နယ်စား၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော် ကြီးသာ ဒီကိစ္စကိုကြားရင်တော့ ဒီအလောင်းအစားကို ကန့်ကွက်ခိုင်းမှာပဲလို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဟာ ... ဒီကိစ္စကို ကိုယ်တော်ကြီး အသိခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်ကြီး သိသွားတောင်မှ ဒီကိစ္စမျိုးက နောက်ကိုပြန်ဆုတ်လို့ ဘယ်မှာဖြစ်နိုင်မလဲ။ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ အမျက်ဘော်ရှုတာကို ခံသင့်ရင်သာ ခံရမယ်။ နောက်တော့ မဆုတ် သာဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ နယ်စားရဲ့၊ အရက်မူးပြီး ဖြစ်လာကြတဲ့ ဥစ္စာကို”

“မူးတာ၊ မမူးတာက အပထားပါ။ လောင်းကြေးက ထပ်ထားပြီး မဟုတ်လား။ ငါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မနွှာနိုင်ဘူး”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ နယ်စားရဲ့၊ ပြီးတော့ ရဲ့ဇလင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်လို အမျိုးသမီးမှန်းမှ မသိရသေးဘဲနဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် မီးရွန်ဆက်ကိုကြည့်ကာ ရယ်လိုက်မိပြီးနောက် “အေးကွယ် ... ငါက ၁၈ နှစ်သားအရွယ်လောက်သာဆိုရင် ရဲ့ဇလင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ချောမှ ချောရဲ့လား။ စိတ်သဘောမှ ကောင်းရဲ့လားလို့ တွေးပြီး ပူချင်ပူမိပေဦးမပေါ့။ ခပ်ငယ်ငယ် တုန်းကဆိုရင် တကယ်ချော တကယ်လှတဲ့ မိန်းမမှ လိုချင်ဇာတ်ကြဘာကလား။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါက လူပျိုကြီးဘဝ... အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပြီကွယ်။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့က ကောင်းနေပြီ။ အခု ငါပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပေးထားပစ်ခဲ့ဖို့ အမွှေးသားသမီး လိုနေပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ ရဲ့ဇလင်းကို သွားပြီးပိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာပဲ။ ရဲ့ဇလင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ရှာတယ်လာရော့ ပြောတာရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ပဲချော၊ တစ်ဝက်လောက်ပဲ သဘော ကောင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ တော်လှပါ့ကွယ်။ အရပ်ဆိုးကြီးဆိုရင်လည်း မငတ်နိုင်ပေဘူးပေါ့။ ငါက လောင်းထားမိမှကိုး၊ ကဲ ... ကွာ ... မိုးလည်း လင်းနေပါပြီ အိပ်ကြပါစို့။ ဟို... ဖဲဆရာတွေကိုလည်း ဟောင်းထုတ်ဦးမှပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရပေသည်။

ဖဲကစားနေကြသော မိတ်ဆွေများ ထွက်၍သွားကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အစေခံ တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဖယောင်းတိုင်များကို မီးငြိမ်းခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် အသူရာကြီး ကိုခေါ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်းသို့အတက် လှေကားတွင် လိုက်၍ မီးပြခိုင်းရလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများကို ကူညီ၍ ချွတ်ပေးခိုင်းလိုက်၏။ အသူရာ၏ နာမည်ရင်းမှာ ရီဒင်နတ် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ရှေးဟောင်း ကျမ်းစာများတွင် နှံ့စပ်သော လာဖောစက အသူရာဟု နာမည်ပြောင်း၍ ထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရီဒင်နတ် သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အရက်ဝိုင်းများတွင် အရက် လုံလောက်အောင် တာဝန်ယူရသောသူ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ရီဒင်နတ်သည် အသက် ၄၀ အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်လက်ထက်မှစ၍ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘာဒယ်လီရဲတိုက်ကြီးတွင် အမှုထမ်း၍ လာခဲ့သူဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထက်သို့တိုင်အောင်ပင် အမှုထမ်းနေဆဲဖြစ်၏။ စင်စစ်အား ဖြင့်ဆိုလျှင် ရီဒင်နတ်သည် ကျွန်ုပ်၏အထိန်းတော် လူယုံတော်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ မှန်သမျှကို ရီဒင်နတ်သည် လုံးဝ ဦးစီး၍နေရသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၂၀ မပြည့်မီကပင် စစ်ပွဲများတွင် ဝင်နွဲ့ခဲ့ပေရာ ရီဒင်နတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စစ်ပွဲများ၌ ပါခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏အလိုကို အလွန်သိ၍ ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒကို မလွတ်တမ်း ဖြည့်တင်းပေးနိုင်သောသူ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အမဲလိုက်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ မြင်းသံ ခွာရိုက်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ အနာကို ဆေးထည့်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ ငါးကင်ရာတွင် လည်းကောင်း ရီဒင်နတ်သည် အဘက်ဘက်ကစုံစေ၍ များစွာ ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ စစ်မတိုက်ရဲဘဲ ပဲရစ်မြို့ပေါ်တွင် အတော်ကြာ နေထိုင်ရသောအခါတွင်မူ ရီဒင်နတ်သည် ယခင်ကထက် ပို၍ ဝဖြိုးလာကာ စည်းစိမ်ယစ်သော သူတစ်ယောက်၏ ရုပ်မျိုး ပေါက်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများ ကူညီ ချွတ်ပေးနေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ရီဒင်နတ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

“ကိုယ်တော်ကလေး၊ လန်ဂီဒေါက်ကို တကယ်ပဲ သွားမှာလား” ဟု ဝမ်းနည်းသံ ဖြင့် ရီဒင်နတ်က မေး၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးသော်လည်း ဘာဒယ်လီ ရဲတိုက်တွင်ရှိသော အခြား အစေခံများ၏နည်းတူ ကျွန်ုပ်အား ‘ကိုယ်တော်ကလေး’ ဟု ခေါ်လေသည်။

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ရီဒင်နတ်က “ကိုယ်တော်ကလေးနဲ့ မြို့စား ရှာတယ်လာရော လောင်းကြေး ထပ်

ထားတဲ့”

သူ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်က “အသူရာကြီး ကျုပ် ဘာပြောထားသလဲ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကျုပ် သောက်ဝိုင်းဖွဲ့တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား နာမည်ခေါ်ပြီး မခိုင်းရင် ဘာ စကားမျှ မကြားသလိုနေရမယ်။ အရက်ခွက်တွေမှာ အရက် ရှိ၊ မရှိ ကြည့်တာကလွဲရင် တခြား ဘာကိုမျှ မမြင်ရဘူး။ အဲဒီလို ကျုပ် အမိန့်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား။ ကဲ ... ကဲ ... ဘာပြောမလဲ၊ ကျုပ်တို့ လန်ဂီဒေါက်ကိုသွားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးကြားတော့ လန်ဂီဒေါက်နယ်မှာရှိတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ညီတော် နယ်စားကြီး မွန်မိုရင်စီးဟာ စပိန်ပြည်က စစ်အင်အား အကူအညီကိုရပြီးတော့ ဘုရင် မင်းမြတ်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်မယ်လို့ သတင်းတွေ ကြားနေရပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး အားဖြည့်ပေးနေတဲ့ ရဟန်းမင်းကြီးရဲ့ နယ်မြေကိုလည်း တိုက်ခိုက်ပြီး သိမ်းယူ မယ်လို့ ပြောနေသံတွေကိုလည်း ကြားရလို့ပါ”

“အလို ... အသူရာကြီးက နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်လာပြန်ပေါ့လား၊ သူတို့ချင်း စစ်တိုက်တာနဲ့ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဗျ။ သူတို့ဟာသူတို့ တိုက်ချင်တာကိုတိုက်နေ ကျုပ်တို့ လန်ဂီဒေါက်ကို သွားရမှာက ကြင်ရာရဖို့ကိစ္စ တစ်ခုတည်းရယ်။ ဒီအပြင် ဘာမျှမပါဘူး။ ကဲ ... သွားတော့၊ ကျုပ် တစ်ရေး အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်သို့ အခစားဝင်ခဲ့၏။ ကိုယ် တော်ကြီးအား ချဉ်းကပ်၍ ကျွန်ုပ်အား ညီလာခံမဝင်ဘဲ နေခွင့်ပေးရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ရ၏။ သို့ ... ညီလာခံမဝင်ဘဲ နေလိုခြင်းမှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်၊ လန်ဂီ ဒေါက်နယ်သို့သွားရန် ကိစ္စရှိသောကြောင့်ဟူ၍ ကိုယ်တော်ကြီး သိရသောအခါ၌ ကိုယ် တော်ကြီးသည် မျက်မှောင်ချို၍ လာ၏။ လန်ဂီဒေါက်နယ်မှာ ညီတော် မွန်မိုရင်စီး သူပုန် ထရန် စီမံစိုင်းပြင်းနေသော ဒေသထဲတွင် ပါဝင်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တော်ကြီးအား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်၍ပြောခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် တော်လှန်ရန် ကြံစည်နေသော နယ်သို့ ကျွန်ုပ်သွားသည်ကို ဘုရင် မင်းမြတ်က ညီတော်ဘက်သို့ ပါလေမည်လားဟု အထင်မှားမည်ကို စိုးရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှာတယ်လာရောနှင့် အလောင်းအစား ပြုထားသည့်ကိစ္စမှ လွဲ၍ ကျွန်ုပ် ကြင်ရာလောင်းအဖြစ်ဖြင့် ရည်ရွယ်သူမှာ လာဗေဒန် မြို့စားကြီး၏သမီး ရို့ဇလင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့် လန်ဂီဒေါက်နယ်သို့ သွားလိုကြောင်း စသည်တို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟ၍ လျှောက်ထားလိုက်၏။

ကိုယ်တော်ကြီး၏ မျက်နှာသည် တင်းမာသည်ထက် တင်းမာ၍ လာ၏။ ကျွန်ုပ်

သည် တစ်ခါကမျှ ဤကဲ့သို့ မျက်နှာထား တင်းမာစွာဖြင့် ကြည့်တော်မူခြင်းကို မခံခဲ့ရဖူးပေ။ လူဝီ ၁၃ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်အား အလွန်တရာ ခင်မင် မြတ်နိုးတော်မူပေသည်။

ကိုယ်တော်ကြီးက “မင်း ... ဒီအမျိုးသမီးကို သေသေချာချာ သိလို့လား” ဟု သံပြတ်နှင့် မေးတော်မူ၏။

“နာမည်ကို ကြားဖူးရုံသာ ရှိပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး”

ဤတွင် ကိုယ်တော်ကြီးသည် အံ့အားသင့်ကာ မျက်ခုံးများ ချိ၍သွား၏။

“ဟေ့ ... နာမည်ကို ကြားရုံနဲ့ မင်းက ကြင်ရာမြောက်မလို့လား၊ ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... မာစယ်၊ (မာစယ်ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်နာမည် ဖြစ်လေသည်)။ မင်းဟာ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့လူ၊ ပြင်သစ်တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ ချမ်းသာတဲ့လူတွေထဲမှာ မင်းလည်း တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီရီ.ဇလင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို မင်းက ကြင်ရာမြောက်ချင်တာဟာ ငွေကို မက်လို့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က “ဒီလိုပါ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ချောမောပုံ၊ လှပုံ၊ သိက္ခာရှိပုံတွေကို ကျွန်တော်မျိုး နေရာတကာမှာ ကြားရလေတော့ ရီ.ဇလင်းကို ကျွန်တော် မျိုး လက်ထပ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာလည်း အိမ်ထောင်နဲ့ နေဖို့ အသက်အရွယ်ကို ရောက်လာပါပြီ။ ကြားရတဲ့ သတင်းအတိုင်းဆိုရင် ရီ.ဇလင်းဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ အမှန်ပါပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကပဲ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သင့်ပြီလို့ အခါခါ မိန့်တော်မူဖူးခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အလွန် စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့် “မင်း ကိုယ်တော်ကြီး ကို မချစ်ဘူးလား”ဟု မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို နားမလည်နိုင်သောကြောင့် “ဒီမေးခွန်းဟာ မေးတော်မူဖို့ မလိုပါဘူး”ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

“မင်း ... ငါ့အပေါ်မှာ တကယ် စေတနာရှိရင် လန်ဂီဒေါက်ကို မသွားပါနဲ့။ ငါ့ကို ချစ်ရိုးမှန်ရင် ငါ့ရဲ့စကားကို နားထောင်ပါ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ ဒီရီ.ဇလင်းကို တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ စုံဖက်ဖို့ ငါ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ ဒီတော့ လန်ဂီဒေါက်ကို မင်း မသွားစေချင်ဘူး။ ငါ့စကားကို မင်း နားထောင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်တယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာ၍ပင် သွားမိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှိလင်းသည် မိန်းမလှ ဖြစ်သည်။ သိက္ခာရှိသည် ဆိုသော သတင်းကို ကျွန်ုပ်သည် လေသံကြားနှင့် ဖမ်း၍ တရားနာရသလို ကြားရုံမျှသာ ကြားဖူး၏။ ကိုယ်တိုင် သိခြင်းကား မဟုတ်၊ ထိုကြောင့် စည်းစိမ်ပြုတ် အလောင်းအစားနှင့် ထိုအမျိုး သမီးကို ရအောင် ပိုးပန်းရမည့်ကိစ္စမှာ အတော်ပင် မရေမရာနှင့် အူလည်လည်နိုင်သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်က ရှိလင်းကို မယူပါနှင့် ဟု တားမြစ်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် လောင်းကြေးထပ်ထားသည်ကို ဂုဏ်သရေမပျက်ဘဲ ပြန်ခွာနိုင်သော အခွင့်အလမ်းကြီး ပေါ်ပေါက်၍လာပေသည်။ ကျွန်ုပ် အဖို့တွင် မိတ်ဆွေများနှင့် အတူတကွ မြို့စား ရှာတယ်လာရော့ကိုပါ အားလုံးခေါ်ယူ၍ ရှိလင်းအား သွား၍မပိုးဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်တော်မှတ်သည်ဟု ရှင်းလင်းပြောပြ ကာ အလောင်းအစားကိစ္စကို ဖျက်၍ ပစ်လိုက်ရုံမျှသာ ရှိလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် မရေမရာ သော ကိစ္စမှာ လွယ်ကူစွာဖြင့် အဆုံးသတ်၍ ပစ်လိုက်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အလောင်းအစားကို ဖျက်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ များက ကျွန်ုပ်သည် သတ္တိကြောင်သောကြောင့် ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား လောင်းကြေးထပ်ပြီးမှ သူရဲဘောနည်းကာ လောင်းကြေးကို ပြန်ခွာသူဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြမည်ကိုပင် ရုတ်တရက် ပြန်၍ တွေးလိုက်မိပြန်၏။ ထိုကြောင့် ဇွတ်ဆက်၍ ရှေ့ကို တိုးရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က “လျှောက်ထားပါရစေဦး ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကျွန်တော်ကြီးရဲ့ အလိုတော် အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုး မလိုက်နာနိုင်တာကို အင်မတန်မှပဲ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး ကိုယ် တော်ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုးတော့ နောက်မဆုတ်သာတော့ပါဘူး။ ကိုယ်တော်ကြီး အမျက်တော်ရှုမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါလို့ လျှောက်ထားရ တော့မှာပါပဲ” ဟု ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်တင်မိလိုက်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဖမ်း၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း “မင်း ... ငါ့ဆန္ဒကို လွန်ဆန်မလို့ပေါ့လေ” ဟု ဒေါသသံဖြင့် မေးတော်မူလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က “ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကံတရား စိမ်ရာကို နာခံရပါတော့မယ်” ဟု ပြန်၍ လျှောက်ထားလိုက်ရပြန်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍သွား၏။ စကား အမှားပါသွားမည် စိုးသောကြောင့် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းကာ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်၍နေပေသည်။ ညီလာခံသို့ တက်ရောက်လာကြသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ အချီအချီ ပြောဆို၍နေသည်ကို လှမ်း၍ အကဲခတ်နေကြသည်။ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော မြို့စား ရှာတယ် လာရော့အား ဘုရင်မင်းမြတ်က အမျက်တော်ထားသလို ကျွန်ုပ် နယ်စား ဘွဲ့ဒယ်လီ

ကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် မျက်တော်မူလေပြီလားဟု စူးစမ်းသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက် ပြီးနောက် “မာစယ် ... မင်း အိမ်ကိုပြန်ပြီးတော့ ငါ မိန့်တော်မူတာကို စဉ်းစားချေဦး။ ငါ သူကောင်းပြုတာ ငါ မင်းအပေါ်မှာ ခင်မင်တာတွေကို တန်ဖိုးထားရင် လန်ဂီဒေါက်ကို လည်း မသွားနဲ့၊ ရီ.ဇလင်းကိုလည်း မယူလေနဲ့။ တကယ်လို့ ငါ့ဆန္ဒကို မနာခံဘဲ မင်း သွားမယ်ဆိုရင်တော့ နန်းတွင်းကို ပြန်ပြီး မလာနဲ့တော့။ ငါ့ နန်းထဲမှာ ပါးစပ်ကသာ သစ္စာရှိတဲ့ နန်းတွင်းသားမျိုးကို အလိုမရှိဘူး” ဟု တစ်ဖျော်လွတ် တင်းမာသောလေသံဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကိုချကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား များစွာ သစ္စာစောင့်သိ ရိုသေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရီ.ဇလင်း၏ ကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်၏လောင်းကြေးကို ခွာလိုက်ပါက ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင် ဂုဏ် ကျက်သရေကို မထိခိုက်စေရန် အခြားနည်းလမ်းမှာကား လောင်းကြေးထပ်၍ ထားသည့် အတိုင်း ရှာတယ်လာရော့ကို အရှုံးပေးပြီး စည်းစိမ်တစ်ခုလုံးကို ထိုး၍အပ်ရန်သာ ရှိလေတော့သည်။

[၃]

ရေနေဒီလက်စပါရွန်

ညီလာခံမှ အပြန်တွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ခရီးထွက်ရန် စိုင်းပြင်း၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကို သဘောတူတော်မမူခဲ့။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ် ပဲရစ်မြို့တွင် ကြာရှည်နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏အလိုတော်အတိုင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဇွတ်တရွတ် မင်းအာဏာကိုသုံး၍ အကျပ်ကိုင်တော်မူတတ်၏။ ပဲရစ်မြို့တွင် ကျွန်ုပ် ကြာရှည်နေသော် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ် လန်ဂီဒေါက်သို့ မသွားဖြစ်အောင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ကြံစည်တားဆီးတော်မူလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် သိနှင့်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းရထားတစ်စင်းဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အစေခံနှစ်ယောက်တို့သည် မြင်းရထားနှင့် ပါလာ၏။ ကိုယ်ရံတော်များအနေနှင့် အသူရာကြီးအား ခေါင်းဆောင် ဦးစီးစေ၍ နောက်လိုက်စစ်သား ၂၀ ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပေသည်။ အသူရာကြီးသည် အခြား မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများကို တင်၍ လိုက်ပါလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မင်းညီမင်းသားများ ခရီးထွက်သည့်သဖွယ် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ လွန်ဖားလမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့ကြပြီးနောက် အော်လီယွန်းမြို့ တံခါးကြီးမှထွက်၍ ပဲရစ်မြို့ကို ခွာခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူသိုက်မှာ အလွန် ခမ်းနားထည်ဝါ၍ နေလေရာ တစ်စုံတစ်ယောက်က မှတ်မိပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် ရွှေနားတော် ပေါက်ကြားသွားပါက ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်အား ပဲရစ်သို့ ပြန်၍ခေါ်ရန် လူလွှတ်၍ အလိုက်ခိုင်းမည်ကိုပင် စိုး၍နေရ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က အခေါ်

ခိုင်းလိုက်သူများ မျက်ခြည်ပြတ်စေရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် လန်ဂီဒေါက်နယ်ရှိ တောင်စူးစူးသို့ ခရီးနှင့်ရာက ရုတ်တရက် အရှေ့စူးစူးသို့ ကွေ့ချိုးကာ ခရီးပြင်းနှင့်ကြပြန်၏။ အရှေ့စူးစူး တွင်ကား တူးအာမြို့ရှိ၏။ တူးအာမြို့အနီးတွင် ပွန်လီဒက်နယ်မြေကြီး ရှိလေသည်။ ထိုနယ်မြေကို ပိုင်သူမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ မြို့စား ဒါမာရယ်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဒါမာရယ်၏ ရဲတိုက်သို့ ကျွန်ုပ်သည် သုံးရက်မျှ ခရီးပြင်းနှင့်ပြီးသည့်နောက် ရောက်ရှိ၍ သွားလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျွန်ုပ်အား လိုက်၍ အရှာခိုင်းပါလျှင် လန်ဂီဒေါက်နယ်၌သာ ရှာကြပေမည်။ ပွန်လီဒက်နယ်သို့ကား လာကြမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် ဒါမာရယ် ရဲတိုက် တွင် ၁၅ ရက်မျှ တည်းခို၍ နေထိုင်ရ၏။ ဤအချိန်တွင် တောင်ပိုင်းရှိ လန်ဂီဒေါက်နယ်၌ ညီတော် မွန်မိုရင်စီးက ခေါင်းဆောင်၍ သူပုန်ထသော သတင်းများကို ကြားရလေသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် လန်ဂီဒေါက်နယ်သို့ အရောက်သွားရန် စီမံ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဒါမာရယ်သည် ကျွန်ုပ် လန်ဂီဒေါက်နယ်သို့ သွားမည်မှန်း သိသောအခါ၌ သူပုန်ထ၍နေသော နယ်ဖြစ်သဖြင့် မသွားရန် အကျိုးအကြောင်းပြ၍ အကြိမ်ကြိမ်တားမြစ်သေး၏။ သူပုန်များ ငြိမ်သက်သွားသောအခါမှ သွားဖို့ကောင်းကြောင်း ဖျောင်းဖျာပြောဆို၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူပုန်အရေးကို များစွာ ဂရုမထားဘဲ လန်ဂီ ဒေါက်သို့ အရောက်သွားရန်ကိုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ခရီးဆက်၍ ထွက်ခဲ့ရာတွင် တိုင်းပြည် မငြိမ်သက်သောကြောင့် ခရီး အနည်းငယ် ဖင့်၍နေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ မွန်တော်ဘန်နယ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနယ်ရှိ အောဘတ်ဒီးနားမြို့ကလေးတွင် တစ်ည အိပ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံမှာ နောက်တစ်နေ့တွင်မှ လာဗေဒန်ရဲတိုက်သို့ အရောက် ခရီးဆက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော်သည် လာဗေဒန်မြို့စားနှင့် များစွာ သင့်တင့်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ရှိလင်းဖခင် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ် သွားရောက်ပါက သူ၏ ရဲတိုက်၌ တည်းခိုခွင့်ပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၍ထား၏။ လာဗေဒန် မြို့စားကြီးအား ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်သည် တူးလူး(စ်)မြို့သို့ ခရီးသွားရင်း လာဗေဒန် သို့ ဝင်ရောက်လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောရန်လည်း စိတ်ကူး၍ထားမိ၏။

ဤကဲ့သို့ အကြံအစည်ဖြင့် မွန်တော်ဘန်နယ်၌ ကျွန်ုပ် ခေတ္တနား၍နေစဉ် သတင်း အမျိုးမျိုးကို ကြားရပြန်လေသည်။ ထိုသတင်းများမှာကား ကယ်ဆယ်နေဒုခရီး နယ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တပ်များနှင့် ညီတော် မွန်မိုရင်စီးတို့၏ တပ်များ တွေ့ဆုံ တိုက်ခိုက်ကြ သဖြင့် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားကြောင်း၊ ညီတော်ဘက်မှ လာ၍ကူသော စပိန်ပြည်မှ

mgc.com

စစ်ဗိုလ်ကော်ဒိုဗာ၏စစ်တပ်မှာ လုံးဝ ပျက်သွားပြီး ညီတော် မွန်မိုရင်စီးကိုလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တပ်များက လက်ရဖမ်းမိသွားကြောင်း၊ မွန်မိုရင်စီးမှာ ဒဏ်ရာ အများအပြား ရကြောင်း၊ တချို့ကမူ ဒဏ်ရာ အချက် ၂၀ ရသည်ဟု ဆိုကြ၍ တချို့ကမူ အချက် ၃၀ ရသည်ဟု ပြော၍နေကြကြောင်း၊ မွန်မိုရင်စီးသည် မကြာမီ သေဆုံးဖွယ်ရာရှိကြောင်း စသော သတင်းများကို နားမဆုံအောင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြားနေရ၏။ လန်ဂီဒေါက် နယ်သူ နယ်သားတို့သည် မွန်မိုရင်စီး စစ်ရှုံးသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ နေကြသည့် အကြောင်း၊ မွန်မိုရင်စီးသည် မင်းညီမင်းသားတို့၏ အခွင့်အရေးများကို ချုပ်ချယ်၍နေသော ရဟန်းမင်း၏ တပ်များကိုသာ တိုက်လိုခြင်းဖြစ်ရာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကပါ ရဟန်းမင်းနှင့် ပူးပေါင်း၍ နှိမ်နင်းလိုက်သောကြောင့် ဘုရင့်အပေါ်၌ သစ္စာရှိကြသော လန်ဂီဒေါက် နယ်သူနယ်သားတို့သည် စိတ်ဓာတ်ပျက်၍ နေကြရလေသည်။

ထိုကောလာဟလ သတင်းများကို ကြားရပြီးနောက် မကြာမီပင် အောဘတ် ဒီးနဗားမြို့သို့ စစ်တပ်ခွဲလေးတစ်တပ် ရောက်လာ၏။ တပ်ခွဲ၏ ခေါင်းဆောင်မှာ စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းဆောင်လာ၏။ ထိုစစ်ဗိုလ်ကလေးက မွန်မိုရင်စီး တပ်ပျက်၍ စစ်ရှုံးသည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ ဒဏ်ရာ ၁၇ ချက်ရကြောင်း၊ မွန်မိုရင်စီးသည် ယခုအခါ၌ ကယ်ဆယ်နေ့ဒရီးမြို့တွင် ဖမ်း၍ထားကြောင်း၊ မွန်မိုရင်စီး ကြင်ရာသည်လည်း လိုက်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကြင်ရာဇနီးသည်သည် မွန်မိုရင်စီးအား ဒဏ်ရာများသက်သာ၍ မသေအောင် ကုသနိုင်သည့်တိုင်အောင် မွန်မိုရင်စီးသည် တူးလူး(စ်) မြို့တွင် တရားစစ်ဆေးခြင်းခံရပြီး ခေါင်းကိုဖြတ်၍ သေဒဏ်ပေးခြင်း ခံရဖို့သာရှိကြောင်း စသည်တို့ကို ပြော၍ပြ၏။

ကျွန်ုပ်၏လူယုံတော် အသူရာကြီးက ကျွန်ုပ်အား မွန်တော်ဘန်မြို့တွင် ခေတ္တဆိုင်းနေပြီး နယ်အခြေအနေ ကောင်းမွန်မှ လန်ဂီဒေါက်သို့သွားရန် ပြော၏။ အသူရာကြီးသည် ပဲရစ်မြို့တွင် စည်းစိမ်ယစ်၍ အတော်ပင် အနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ငယ်စဉ်ကလို စစ်သွေးစစ်မာန် မရှိတော့ပေ။ ထိုကြောင့် သူပုန်ကိစ္စများ ဖြစ်ပွားနေသော နယ်သို့ မငြိမ်သက်မိတွင် မသွားလိုပေ။

အသူရာကြီးက “ဒီလိုရှိတယ် ကိုယ်တော်လေးရဲ့၊ အခုသွားမယ့် နယ်က သူပုန်နယ်သက်သက်ပဲ။ အဲဒီနယ်က လူတွေသာ ကျွန်တော်မျိုးတို့လူသိုက် ပဲရစ်မြို့ကလာကြတဲ့ ဘုရင့်ဘက်တော်သားမှန်း သိလိုရှိရင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို လုပ်ကြံပစ်ကြလိမ့်မယ်။ နယ်က လူတွေဟာ အားလုံးလိုလို မွန်မိုရင်စီးရဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် နယ်မငြိမ်မသက်ခင် ကိုသွားရင် အလကားသက်သက် ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရတယ်” ဟု ပြောနေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“ဒုက္ခရောက်ချင် ရောက်ပါစေ၊ မြင်းသာ ပြင်တော့” ဟု ယတိပြတ် ပြောလိုက်၏။

ခရီးဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြသော် ကျွန်ုပ်က အသူရာကြီးအား လာဗေဒန် ရဲတိုက်သို့ သွားသောလမ်းကို သိသလားဟု မေးလိုက်၏။ ဤတွင် အသူရာကြီးက သူ သိပါသည်ဟု ဆိုသဖြင့် သူ့အား ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ရထားနှင့် သွားစေရလေသည်။ အသူရာကြီးသည် ငယ်စဉ်က ထိုဒေသ၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို လမ်းပြအဖြစ်ဖြင့် ရှေ့က သွားခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အသူရာသည် သူပုန်များနှင့် တွေ့မည်စိုးသောကြောင့် ကွေ့ရှောင်သွားရာ သူ လမ်းမှားလေသလား မပြောတတ်၊ ညနေ မှောင်စပျိုးသောအခါတွင် မြင်းရထားများသည် ရပ်၍သွား၏။ မြင်းရထား ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် အသူရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာပြုလို့ ရပ်တာလဲ အသူရာ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

အသူရာသည် အသံတုန်တုန်ကြီးနှင့် “ကိုယ်တော်လေးရေ ... လမ်းတော့ ပျောက် နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်၏။ မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်၍နေလေသည်။

“ဟေ့ ... ဘာပြုလို့ လမ်းပျောက်နေတာတုံး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ခုည ကျုပ် မြင်းရထားထဲမှာပဲ အိပ်ရမလား” ဟု ကျွန်ုပ်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ခက်တာပဲ ကိုယ်တော်လေးရဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း”

သူ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်က “ကဲ ... မြင်းရထားတံခါးကို ဖွင့်စမ်း၊ တယ် ... ခက်တာကိုး” ဟု ကျွန်ုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဘေးပတ်လည်သို့ ကြည့်လိုက် ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန်တရာ လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။ အိမ် ဟူ၍လည်း မမြင်ရ။ ကျွန်ုပ်၏ သက်တော်စောင့် အသူရာသည် အလွန်တရာ လှပသော ဤဒေသတွင် အခြောက်ကပ်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်အောင် ခေါ်လာမှ လာတတ်ပေသည်။ နေဝင်၍ သွား သည့်ဘက်တွင် ကောင်းကင်မှာ နီကြန့်ကြန့်ရှိနေသေးသဖြင့် ထိုအရပ်သည် အနောက် အရပ်ဟု သိသာနိုင်သေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာမူထားသည့်ဘက်တွင် ပီရေးနေး တောင်တန်းကြီးကို ခပ်မည်း မည်း မြင်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းစပျောက်နေသည်ကို ဒေါသဖြစ်မိ၍ အသူရာ၏ ပခုံးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီးနောက် “တယ်ပြီးတော့ အားကိုးစရာကောင်းတဲ့ အကျိုးဆောင် ကြီးပဲ။ အလကား လူကြွားကြီး၊ အစကတည်းက လမ်းမသိရင် မသိဘူးလို့ ပြောပါတော့ လား။ မွန်တော်ဘန်မြို့က လမ်းပြတစ်ယောက်ယောက် ကျုပ် ခေါ်ခဲ့မပေါ့။ ကိုင်း ...

အခု ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဟော ... ဟိုရှေ့မှာ တောင်တန်းကြီး၊ နေဝင်တာ ဟော ဟိုမှာ၊ လမ်းစ ဘယ်လိုရှာမှာတုံး” ဟု ကြိမ်းလိုက်၏။

အသူရာသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေရာက “ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း ဒီတောင် တန်းနဲ့ ဒီနေရာကိုပဲ ကြည့်ပြီး မှန်းဆပြီးတော့ လိုက်ခဲ့တာပဲ။ လမ်းက ဒီနေရာမှာဆုံးတော့ ဘယ်လိုကြံရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“တယ်တော်တဲ့ အသူရာ၊ နေဦး၊ ပဲရစ်ကို ပြန်ရောက်မှ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထမင်းချက် တစ်ရာထူး ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ကျုပ်နဲ့ ခရီးသွားရတဲ့ ရာထူးမှာ ထားလိုတော့ မဖြစ်ချေဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ ကြိမ်းလိုက်ပြီး “ကဲ ... ငါ့နောက်က တပ်သား ခြောက်ယောက် လောက် လိုက်ခဲ့စမ်း” ဟုခေါ်ကာ မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းများဖြင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြရာ တောင်ယာတစ်ခုကို သွားတွေ့ရ၏။ ထိုယာထဲတွင် တင်းကုပ်အိုကြီးတစ်လုံး ရှိလေသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြားဖြင့် တင်းကုပ်အိုကြီးဆီသို့ စိုင်းနှင်၍သွားကြ၏။ ရောက်သော အခါတွင် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ တင်းကုပ်ထဲသို့ ဝင်၍ ကြည့်ကြလေသည်။

တင်းကုပ်တံခါးကြီးမှာ ပတ္တာများ သံချေးတက်၍နေသဖြင့် အသံမြည်ကာ ပွင့်၍ သွား၏။ ထိုခဏတွင် တင်းကုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ ညည်းညူသံကို ကြားရလေ သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် လူးလွန်သဖြင့် ရွှေ့လျားသွားသော ကောက်ရိုးများ၏ မြည်သံ ကိုလည်း ကြားရပေသည်။ အံ့အားကြီးသင့်၍ ကျွန်ုပ်သည် တင်းကုပ်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ ခြေလှမ်းကို ရပ်ထားလိုက်မိ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ တပ်သားတစ်ယောက်က အသင့် ပါလာသော မီးတုတ်ကို မီးညှို့လိုက်လေသည်။

မီးတုတ်၏အရောင်ဖြင့် တင်းကုပ်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်ကြသောအခါတွင် သနားစရာ ကောင်းသော လူတစ်ယောက်၏အဖြစ်ကို တင်းကုပ်ထောင့်တစ်ထောင့်၌ မြင်ရပေသည်။ ထိုသူမှာ အသက် ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ရှိသေး၏။ အရပ်ရှည်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့် တင်းသူလည်း ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် တိုက်ပွဲဝင်သော အဝတ်အစားများကို အပြည့်အစုံ ဝတ်၍ ထားပေသည်။ သူ၏ကိုယ်တွင် သံချပ်အင်္ကျီ ဝတ်၍ထား၏။ ကျောနှင့်ရင်အုပ်ကို ကပ်၍ဝတ်ရသော သံချပ်အင်္ကျီမျိုးဖြစ်ရာ လူ့ကိုယ်နံဘေးဘက်မှ သံပြားနှစ်ခုကို တွယ် ဆက်ထားသော သံချိတ်များပါ၏။ သံချိတ်များမှာ ပြုတ်၍နေရာ ထိုသူသည် သူ့ သံချပ် အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ သို့သော် အင်အားကုန်ခန်းနေသဖြင့် မဖြုတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေဟန်တူ၏။ သူ၏ဘေးတွင် သံခမောက်တစ်လုံးနှင့် ဓားတစ်ချောင်းကို တွေ့ရ၏။ ဓားရိုးမှာ လှပစွာ ပန်းကွက်များ အလှထုလုပ်ထားသော အဖိုးတန်ဓားရိုး

ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏ ဘေးပတ်လည်ရှိ ကောက်ရိုးများပေါ်တွင် နီမောင်း၍နေသော ကြောက်မက်ဖွယ် သွေးကွက်ကြီးများ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ထိုသူသည် လက်ယာနံတောင်း၌ ဒဏ်ရာရ၍ ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသူကို ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ် ဒဏ်ရာနှင့်လူသည် ညည်းညူ လူးလွန်လာပြီး နောက် သူ၏ ခေါင်းကိုမြှင့်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်ရန်ကြိုးစားနေ၏။ မှေးမှိန်သော မီးတုတ် ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား မြင်၍သွား၏။ ပြီးလျှင် တစ်ချက် ညည်းညူ လိုက်ရင်း ခေါင်းကို ကောက်ရိုးပေါ်သို့ ပြန်၍ချပစ်လိုက်လေသည်။ လူနာမျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်၍နေ၏။ ဒဏ်ရာက နာကျင်လှသဖြင့်လည်း ရှုံ့မဲ့နေပေသည်။ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်၍နေသည်မှာ သေလောက်သော ဒဏ်ရာ ရထားသည့် တောသားကောင်တစ်ကောင် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်ကာ ကြည့်နေပုံမျိုးနှင့် တူလေသည်။

အထွေအထူး မတွေ့ရဘဲနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ထိုဒဏ်ရာရနေသော သူသည် ယမန်နေ့က သူပုန်အစိုးရတိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရ၍လာခဲ့သော သူပုန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည် ဟု နားလည်လာကြရသည်။ ထိုသူသည် သေလောက်သော ဒဏ်ရာရပြီးနောက် သွေးရူး သွေးတန်းနှင့် ပြေးလာခဲ့ပြီး ဤတင်းကုပ်အိုကြီးထဲ၌ ခိုနေရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်အား မြင်ရသောအခါတွင် ဒဏ်ရာနှင့်လူသည် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့သောအသွင်ကိုပြ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူ၏ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် လက်မောင်း ခံ၍ ထိုသူအား ခပ်မတ်မတ်ဖြစ်အောင် ပွေ့ထူလိုက်ရင်း “ဘာမျှ မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေပါ။ ကျွန်တော် ပြောတာ ကြားရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်ရ၏။

ဒဏ်ရာနှင့် လူသည် အနည်းငယ် ပြုံးယောင်ပြပြီးနောက် မျက်လုံးများ ပို၍ ပြောင်လာလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားရကြောင်း သိသာလေသည်။ ထိုနောက် ပါးစပ်လှုပ်ရုံမျှ လှုပ်၍ လေသံနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် ချဉ်းကပ်၍ နားထောင်လိုက်ရ၏။

လူနာသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကွေးပေါ်တွင် ခေါင်းမှေး၍ ထားရင်း “ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ၊ ရေ ... ရေ ... ပေးကြပါ” ဟုပြောနေ၏။ ထိုနောက် တစ်ချက် ညည်းညူ လိုက်ပြန်ပြီးလျှင် “ဒဏ်ရာက နာလိုက်တာဗျာ” ဟု လေသံနှင့် ပြောနေပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တပ်သားနှစ်ယောက်တို့ အကူအညီဖြင့် အသူရာသည် ဒဏ်ရာရသော သူပုန်ကို တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြုစုနေ၏။ ပထမတွင် တတ်နိုင်သမျှ အနာသက်သာ အောင် ကိုယ်အနေအထားကို ပြုပြင်၍ ရင်နှင့်ကျောတွင်ရှိနေသော သံချပ်ကွာများကို

ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် တပ်သားတစ်ယောက်က သူပုန်၏ ဖိနပ်များကို ဆွဲ၍ချွတ်နေစဉ် အသူရာ ရိုဒင်နတ်သည် မီးတုတ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် သူပုန်၏ အတွင်းခံ အင်္ကျီကို ဆုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် နံဘေးတွင်ရလာသော ဓားထိုးခံရသည့် ဒဏ်ရာ ကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပေါ်၍ လာခဲ့ပေသည်။ ထို့နောက် ရိုဒင်နတ်သည် ဂျီလက် အမည်ရှိ တပ်သားအား တီးတိုး အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဂျီလက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းရထား များ ကျန်ရစ်ရာသို့ အမြန် ပြန်သွား၏။ ဂျီလက် ပြန်မလာမီတွင် ရိုဒင်နတ်သည် သူပုန်၏ လက်ကို သွေးစမ်း၍ မျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်၍ နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရိုဒင်နတ်၏ အနီးသို့ကပ်၍ “ဘယ့်နှယ်လဲ” ဟု တီးတိုး မေးလိုက် ၏။

ရိုဒင်နတ်က “သေခါနီးနေပါပြီ၊ သွေးအထွက်က သိပ်ပြီး လွန်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာအတွင်းမှာလည်း သွေးကြောပြတ်ကုန်တာနဲ့တူတယ်။ ရှင်ဖို့လမ်းတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းမှ သေလိမ့်မယ်။ မသေခင်မှာ ဒဏ်ရာကအနာ တတ်နိုင်သမျှ သက်သာအောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်” ဟု လေသံနှင့် ပြန်၍ ပြောပြနေလေသည်။

ဂျီလက်သည် မြင်းရထားမှ ပြန်၍ ရောက်လာ၏။ သူနှင့်အတူ အသူရာ အယူ ခိုင်းလိုက်သော ပစ္စည်းများ ပါ၍လာလေသည်။ အသူရာသည် အနံ့ပြင်းသော ဆေးရည် တစ်မျိုးကို ခွက်တစ်ခုထဲ၌ ရေနှင့်ရောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဝမ်းစကို ခွက်ထဲ၌နှစ်ပြီး သူပုန်၏ဒဏ်ရာကို ဝါဝမ်းစနှင့် အုပ်၍ ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အသူရာသည် ဆေးရည်တစ်မျိုးကို ဒဏ်ရာရသူအား တိုက်လိုက်၏။ ဤတွင် ဒဏ်ရာနှင့်လူသည် အနည်းငယ် လန်း၍လာလေသည်။ ယခင်က ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အသက်ရှူနေရာမှ အသက်ရှူ အနည်းငယ် ချောင်လည်၍လာ၏။ မျက်လုံးများမှာလည်း ကြည်လင်၍လာလေသည်။

သူပုန်သည် အနည်းငယ် အားပြည့်လာဟန်ဖြင့် “ကျုပ် သေတော့မှာ မဟုတ် လားဗျာ” ဟု ချည်နဲ့စွာ မေးလိုက်၏။ အသူရာသည် ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချ၍ နေ၏။ ဒဏ်ရာနှင့်လူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက် “ကျုပ်ကို ထူပေးကြစမ်းပါဗျာ” ဟု တောင်းပန်နေလေသည်။ လူနာအား ထူပေးလိုက်သောအခါတွင် သူသည် မျက်လုံးဝိုင်းကြီး များဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား တစ်ယောက်စီ ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို မြင်ရသောအခါ၌ “ကျုပ်ကို တစ်ခု ကူညီပါလား ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူနာ၏ အနီးသို့ ကပ်၍သွားရင်း “ကူပါ့မယ်၊ ပြောပါ” ဟု ဆိုလိုက် ရပေသည်။

သူပုန်လူနာသည် ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း “ခင်ဗျားတို့ကတော့ မြို့စား

မွန်မိုရင်စီးရဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်” ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က “မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အခု သူပုန် ထရာမှာ တို့က သူပုန်ဘက်ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်ဘက်ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဘက်ကမှ မပါဘူး။ တို့က ပဲရစ်မြို့ကနေပြီး ကိစ္စရှိလို့ ခရီးထွက်လာကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ကျုပ်နာမည်က ဘာဒယ်လီတဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ဒဏ်ရာနှင့်လူသည် အံ့အားသင့်သွားပြီး “ပဲရစ်မြို့ ကျက်သရေဆောင် နယ်စား ဘာဒယ်လီ မဟုတ်လား” ဟု တအံ့တဩ မေးနေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပြုံးလိုက်မိပြီးနောက် “လူတွေက ကျုပ်ကို အထင်ကြီးလို့ပါလေ” ဟု ဆိုလိုက်ရ၏။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ လူဝီဘုရင်ဘက်တော်သားပေါ့” ဟု ပြောရင်း ဒဏ်ရာနှင့် လူသည် စိတ်ပျက်၍ သွားပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲရှိစဉ် သူကပင် ဆက်၍ “ကဲပါလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ ခင်ဗျားဟာ တကယ့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သေခါနီးဆဲဆဲ လူတစ်ယောက်အဖို့မှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ဘက်တော်သားဆိုတဲ့ ဥစ္စာ သိပ်ပြီး အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ ကျုပ် နာမည်က ရေနေဒီ လက်စပါ ရွန်တဲ့။ ဝါစကွန်နယ်လက် စပါလွန်မြို့ကပါပဲ။ အဲဒီမြို့မှာ ကျုပ်နမရှိတယ်။ ကျုပ်သေပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်နမဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါလားဗျာ” ဟု တောင်းပန်၍နေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ရလေ သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုးဆိုလို့ ဒီနှမတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတော့တယ်ဗျာ၊ အဲ ... အဲ” ဟု စကားထစ်နေ၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ “နောက် ... ကျွန်တော် ပေးပစ်ခဲ့ချင်တဲ့ အခြားလူတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ရင်အုပ်ဆီသို့ သူ့လက်ကို မရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် သူ့တွင် အားမရှိတော့ပေ။ လက်သည် ပျော့နဲ့စွာ ပြန်၍ကျသွား၏။ သူပုန်သည် အလွန် အားငယ်သောအသံဖြင့် “ကျွန်တော် လက်ကို တောင်မှ မမြှောက်နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှာ လော့ကက်သီးကလေးနဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ရှိပါတယ်။ အဲဒီဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ယူလိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ စာတချို့လည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေ အကုန်ယူလိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား သိမ်းထားစမ်းပါ” ဟု ပြောနေပြန်၏။

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆွဲကြိုးနှင့်တကွ သူ့အိတ်ထဲက စာများကို ထုတ်ယူလိုက်ရ၏။ ဆွဲကြိုး လော့ကက်သီးထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပုံတူ

တစ်ခု ပါလေသည်။

“ဒီစာတွေနဲ့ ဒီလော့ကက်သီးကို ကျွန်တော့်နှမဆီ ပို့ပေးပါခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ပို့ပေးပါမယ်” ဟုပြောရင်း ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် များစွာ ထိခိုက်၍ နေရပေသည်။

“လော့ကက်သီးထဲကပုံကို ကျွန်တော် မြင်ရအောင် ပြပေးကြစမ်းပါ ခင်ဗျား၊ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ပါရစေ” ဟု လူနာက တောင်းပန်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုံတူကို သူ့မျက်စိရှေ့၌ ပြပေးလိုက်ရပြန်၏။ လူနာ လက်စပါရွန်သည် ပုံတူကိုကြည့်ရင်း “ဪ... အချစ်ကလေး... အချစ်ကလေး” ဟု ညည်းတွားရင်း မျက်ရည်များ စီးကျ၍လာ၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်ကာ “ခင်ဗျားတို့ရှေ့မှာ ငိုမိတာ အားနာပါတယ်ဗျာ” ဟု လေသံဖြင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ တောင်းပန်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ကျွန်တော်သာ မသေဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ တစ်လလောက် အကြာမှာ လက်ထပ်ကြဖို့ပါပဲ ခင်ဗျာ။ အခုဆိုရင်” ရှိုက်သံနှင့် စကားစ ပြတ်သွားပြန်၏။ ခဏမျှ ရှိုက်ငင်နေပြီးနောက် လက်စပါရွန်သည် အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းသောအသံဖြင့် “သူကလေးကို ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ သေတဲ့အထိ သူ့ကိုသာ အမြဲ စိတ်စောပြီး သေသွားရ တယ်လို့ ဆက်ဆက် ပြောပေးပါနော် ဆက်ဆက်”

“မင်း ချစ်သူနာမည်က ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်း မေးလိုက်ရ၏။ လက်စပါရွန်သည် မျက်လုံးမှိန်၍နေရာက “သူနာမည်ကလေး” ဟု တစ်လုံးချင်း သဲ့သဲ့ ကလေး ပြောနေရင်းပင် ခေါင်းလည်ဇက်ကျိုးကျသွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရီဒင်နတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း “သွားပြီလား” ဟု မေးလိုက်၏။ ရီဒင်နတ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

[၄]

လရောင်ထဲက မိန်းမပျို

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် အခြား ခိုလှုံစရာမရှိဘဲ ဤတင်းကုပ်အိုကြီး၌သာ ထိုညအဖို့ အိပ်ကြ၊ နေကြရတော့မလိုဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏အဖို့တွင် ဤတင်းကုပ်အို၌ ထိုည မအိပ်ချင်ပေ။ ဤသို့ မအိပ်ချင်ခြင်းမှာ ရိုဒင်နတ်က ဝတ်ရုံတစ်ခုနှင့် ဖုံးထားလိုက်သော လက်စပါရွန်၏ အလောင်းကြီးရှိနေခြင်းကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် အလွန်ဆန်းကြယ်သော ကံတရား၏ စီမံစေ့ဆော်ချက်ကြောင့်ပေလော ကျွန်ုပ် မပြောတတ်ပေ။ လက်စပါရွန် သေဆုံးပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ် ထရာမှ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဤတင်းကုပ်အိုထက် ပိုမို၍ ကောင်းမွန်သော နေရာတစ်ခုခုကို ညတွင်းချင်း မရရအောင် မြင်းတစ်စီးနှင့် လိုက်၍ရှာရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ နောက်လိုက်များအား ပြောပြလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် လူယုံတော်ကြီး အသူရာ ရိုဒင်နတ်အား “မနက်ဖြန်ကျလို့ရှိရင် အသူရာကြီးတို့ လူစုအားလုံး နောက်ကြောင်းပြန်ပြီးတော့ သွားကြရမယ်။ ပြီးတော့ကာ လာဗေဒန်နယ်ကို လမ်းမေးပြီးတော့ လိုက်ခဲ့ကြ။ ကျုပ်ကလည်းပဲ လာဗေဒန် ရဲတိုက်ကနေပြီး စောင့်နေမယ်၊ နားလည်ပြီလား” ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် ရိုဒင်နတ်က “ဟာ ... ကိုယ်တော်လေးနှယ် ... လာဗေဒန် ရဲတိုက်ကို ကိုယ်တော်လေး ခုည ရောက်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒီအရပ်ဒေသရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကိုယ်တော်လေး မသိဘဲနဲ့ ကိုယ်တော်လေး ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရောက်နိုင်မှာတုံး” ဟု ဆင်ခြေဇာန်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က “ရဲတိုက်ကို ခုည ရောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဟောဒီက နေပြီး တောင်စူးစူးကို မြင်းနဲ့စိုင်းပြီးသွားမယ်။ တစ်နေရာရာရောက်ရင်တော့ ရွာသိမ်၊ ရွာငယ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် တွေမှာပဲ။ တွေ့ရင် ခုညအဖို့ အဲဒီရွာကလေးမှာ တည်းခိုနေပြီးတော့ မနက်ကျတော့မှ ရွာသူရွာသားတွေကို လမ်းမေးပြီး ရဲတိုက်ကို သွားရမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးနောက် ခပ်သုတ်သုတ် မြင်းကိုနှင်ခဲ့၏။ ဆည်းဆာရောင်ပျောက်၍ ညဉ့်အမှောင်ကား ရောက်၍နေချေပြီ။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်မှာ လင်း၍နေပြီး လခြမ်းကလေးမှာ ကံအားလျော်စွာ ထွက်ပြု ထွန်းလင်း၍ နေ၏။ လရောင်မှာ အင်အားနည်းပါးသော်လည်း အမှောင်ထုကိုကား အနည်းငယ် ဖြိုခွင်း၍ပေးပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်၍ စီးခဲ့ပြီးနောက် လမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုလမ်းတွင် လမ်းနှစ်ခွတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ ညာဘက်လမ်းအတိုင်း ချိုး၍ ပီရေးနေ တောင်တန်းများရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူသော လမ်းအတိုင်း မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းခဲ့လေသည်။

ညာဘက်လမ်းကို ကျွန်ုပ် လိုက်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်ကြောင်းကို မကြာမီပင် ကျွန်ုပ် သိရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိနစ် ၂၀ မျှ မြင်းကို နှင်လာခဲ့မိသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိုင်ယာပွားအမည်ရှိသော ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ရွာလမ်းရှိ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မြင်းခွာသံသည် ဆူညံ၍နေပေသည်။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါင်းတံဆိပ် အမှတ်အသားပြု၍ထားသော ထမင်းဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ မြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်၏။ ဒေါင်းဆိုသော သတ္တဝါသည် အလွန်လှပ၍ အလှကို ဝံ့ကြွားသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်ုပ် တွေ့ရသော ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာ ကား နံချာ စုတ်ပဲ့လှပေသည်။ ထမင်းဆိုင်၏ နံချာစုတ်ပဲ့မှုကို ‘ထေ’ မိစေရန် ဝံ့ကြွားသော သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ပုံကို ဆိုင်းဘုတ် တင်ထားလေသလားဟု တွေးမိကာ ကျွန်ုပ်မှာ ပြုံးများပင် ပြုံးမိသေး၏။ ဆိုင်ကလေးမှာ အတော်ပင် ချာ၏။ မြင်းထိန်းသော သူငယ်နှင့် မြင်းကြည့်သောသူဟူ၍ မရှိ။ ဆိုင်နောက်ဖေးပေါက်မှနေ၍ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကောင်ကလေးတစ်ကောင် ထွက်၍လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏မြင်းကို မြင်းတင်းကုပ်တွင် သွား၍ ကြည့်ရှုကျွေးမွေးရန် ထို လူမမည်ကလေး၏ လက်သို့ အပ်လိုက်ရ၏။ ထိုလူမမည်ကလေး၏ လက်မှ မြင်း လွတ်၍ပြေးလျှင်လည်း နံနက်ကျမှ လိုက်ရှာပေတော့မည်ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်က သူငယ်ကလေးအား ဆိုင်ရှင် ဘယ်မှာနည်းဟု မေးကြည့်သောအခါ သူငယ်ကလေးက ‘ပယ်ယာအဘဒန် ဘယ်မှာ ရှိမှန်းလည်းမသိ။’

အိပ်စရာ အခန်းရမလားကိုလည်း မသိ' ဟု ပြန်ဖြေလေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ရေငတ်၍လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်းလောက် သောက်ရပြီး ကျွန်ုပ် သွားလို သော ခရီးစဉ်ကို မေးရုံမျှပင် မေးရစေကာမူ အမြတ်ပဲဟုတွက်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက် လေသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်ခဲ့မိသောအခါ လမ်းဆီမှ မြင်းခွာသံများ ကြားရပြန်၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စစ်သားလေးယောက်တို့နှင့် တပ်ကြပ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် ဒေါင်း တံဆိပ် ထမင်းဆိုင်ရှေ့၌ ဇက်သတ်၍ မြင်းများကို ရပ်လိုက်ကြသည်ကို မြင်ရပေသည်။ ထိုလူစုသည် ခရီးအတော်ဝေးဝေးမှ အပြင်းနှင့်၍ လာခဲ့ရဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူတို့မြင်းများမှာ ဟိုက်မောနေသဖြင့် ခြေကုန်၍နေကြပုံမှာ သိသာထင်ရှားလွန်း ပေသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အကောင်းဆုံး အရက်ခွက်ကြီးတစ်ခွက်ကို မှာလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း လည်ချောင်း ခြောက်၍ နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ဆီက အကောင်းဆုံးဆိုသည့်အရက်ကို မည်မျှပင် ညံ့ဖျင်းစေကာမူ မသောက်ဘဲ မနေနိုင်။ သောက်ရတော့မည်သာ။ ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို သောက်ရင်း ကျွန်ုပ် မည်သည့်ရွာသို့ ရောက်နေသည့်အကြောင်းနှင့် လာဗေဒန် ရဲတိုက်သို့ မည်ကဲ့သို့ သွားရမည့်အကြောင်း မေးမြန်း၍ နေမိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လာဗေဒန် ရဲတိုက် သည် သုံးလေးမိုင်မျှသာ ဝေးကွာတော့ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိရပေသည်။

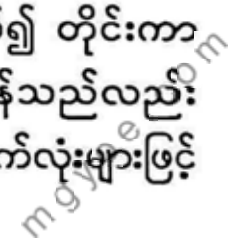
ဤအချိန်၌ ဆိုင်ထဲတွင်ရှိသော စားပွဲနှစ်လုံးအနက် ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲတွင် ရောက်လာစဖြစ်သော စစ်သားများသည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးတိုင်ပင် နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟု မထင်သဖြင့် ဂရုမစိုက်မိချေ။ စင်စစ်တွင်မူကား ကျွန်ုပ် အထင်မှားခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို တိုင်ပင်၍ နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို နောင်မှပင် သိရပေသည်။

တပ်ကြပ်လုပ်သူက ...

“ပုံပန်းသဏ္ဍာန် သတင်းပေးချက်အရ ဆိုရင်တော့ သူဟာ တို့ ရှာနေတဲ့ လူပဲ” ဟုပြောလိုက်၏။ တပ်ကြပ်၏ စကားလုံးများကို ကျွန်ုပ်သည် သဲကွဲစွာပင် ကြားလိုက်မိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောနေကြသည်ဟူ၍ကား လုံးဝ မထင်မိသေးပေ။

စစ်သား တစ်ယောက်လည်း ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီလူပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရှာနေတာ” ဟု ထပ်၍ထပ်၍ တိုင်းကာ ထွာကာ ပြောလိုက်ပြန်၏။ သူတို့၏ စကားလုံးများကို ဆိုင်ရှင် အဘဒန်သည်လည်း ကောင်းစွာကြားလိုက်သည့်ပမာ ကျွန်ုပ်အား အဘဒန်သည် စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့်

စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ အဘဒန် မူပျက်ပုံကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိစဉ်တွင် တပ်ကြပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ လျှောက်လာပြီးနောက် “ခင်ဗျား နာမည် ဘယ်သူလဲ” ဟု တဲ့တိုးပင် မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန် အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ခေတ္တ ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ “မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ပြန်မေးလိုက်ရ၏။

“မေးတာကို ရိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်က ပေးလိုက်တဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားတစ်ရပ်အရ မေးကြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ စောစောက ပြောသောစကားကို ပြန်၍ သတိရလိုက်၏။ တပ်ကြပ်က သူ သိရသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက်ညီ၍ နေခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစစ်သားများမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ် လာဗေဒန်ရဲတိုက်သို့ မသွားဖြစ်လေအောင် နောက်က အလိုက်ခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်အား အဖမ်းခိုင်းလိုက်သော စစ်သားများ ဖြစ်ပေမည်ဟု လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း တွေးလိုက်မိ၏။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ ကျွန်ုပ် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားရန် ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာပေါ်၍လာ၏။

သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကျွန်ုပ် သွားလိုရာသို့ သွားနိုင်ပေမည်။ ဤအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ပထမဦးဆုံး ပေါ်၍လာသော အမည်မှာ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်က တင်းကုပ်ဟောင်းကြီးထဲတွင် သေဆုံးသွားသော ဒဏ်ရာရသူ၏ အမည်ပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က “ကျွန်ုပ်ဟာ မာစီယာဒီလက်စပါရွန်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ် အမှားကြီး မှားလေပြီ၊ ကျွန်ုပ် အမှားကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသော အခါတွင်မူ အချိန်နှောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် လက်စပါရွန်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမှာ တော်ရုံတန်ရုံ အသိဉာဏ်ရှိသူမှန်လျှင် ထိုမျှ ကြီးမားသောအမှားကို ပြုမိမည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် သူပုန်များ ထ၍နေသည်။ ယခု စစ်သားများ လိုက်၍လာကြခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်မင်းမြတ်က ခိုင်းစေ၍ ဖမ်းဆီးရန် လိုက်လာကြခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူပုန်များကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ လိုက်လံဖမ်းဆီးနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူပုန်လိုက်၍ ဖမ်းနေကြသော စစ်သားများကိုမူ သူပုန်တစ်ယောက်၏ အမည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်မိခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ မဟာအမှားတော်ပုံကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

စစ်သားတစ်ယောက်သည် အားရပါးရ သရော် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “အံ့ဗာ ...

သူက တော်တော် ရဲတယ်ဟေ့” ဟု အော်လိုက်၏။ ထိုနောက် တပ်ကြပ်က အလွန် အေးစက်၍ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်တော့မည့် လေသံမျိုးဖြင့် “ဘုရင်မင်းမြတ်က ပေးထားတဲ့ အာဏာနဲ့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဖမ်းတယ် လက်စပါရွန်” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

စကားသံနှင့်အတူပင် တပ်ကြပ်သည် သူ၏ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး နောက် ဓားဦးဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်နှင့် ဓားဖျားသည် တစ်လက်မ ခန့်သာ ကွာ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် သတိထားမိသည်မှာကား ကျွန်ုပ်အား ဓားနှင့် ချိန်ရွယ် ရာတွင် တပ်ကြပ်သည် အတော်မျှ နီးကပ်အောင် သူ့လက်ကို အစွမ်းကုန် ဆန့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်နိုင်သော အခြေအနေ မရှိပေ။ တစ်ဖန် သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြားထဲတွင် စားပွဲကလည်း ခံ၍နေလေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လောလောဆယ် တွေ့နေရသော အကျဉ်းအကျပ်မှ လွတ် မြောက်ဖို့ အမြန်ဆုံး အကြံထုတ်ရ၏။ ထိုစစ်သားများ၏ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရဖို့ အရေးမှာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား လက်စပါရွန်ဟု တကယ်ထင်၍ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပါလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အခြောက်တိုက် ဤမျက်နှာစိမ်းဒေသတွင် သူပုန်အဖြစ် နှင့် အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရလေတော့မည်။ ကျွန်ုပ် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဤ မျက်နှာစိမ်းထဲတွင် မည်သူကမျှ သက်သေခံကြမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ခုန်ထွက်လိုက်၏။ သို့သော် စစ်သားများက ကျွန်ုပ်နောက်မှဝင်၍ ဝိုင်းအုံဖမ်းဆီး ကြလေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ် နောက်ဘက်သို့ ခုန်လိုက်သည်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ လက်သည် ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော ခွေးခြေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးခြေကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏လက်များကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရန် ကြိုးစားနေသော စစ်သား များ၏ လက်တွင်းမှ ခေတ္တ လွတ်၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်၍ ရုန်းလိုက် ပြီးနောက် ခွေးခြေဖြင့် စစ်သား၏ဦးခေါင်းကို အသားကုန် ရိုက်ချလိုက်၏။ အရိုက်ခံရ သော စစ်သားသည် ဒူးခွေ၍ လဲသွားလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ခွေးခြေဖြင့်ပင် အခြား စစ်သားတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို ထုလိုက်ပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တ လွတ်လပ်၍သွား၏။ သို့သော် ကျန်ရှိနေသေးသော စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား ရှေ့မှ ဆီးတား၏။ တပ်ကြပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား ကျောဘက်မှနေ၍ ဓားနှင့် အနိုင်ယူရန် ကြိုးစားနေလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးခြေဖြင့် ရှေ့တွင်ရှိသော စစ်သားနှစ်ဦး တို့အား တအား ရိုက်လိုက်ပြန်၏။ စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက်ကို ဘေးသို့ခုန်၍ တိမ်းရှောင်လိုက်ကြပေသည်။ ထိုနောက် သူတို့၏ ဓားများကို ဆွဲ၍ထုတ်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ ခဏကလေးမျှ အလစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်သားနှစ်ယောက်ကြားထဲမှ ဖြတ်၍ ဆိုင်ပြင်

ဘက်သို့ ယုန်တစ်ကောင်၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ တပ်ကြပ်သည် စစ်သားနှစ်ယောက်တို့အား ကြမ်းတမ်းရန်ရင်းစွာ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေး၍ လိုက်လာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမပေါ်သို့အရောက် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကြိုးစားခုခံ ကာကွယ်ရလေတော့သည်။ တပ်ကြပ်က သူ၏ဓားဖြင့် တအားထိုးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးခြေကို ဒိုင်းသဖွယ် အသုံးပြု၍ ဆီးခံလိုက်ရ၏။ ဓားနှင့် ထိုးလိုက်သောအရှိန်မှာ ပြင်းလွန်းသဖြင့် တပ်ကြပ်၏ ဓားဦးသည် ခွေးခြေ လူထိုင် သည့်နေရာ သစ်သားထဲတွင် နစ်မြုပ်သွား၏။ ထိုနောက် ဓားသည် ဆတ်ခနဲ ကျိုးသွား၏။ ထိုကြောင့် တပ်ကြပ်မှာ ငုံးတိတိနေသော ဓားရိုးကိုသာ ကိုင်လျက်သား ကြောင်၍နေ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ကုန်မခံတော့ဘဲ တပ်ကြပ်အား ခွေးခြေဖြင့် လဲသွားအောင် ရိုက်လိုက်၏။ ဤအချိန်တွင် ဒဏ်ရာ မရသေးသော စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ထမင်း ဆိုင်ထဲမှ ကိုးရိုးကားရား ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ မြင်းဇက်ကြိုးများကို ကိုင်ထားသော သူငယ်ကလေး၏ လက်မှ တုံ့ဆွဲ၍ ယူလိုက်ပြီးလျှင် မြင်းကို ဖိနပ်၌ တပ်ဆင်ထားသော သံဆူးများဖြင့် ခပ်နာနာထိုးရင်း မြင်းကို ထွက်လိုက်၏။

မြင်းသည် ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ခြေနင်းကွင်းများထဲသို့ ခြေဖျားသွင်းရန်ပင် အချိန်မရလိုက်သောကြောင့် မြင်းကို ဒူးနှစ်လုံးနှင့် ခိုင်မြဲစွာညှပ်ရင်း ကိုယ်ကိုဟန်၍ လိမ့်မကျအောင် မနည်း ကြံဖန် လိုက်သွားရ၏။ ခြေနင်း ကွင်းများမှာ တွဲလောင်းပါ၍လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနောက် တစ်ချက် ထပ်မံ၍ ကြားရပြန်လေသည်။ ထိုအခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ကျည်ဆန်မှန်သွားပြီဟု ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရပေသည်။ ဒဏ်ရာမှာ အတော်ပင်နာသော်လည်း ထိုဒဏ်ရာကို ဤအချိန် တွင် ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ဒဏ်ရာမှနာသည့်တိုင်အောင် သိပ်၍ ဒဏ်ရာ ကြီးဟန်ကား မတူ။ အကယ်၍သာ ဒဏ်ရာကြီးမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ ဆက်လက်၍ မြင်းစီးနိုင်မည် မဟုတ်။ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်မကျမည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုမူကား လိမ့်မကျသေး။ ကျွန်ုပ်နောက်က လိုက်လာသောသူများကို မျက်ခြည်ပြတ် လောက်အောင်ကိုကား စီးပြေးသွားပြီးနောက် သူတို့ မျက်ခြည်ပြတ်ပါမှ ကျွန်ုပ် ဒဏ်ရာကို ကြည့်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လောလောဆယ်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် အနာကို မကြည့်အားပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ မြင်းခွာသံများ လှိုက်လာ

သည်ကို ကြားရ၏။ စစ်သားများသည်လည်း သူတို့မြင်းများကိုစီးကာ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်ကြပေပြီ။

သို့သော် ကျွန်ုပ် အမှတ်ရမိသည်မှာကား စစ်သားများ ထမင်းဆိုင်ရှေ့သို့ စီးလာခဲ့ ကြသော မြင်းများသည် ခရီးရှည် အပြင်းနှင့်၍လာကြသဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသော အချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ မြင်းများနှင့်စာလျှင် ကျွန်ုပ်မြင်းမှာ များစွာပင် ခြေကျန်ရှိနေ လေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သားများ လိုက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ် များစွာ မရှိတော့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ စစ်သားများသည် ခြေကျ၍နေသော မြင်းများ နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်ထင်သည်ထက်ပင် ပိုမို၍ အချိန်ကြာရှည်စွာ ဇွတ်လိုက်၍နေကြ၏။ ကျွန်ုပ် ၏ မှန်းခြေကား မကိုက်လှတော့။ နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို တရကြမ်း စိုင်း၍သွားရ၏။ ထိုအခါက အထင်မသေးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား မျက်ခြည်ဖြတ်၍ ပစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့တိုင်အောင် စစ်သားများသည် လက်လျှော့၍ ပြန်ကြမည်မဟုတ်။ နောက်က တဖြည်းဖြည်း လိုက်လာကြပြီး သတင်းမေးကာ ကျွန်ုပ်ကို မမိမချင်း ရှာဖွေကြဦးတော့မည် ဆိုသည်ကိုကား ကျွန်ုပ် နားလည်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို ဆက်လက်၍ စိုင်းခဲ့ရာ ဂါရွန်နီး စမ်းချောင်းသို့ ရောက်၍ လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းဘေးတွင် မြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်၏။ ချောင်းမှာ ရေစီး သန်လှ၏။ လရောင်ကြောင့် ချောင်းသည် ချောက်ကမ်းပါးနှစ်ဖက်ကြား၌ ပြောင်လက် သော ငွေရည်များ စီးဆင်းနေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်၌ ထိုင်ရင်း နားစွင့်၍ထောင်လိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မြင်ရသော သူရဲခိုပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသည့် ကြီးမားလှသော ရဲတိုက်ကြီးကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်မိလေ သည်။ ရဲတိုက်ကြီးမှာ ညိုမွဲရောင်ရှိ၍ အလွန် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ဤရဲတိုက်ကြီးသည် မည်သူ၏ ရဲတိုက်ကြီးများ ဖြစ်လေသနည်း။ ဤရဲတိုက်ကြီးပင်လျှင် လာဗေဒန် ရဲတိုက်ကြီး ဖြစ်၍များ နေလေသလား စသဖြင့် ကျွန်ုပ် တွေးတောနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်း နောက်ထပ် အဘယ်သို့ လှမ်းရမည်ကို အကြံထုတ် ရပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းကိုဖြတ်ကူးပြီးနောက် ရဲတိုက်ကြီး၏ တံခါး များကို ခေါက်ပြီးလျှင် တံခါးဖွင့်ခိုင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အကယ်၍သာ ထိုရဲတိုက်ကြီးသည် လာဗေဒန် ရဲတိုက်ကြီးအစစ်ဖြစ်၍နေခဲ့ပါသော် ကျွန်ုပ်သည် နယ်စား ဘာဒယ်လီဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်ရုံသာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အရှိန်ကြောင့် ရဲတိုက်ရှင် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ပျူပျူငှာငှာ

ဆီးကြိုဧည့်ခံပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဤရဲတိုက်ကြီးသည် လာဗေဒန် ရဲတိုက်မဟုတ်ဘဲ အခြား ရဲတိုက်တစ်ခု ဖြစ်၍ နေခဲ့ပါသော် ကျက်သရေဆောင်နယ်စား ဘာဒယ်လီဟူသော ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာ ပြင်သစ်တစ်ပြည်လုံးတွင် မသိသူရှားသော အမည်ဖြစ်လေရာ ရဲတိုက် ရှင်သည် ကျွန်ုပ်အား ဧည့်ဝတ်ကျေကောင်း ကျေပေလိမ့်မည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် စီးလာသောမြင်းကို သံချွန်နှင့်ထိုး၍ ဇက်ပေးပြီး လျှင် ချောင်းထဲသို့ ဆင်းစေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြင်သစ်ပြည်၌ “မြင်းတစ်ကောင်ကို ရေထဲသို့ ဆွဲချနိုင်သော်လည်း ရေသောက်အောင်ကား မတတ်နိုင်ချေ” ဟူသော စကားပုံရှိ၏။ ထိုစကားပုံကို ကျွန်ုပ်မှာ ယခုမှပင် လက်တွေ့ တွေ့ကြုံရပေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မြင်းကို ချောင်းထဲသို့ ဆင်းအောင်ကား မောင်း၍ရပါ၏။ သို့သော် မြင်းကို တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူး၍သွားအောင် မည်သို့မျှ လုပ်၍မရချေ။ မြင်းသည် အစီးသန်လှသော ချောင်းရေကို ရင်တိုက်၍ အဆန်ဘက်သို့ အားပြုကာ မကူးနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို အမျိုးမျိုး လုပ်ပေးကြည့်၏။ ကျွန်ုပ် ရေထဲသို့ မနစ်အောင်လည်း မြင်းကို တွယ်၍ထားရလေသေးသည်မှာ မကြာခဏ ဖြစ်၏။ မြင်းသည် ရေထဲ၌ အမျိုးမျိုး ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေပြီးလျှင် ချောင်းရေစီး၏အရှိန်တွင်သာ လန်၍ အစုန်ဘက်သို့ ပါသွားနေလေသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်ဖို့ကား များစွာ ခဲယဉ်း၍နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် မြင်း၏ ကျောပေါ်မှ လျှော၍ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် မြင်း၏ဆားတွင် ကူးခတ်ရင်း ဇက်ကြိုးကိုဆွဲ၍ မြင်းနှင့်အတူ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုက် လာစေရန် ကြိုးစားရပြန်လေသည်။ သို့သော် မြင်းသည် ကျွန်ုပ် စီးမထားသည့်တိုင်အောင် မကူးနိုင်ဘဲရှိနေပြန်၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်လျှော့ပြီး မြင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီး နောက် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လက်ပစ်ကူး၍ သွားရလေသည်။ မြင်းသည် ရေ၌မျော၍ ပါ သွားရာ တစ်နေရာတွင် သွား၍တင်ပြီး ကျွန်ုပ် နောင်အခါ၌ လိုက်ရှာယူလျှင် ရကောင်း ရပေလိမ့်မည်ဟုတွေးကာ ကမ္မဿကာ သဘောထားရပေသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်ကမ်း သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ခဲ့သောအခါတွင် ရဲတိုက်ကြီး၏အရိပ်တွင် ရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်မူကား ချောင်းကို ဖြတ်၍ကူးရန် သရဲဘော နည်းလှသောမြင်းသည် ချောင်း ကမ်းဘက်သို့ပြန်တက်ကာ ကျွန်ုပ် စီး၍လာသော လမ်း အတိုင်း ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နေသူဖြစ်သဖြင့် မြင်း၏ နောက်သို့ ပြန်လိုက်ရန် စိတ်မကူးတော့ပေ။ မြင်းဆုံးချင်လျှင် ဆုံးပေစေတော့ ဟု သဘောထားလိုက်ရကာ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ရှိသော ရဲတိုက်ကြီးဘက်သို့သာ မျက်နှာ မူလိုက်ရလေသည်။ ရဲတိုက်ကြီးသည် ချောင်းနဖူးနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့် ကွာဝေး၏။

ရဲတိုက်ကြီးသည် ကြီးမားလှသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို မှောက်၍ထားသည်နှင့်ပင် တူ၍နေ၏။ ရဲတိုက်ကြီး၏ နောက်ခံကားမှာကား ကြယ်တာရာပေါင်းစုံ ထွက်ပြုစံပယ် နေကြသော ကောင်းကင်ကြီးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ရဲတိုက်ကြီးမှနေ၍ ကျွန်ုပ် ရပ်နေသော နေရာနားအထိ လှေကားထစ်များသည် အစီအရီ နိမ့်ဆင်း၍လာကြ၏။ လှေကားထစ်များ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ လက်ရန်းများ မှာမူ ကျောက်ဖြူဖြင့် လုပ်၍ထားသော လက်ရန်းများဖြစ်လေသည်။ ရေစပ်နားရှိ လက်ရန်း ထိပ်တိုင်များမှာ အီတလီပုံဆန်ဆန် လေးထောင့်ကျောက်တိုင်များ ဖြစ်ကြ၏။

လမင်း၏ မှေးမှိန်သောအလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိအကျင့်ရကာ ရဲတိုက် ကြီးကို ပို၍ အသေးစိတ်မြင်လာ၏။ ရဲတိုက်ကြီးရှိ တံခါးပေါက်တို့မှာ သံပန်းများဖြင့် အခိုင်အခံ ကာကွယ်၍ထားပေသည်။ သို့သော် ရဲတိုက်ကြီး၌ မည်သူမျှ လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကျွန်ုပ် မမြင်ရ။ ဖျော့တော့သော လရောင်နှင့် အားပြိုင်သည့်အလား၊ ပြတင်းပေါက်များ တွင် ဘာမီးရောင်မျှလည်း မပေါ်လာပေ။ ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်၍နေ၏။ လူသံကိုသော် လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်အသံကိုသော်လည်းကောင်း ဘာတစ်ခုမျှ မကြားရပေ။ အရုဏ် တက်ခါနီး အချိန်ဖြစ်၍ ဤမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာသံမျှ မကြားရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် ရဲရင့်သလိုဖြစ်လာပြီး ကျောက်လက်ရန်းရှိသော လှေကားထစ်များအတိုင်း မတက်ဘဲ ဘေးမှကွေ့ရှောင်ကာ မြေသားကိုနင်း၍ ရဲတိုက်ကြီးဆီသို့ အရှေ့ဘက်မှဖြတ်ကွေ့ကာ ချဉ်းကပ်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲတိုက်၏အကြားတွင် ကျုံးတစ်ခု ခြား၍နေ၏။ ထိုကျုံးမှာ ကျွန်ုပ် ဖြတ်ကူးခဲ့သောချောင်းမှ ရေလွှဲပေါက်ဖြင့် ရေဖြည့်သွင်းရသော ကျုံး ဖြစ်ဟန်တူ လေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ထိုကျုံးကိုဖြတ်၍ တံတားအိုတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုတံတားမှာ ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် ရန်သူ မဝင်နိုင်အောင် အသုံးပြုပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကြီးဖြင့် ဆွဲတင်၍ မထားရသော တံတားအရှင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ယခုမူကား ထိုတံတားကို အသုံးမပြုခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပုံ ပေါ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တံတားအိုကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး လျှင် ရဲတိုက်အတွင်း ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုလေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသော ကွက်လပ်ကြီးတွင်လည်း ချောင်းကမ်းနဖူးမှာကဲ့သို့ပင် အလားတူစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ နေပေသည်။ မြင်ရသော ရဲတိုက်ပြတင်းပေါက်များလည်း ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ဘယ်ပုံ တိုးရမည်ကို စဉ်းစားမရသဖြင့် ခေတ္တရပ်ပြီး ထိုင်ခုံ တစ်ခုကိုမှီကာ အဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီကို စဉ်းစားနေမိပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမျှ မစားရသေးသဖြင့် အင်အားနည်း၍နေ၏။ မြင်းကို ထရကြမ်း

စိုင်းခဲ့ရသဖြင့်လည်း နွမ်းနယ်၍နေ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးမှာ သေနတ်ကျည်ဆန် ထိပြီး အနည်းနှင့်အများ သွေးများ ယိုစီးထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပို၍ ပင်ပန်းနေ ပေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများမှာ အားလုံး ရေစို၍နေကြလေရာ ချမ်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ယင်၍ နေပေသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ကျက်သရေဆောင်နယ်စား ဘာဒယ်လီဟူ၍ ကြားဖူးကြသောသူများ၏ ရှေ့၌ ဤအဝတ် အစား အခြေအနေမျိုးနှင့် သွား၍ရပ်ပြီးလျှင် “ကျုပ်ဟာ ကျက်သရေဆောင် နယ်စား ဘာဒယ်လီပါပဲဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ပါက မည်သူကမျှ ယုံကြည်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ သို့ မယုံကြည်နိုင်စရာ အသွင်အပြင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရဲတိုက်ရှင်တို့အား မည်သို့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်က တံခါးကို ခေါက်လိုက်၍ ရဲတိုက်ရှင်ထွက်လာခဲ့ သော် ကျွန်ုပ်အား နယ်စား ဘာဒယ်လီဟူ၍ ယုံကြည်အောင် ပြောဖို့ရန်မှာ အတော်ပင် ခဲယဉ်း၍နေပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ရှိအသွင်အပြင်မှာ ဘုရင့် စစ်တပ်ကလိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးပုန်းအောင်းနေရသော သူပုန်တစ်ယောက်နှင့်သာ အနီးကပ်ဆုံး တူ၍နေပေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ရဲတိုက်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်အား သူပုန်အဖြစ်ဖြင့် အမှတ်ထား၍ အကျဉ်းချထားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နောက်က လိုက်လာသော ဘုရင့်စစ်သား များ ဤရဲတိုက်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ ထိုး၍ အပ်ကောင်း အပ်လိုက်ပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ရှိအခြေအနေအရဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ကို မည်သူမည်ဝါမှန်း သိသော ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်များ၊ နောက်လိုက်များနှင့် ဝေးကွာ၍နေရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်လိုက်များသည် လာဗေဒန် ရဲတိုက်သို့ လိုက်လာကြမည်ဖြစ်ရာ ယခု ကျွန်ုပ် တွေ့နေ ရသော ရဲတိုက်ကြီးသည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်မဟုတ်ပါက သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ရက်ပေါင်း များစွာ လိုက်လံ၍ ရှာဖွေစုံစမ်းရပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်၌ ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့သောအခါတွင် တစ်နယ်လုံး ဖြန့်၍ ရှာကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား တွေ့ကြမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိ ရဲတိုက်ရှင်၏ အကျဉ်းသမား သူပုန်အဖြစ်ဖြင့် လူမသိ၊ သူမသိ အဖမ်းခံ၍ နေရကောင်း နေရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့် ခွဲခွာ၍ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာမိသည်ကို လည်း အပြစ်တင်မိ၏။ စစ်သားများနှင့် အတိုက်အခံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အပြစ်တင်မိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ချမ်းသည်ထက် ချမ်းလာသဖြင့် ထိုရဲတိုက်ကြီး တွင် ဧည့်သည်တော်များ၏ အစေခံများအတွက် ဆောက်၍ ထားလေ့ရှိတတ်သော တန်းလျားကို ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်ဟူသော အထင်ဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေရန် အကြံဖြစ်၍

လာ၏။ တွေ့လျှင် နံနက်လင်းသည်အထိ ထိုတန်းလျားတွင် အိပ်ပစ်မည်။ သို့ စဉ်းစား
နေခိုက်တွင် ရဲတိုက်ကြီး၏ ပထမထပ်ရှိ ပြတင်းတစ်ချပ်သည် ရုတ်တရက် ပွင့်၍သွား၏။
ထိုပြတင်းမှ အလင်းရောင်သည် ကျွန်ုပ်ရပ်နေသော စတုရန်းပုံ မြေကွက်လပ်ပေါ်သို့
မီးမောင်းထိုးသည့်သဖွယ် ထိုးဆင်းလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ နောက်ဆုတ်၍
ကပ်လိုက်ပြီးလျှင် မော်၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ပွင့်၍လာသော ပြတင်းပေါက်မှာ သာမန် ပြတင်းပေါက်မျိုး မဟုတ်ပေ။ လသာ
ဆောင်သို့ထွက်သော တံခါးပေါက်ဖြစ်ကြောင်းကို အတွင်းဘက်မှ ထိုးထွက်လာသော
အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ် သိရပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မှောင်ရိပ်ကိုခို၍ နေရာက မော်၍
ကြည့်လိုက်မိရာတွင် မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ ဖို၍
သွားရပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည်မှာကား မိန်းမပျိုတစ်ဦး
လသာဆောင်သို့ထွက်ကာ ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ကဗျာဆရာကြီး
ဒန်တီကို သွား၍ သတိရလိုက်မိသည်။ ကဗျာဆရာကြီး ဒန်တီသည် သူ၏ ဉာဏ်ရည်
သွားသမျှ စိတ်ကူးယဉ်ကာ ဘီယက်ထရစ် အမည်ရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို စိတ်ကူးနှင့်
ဖန်တီး၍ မိန်းမသားတစ်ဦးတွင် ရှိနိုင်သော အလှမျိုးစုံတို့ကို စုံစေ့အောင် စာဖွဲ့ကာ ဘီယက်
ထရစ်သည် ဤမျှပင် လှပါဘိသည်ဟု ကဗျာဖြင့် ခြယ်လှယ်ခဲ့၏။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်
သည်လည်း စိတ်ကူးယဉ်သမားဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ အလှဆုံးမိန်းမပျိုတစ်ဦးကို စိတ်၌
ဖန်တီးကြည့်မည်ဆိုပါစို့။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးထဲက မိန်းမပျိုသည် ယခုလောလောဆယ်၌
ကျွန်ုပ် မြင်နေရသော လသာဆောင်ပေါ်က မိန်းမပျိုအတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ဒန်တီသည် သူ စိတ်ကူးယဉ်လေသမျှကို ဘီယက်ထရစ်နှင့် စာဖွဲ့ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တွင်မူကား
ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးသမျှကို လူကိုယ်တိုင် အကောင်အထည်နှင့် မျက်စိရှေ့တွင် တပ်အပ်ကြီး
မြင်၍နေရလေပြီ။

လသာဆောင်ပေါ်က မိန်းမပျိုသည် ဂါဝန်အဖြူကို ဝတ်၍ထားပြီးလျှင် လသာ
ဆောင် လက်ရန်းကို မှေးမှိကာ အဇဋ္ဌာကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ခပ်မော့မော့ကလေး
ကြည့်၍နေပေသည်။ ငွေစန်းရောင်ခြည်တို့သည် မိန်းမပျို၏အပေါ်သို့ တသွင်သွင် သွန်း
လောင်းဖြိုးစေလျက် ရှိနေပေသည်။ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကလေးမှာ အလွန်တရာ သိမ်မွေ့
လှစွာ၏။ နဖူး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်၊ မေးစေ့ စသော အစိတ်အပိုင်းတို့သည် အဆင်ပြေ၍
အချိုးကျလှ၏။ သို့ အချိုးအစားကျန၍ အဆင်ပြေခြင်းသည် ပင်လျှင် (အလှ) တည်း
ဟူသော အရည်အသွေးကို ပေါ်လွင်၍ လာစေလေသည်။ ထူးခြားချက် တစ်ခုမှာကား
ကျွန်ုပ် ယခု မြင်၍နေရသော မိန်းမပျို၏အလှသည် သာမန်အလှမျိုးမဟုတ်၊ အံ့ဩဖွယ်ရာ

ကောင်းလောက်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော အလှတစ်မျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အလှမှာ တင့်တယ်ခြင်း၊ ပြေပြစ်ခြင်း သဘောများသာ ရှိနေသည်မဟုတ်၊ အပျိုကလေးဘဝသို့ အရောက်တွင် ဝင်းဝင်းတောက်ပတတ်သော ပျိုမျစ်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းကြည်လင်ခြင်း စသော အရည်အသွေးတွေ ဖြာဖြာဝေ၍နေသော အလှမျိုးသာလျှင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လရောင်ဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော မိန်းမပျို၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြံ၍ ကြည့်ငေးကာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့လည်း မေ့၍နေ၏။ အသက်ရှူရန်ကိုပင် သတိမရနိုင် တော့သလောက် စွဲမက်စွာ စူးစိုက်၍ နေမိပေသည်။ ထိုမိန်းမပျိုသည်ပင် လာဗေဒန်မြို့စား ၏ သမီးပျို ရို့ဇလင်း ဖြစ်လေသလော ... ထိုမိန်းမပျိုသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိုင်ဘက် မြို့စား ရှာတယ်လာရော့အား ပဲရစ်မြို့တော်သို့ အရှက်ကွဲကာ ဆုတ်ပြန်ခဲ့ရလေအောင် အချစ်ကိုလက်မခံဘဲ ခါးခါးသီးသီး ပယ်ချလိုက်သော ရို့ဇလင်းပင် ဖြစ်ချေသလော၊ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ် ယခုတွေ့မြင်နေရသော မိန်းမပျိုသည် ရို့ဇလင်းကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်ပါချေမူ ရို့ဇလင်းအား မရရအောင်ယူပါမည်ဟု ကျွန်ုပ် လောင်းကြေးထပ်ခဲ့သော ကိစ္စမှာ တကယ်ပင် စိတ်ပျော် မွေ့လျော်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ကိစ္စကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ် ပေတော့မည်။

စင်စစ်အားဖြင့်မူ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဦးအစတွင် ရို့ဇလင်းဆိုသော လန်ဂီဒေါက် နယ်သူ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မရရအောင် ပိုးပန်း၍ယူရန် ထွက်လာစဉ်အခါက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပင် သဘောထားခဲ့သည်။ လောင်းကြေးထပ်ထားသည်ကို နိုင်ဖို့သာ အဓိက ထားခဲ့သည်။ ဘယ်လို မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်ကို ဂရုမစိုက်၊ အလောင်းအစားတွင် အနိုင်ရဖို့ကိုသာ အရေး ကြီးခဲ့၏။ ယခုမူကား မြင်နေရသော အမျိုးသမီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးတို့ကို အချစ်စိတ်ဖြင့် ဝေလျှံ၍နေအောင် ညှို့ငင်လျက် ရှိနေချေပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုအမျိုးသမီးအား ကျွန်ုပ်သည် ရာသက်ပန် မေတ္တာပုံ၍အပ်ရန် အဆင်သင့် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ မိန်းမသားများ အပေါ်၌ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ စဉ်းစားခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျို၏ အလှပိုက်ကွန်တွင် မရန်းသာအောင် မိလျက်ရှိပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုလေးအား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိရင်း ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ဆုံ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးများအကြောင်းကို ပြန်၍ တွေးနေမိလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီး များမှာကား ဥရောပတိုက်တစ်ခွင်တွင် အလှဆုံး၊ အချောဆုံးဟု ထင်ရှားသော ပြင်သစ် များမျိုးမတ်နွယ် နန်းတွင်းသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုနန်းတွင်းသူတို့သည် ရဲတင်းလှ၏။ အဝတ်အစားများကို ဆန်းဆန်းပြားပြား ဝတ်ဆင်ကြသည်။ အမူအရာ၌ ကျွမ်းကျင်ကြ သည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ယခု ကျွန်ုပ် မြင်၍နေရသော မိန်းမပျိုကလေးသည်

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မှူးမျိုးမတ်နွယ် လာဗေဒန် ရွှေမင်းသမီးလေး ရှိလောင်း မဖြစ်နိုင်။ မည်သည့် မြို့စားသမီးလေးမှလည်း မဟုတ်နိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ဖူး သမျှသော မှူးမျိုးမတ်နွယ် မဟာသွေး မဟာနွယ်တို့၏ သမီးပျိုများသည် ယခု ကျွန်ုပ် မြင်နေရသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမျိုး မရှိကြ။ ကျွန်ုပ်တို့ နန်းတွင်းသားများမှ ပေါက်ဖွား လာကြသော မိန်းကလေးများတွင် ယခု ကျွန်ုပ် မြင်၍နေရသော သန့်ရှင်းကြည်လင်ခြင်း၊ ပျိုမျစ်နုနယ်ခြင်း၊ ပွင့်လင်းခြင်းတို့၏ အရိပ်အယောင်များ မရှိ။ အစေခံများမှ မွေးဖွားသော သမီးပျိုကလေးများတွင်သာ ထိုအရည်အချင်းများကို တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့မြင်နိုင်၏။ နန်းတွင်းသူ မှူးမျိုးမတ်နွယ် ဟူသမျှသည် နန်းတွင်းဟန်ဆောင်မှု လောင်းရိပ်မိခဲ့သူများသာ ဖြစ်ကြရာ ပွင့်လင်းမှု ကင်းမဲ့လှဘိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ယခု မြင်၍နေရသော မိန်းမပျိုကလေးသည် ရဲတိုက်ရှင်၏ အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ယောက်၏ သမီးပျိုကလေး ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယူဆလိုက်မိလေတော့သည်။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် မိန်းမပျိုသည် စန္ဒာလမင်းကြီးကို ငေးကြည့်ကာ ရပ်၍ နေရာက တေးကလေးတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်ပေ၏။ သူ၏ ချိုအေးလွင်မြသော အသံကလေးသည် ငြိမ်သက်နေသော လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲ၍လာကာ ကျွန်ုပ်၏ နားဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။ တေးကလေးမှာ ပရော်ဗင့်(စ်)နယ်မှ အချစ်တေးကလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်၏။ ထိုတေးသွားကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရ၍ထားပြီး အလွန်နှစ်ခြိုက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရူပါရုံကိုပင် ခုံမင်မြတ်နိုးနေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ယခုကဲ့သို့ သာယာသိမ်မွေ့ သော သဒ္ဒါရုံကိုပါ ကြားလိုက်ရသောအခါ၌ ဆတက်ထမ်းပိုး တိုး၍ မေတ္တာမိုး သွန်းဖြိုး စရာ ဖြစ်လာပြန်လေသည်။ မိန်းမပျိုကလေးသည် သီချင်း ဆိုရင်းတန်းလန်းကပင် အတွင်း သို့ လှည့်၍ဝင်သွားကာ မကြာမီ ပျောက်ကွယ်၍သွားတော့၏။ သို့သော် တံခါးကိုဖွင့်၍ ထားခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို မမြင်ရတော့စေကာမူ သူ့အသံကလေး ကိုမူကား အဝေးမှ ခပ်သဲ့သဲ့ကလေး ကြား၍နေရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြံရ၍လာ၏။ ထိုအကြံမှာကား ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသော မိန်းမပျိုထံ ချဉ်းကပ်၍ အသနားခံကာ သူ၏ကရုဏာကို ခံယူရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤမျှ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်၍လာသူ တစ်ဦးအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရက်စက်နိုင်လိမ့်မည် မထင်။ သနားကြင်နာ ကရုဏာထားရမည်သာ။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံး တွေ့ကြုံရသော ကိစ္စများ နှင့် သေနတ်ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် လက်ဦး၌ ဉာဏ်ထုံထိုင်း၍နေကာ အကြံမရခြင်း ဖြစ်ဟန် တူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျန်ရှိသေးသမျှသော ခွန်အားကို စိုက်ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လသာဆောင်သို့ တက်ရန်ကြိုးစား၏။ ထိုအလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အားကုန်နေသူတို့၏ အဖို့ပင် မခဲယဉ်းလှပေ။ လသာဆောင်၏ အောက်ဘက်၌ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ရှိ၏။ နံရံမှာလည်း တိုက်ကပ်ပန်းများ ထူထဲစွာ တွယ်ကပ်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုက်ကပ်ပန်းများကို တွယ်၍ ပြတင်းပေါက်နဖူးစည်းကို နင်းတက်လိုက်၏။ ဤတွင် လသာဆောင် လက်ရန်းကို လက်လှမ်းမီသွား၏။ များမကြာမီပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လသာဆောင် လက်ရန်းကို ကျော်၍ အပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ အခန်းထဲရှိ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်အား မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

သူ၏နှုတ်ဖျားမှ ပေါ်ထွက်နေသော သီချင်းသံကလေးသည် တန့်ရပ်၍သွား၏။ စုတ်ပြတ်ပေရေနေသော ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်သွင်ကြောင့် ပြာလဲ့နေသော သူ့မျက်လုံးကလေးများမှာလည်း ပြူးကျယ်ဝိုင်းလည်၍ နေကြပေသည်။ အကယ်၍သာ မိန်းမပျိုက အော်ဟစ်လိုက်ပါလျှင် တစ်အိမ်သားလုံး ပြေး၍ ရောက်လာကြပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က အချိန်မဆိုင်းဘဲ တံခါးဝသို့ တိုးခဲ့ကာ “ကလေးမရယ် ကျွန်ုပ်ဟာ ရန်သူအလိုက်ခံရလို့ ပြေးခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကလေးမကို ဘယ်လိုမှ ရန်မမူပါဘူးကွယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို ထောက်ထားရင် မအော်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်” ဟု တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်စကားမှာ ကြိုတင်၍ စိစဉ်ထားရခြင်းမရှိဘဲ နှုတ်မှ အလိုအလျောက် ထွက်၍သွားကြသော စကားလုံးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သာ အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့ပြောမိခြင်းမှာ ဤသို့ ပြောခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် မိန်းမပျို၏ ကရုဏာကို ရယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရာက စေ့ဆော်လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စကားများမှာ စကားအနေနှင့်ဆိုပါလျှင် တကယ့်အဖြစ်မှန်အတိုင်း ဖြစ်၏။ မုသားမပါပေ။

မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းနေလျက်ကပင် မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍လာ၏။ ယခုမှ ကျွန်ုပ် သတိထားမိသည်မှာကား မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ် မြေပြင်မှ မြင်ရစဉ်က ထင်သလောက် အရပ်မြင့်ရှည်ခြင်း မရှိ။ အရပ်အမောင်းမှာ ခပ်ပျပ်ပျပ်ကလေးပင်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် သူ့အရပ်အမောင်းမှာ အချိုးအစား ကျနလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှိရင်းစွဲထက်ပင် အရပ်ကလေး ထွက်သယောင် ထင်ရပေသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ကိုင်ထား၏။ ထိုဖယောင်းတိုင်မှ မီးအလင်းရောင်ဖြင့် မိန်းမပျိုသည် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲ၌ ကြည့်နေဆဲတွင် ကျွန်ုပ် လသာ

ဆောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထုံးနှောင်၍ မထားသော ဆံပင် ညိုညိုများသည် ပခုံးထက်၌ ရေတံခွန်သဖွယ် ကျဆင်းနေကြ၏။ သူ ဝတ်၍ထားသော အဝတ်အစားများမှာ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ဝတ်သော အဝတ်အစားမျိုးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် သတိထားမိ၏။ ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ် ယခု ဝင်လာမိသော အခန်းမှာ ရိုးရိုးအခန်း မဟုတ်ဘဲ မိန်းမပျို၏ အိပ်ခန်းဖြစ်နေကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိ၍လာရလေတော့သည်။

မိန်းမပျိုသည် ရင်ကလေး တဖိုဖို ဖြစ်၍နေရာက “ရှင် ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက် ၏။ ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံကြရသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏ မျိုးမည်နာမကို လက် ဦးဆုံး သိထားဖို့ အရေးကြီးသည်ဟု မိန်းမပျိုက ယူဆပုံရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါင်းတံဆိပ် ထမင်းဆိုင်မှာတုန်းက စစ်သားများအား “ကျုပ် လက်စပါရွန်ပါပဲ” ဟု အဖြေပေးခဲ့သည့်နည်းတူ မိန်းမပျိုကိုလည်း အဖြေပေးမည်ဟု ကြံလိုက်၏။ သို့ ပေးအံ့ဆဲဆဲတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ မိန်းမပျိုအား ကျွန်ုပ်သည် နာမည် လိမ်၍ပေးရန် အခြေအနေချင်း ကွာခြားနေပုံကို တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ရင်းကိုပင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ပြောရန် အားယူလိုက်စဉ် တွင် ခေတ္တမျှ ကျွန်ုပ် နှုတ်တွန့်နေပုံကို အကဲခတ်မိကာ မိန်းမပျိုက စကားဦးသန်း၍ “ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါပြီ ရှင်၊ ကဲ ... ရှင် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့။ ကျွန်မတို့ဟာ ရှင့်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ” ဟု ပြောလိုက်တော့၏။ မိန်းမပျိုသည် အကြောက်ပြေကာ ပို၍ ဣန္ဒြေရလာပေသည်။

မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ ပုံပျက်ညစ်ပတ်နေသော အဝတ်အစား များ။ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးရှိ ဒဏ်ရာမှ စီးဆင်း စွန်းထင်း နေသော အင်္ကျီရှိ သွေးကွက်များကို လိုက်၍ကြည့်နေကြ၏။ ထိုအခြင်းအရာများကိုကြည့် ကာ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်အား ရန်သူလိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးလာရသော သူပုန်တစ်ယောက် ဟု ယူဆလိုက်ပြီး ဖြစ်လေပြီ။ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်အား အခန်းထဲသို့ ဝင်စေပြီးနောက် လသာဆောင်တံခါးကို ပိတ်၍ ခန်းဆီးကိုပါ ဆွဲပိတ်လိုက်ပြန်၏။ ဤအပြုအမူများကြောင့် မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်အား သူပုန်ဟုယူဆကာ ယုံကြည်စိတ်ချကြောင်းကို ပြရှာ၏။ ကျွန်ုပ် မှာ စိတ်ထဲ၌ နင့်၍ အားနာသွားမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကရုဏာရှင် မိန်းမပျိုကလေးအား ဟန်ဆောင်၍ အရေခြုံ သူပုန်အနေဖြင့် လှည့်စားကာ ဖော်ကားနေသလို ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အတော်ကြီးပင် ရင်လင်း၍ သွားရာက ...

“ကျုပ် ခုလို လသာဆောင်က ကျော်တက်ပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း တက်လာမိတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ကလေးမရယ်။ ကျုပ်ဟာ အားကလည်းကုန်၊ ပြေးပေါက်ကလည်း

တခြားမှာမရှိ၊ ဒဏ်ရာကလည်းရခဲ့၊ မြင်းစိုင်းလာရတာကလည်း အဝေးကြီး၊ ပြီးတော့ ချောင်းကိုလည်း လက်ပစ်ကူးခဲ့ပြန်တော့ မတတ်သာလိုပါ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

စင်စစ်တွင် ချောင်းကို ကူးလာခဲ့ရသည်ဆိုသော စကားမှာ ပြောစရာပင် မလိုတော့ ပေ။ ကျွန်ုပ်၏အဝတ်များမှ ကျဆင်းသော ရေများသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ပတ်လည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အိုင်ထွန်းနေ၏။

“ကလေးမကို လသာဆောင်မှာ ကျုပ် လှမ်းပြီး မြင်ရတယ်။ ကလေးမဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့တဲ့ အသွင်ရှိတာနဲ့ပဲ ဒီကလေးမတော့ဖြင့် မရက်စက်တန်ဘူး၊ ညာတာ သနားတတ်ကောင်းရဲ့ဆိုပြီး ကျုပ်လည်း အခုလို လာခဲ့မိတာပါပဲ”

သို့ပြောရင်း ကျွန်ုပ်က သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိလေရာ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို အကဲခတ်ပြီး အပျိုကလေးတို့၏ ပင်ကို သဘာဝအတိုင်း သူ၏ ညဝတ် ဂါဝန်ရင်ဖုံးကလေးများကို ပိုမို၍လုံခြုံအောင် လက်ဖြင့် ဆွဲစေ့နေ၏။ လှပသော လည်တံ ကလေးမှာ ပို၍ လုံခြုံသွား၏။ သူသည် ရင်ညွန့်ကလေး မြင်ရစေကာမျှသာ အဝတ်အစား မျိုးတို့ကို အများအားဖြင့် ဝတ်ဆင်ခြင်း ပြုခဲ့ပုံ မရပေ။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုကို အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မဆင်မခြင် တက်ခဲ့သဖြင့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး၏ အိပ်ရာစက်ခန်းထဲသို့ပင် ဝင်မိခဲ့ချေပြီ။ မခေါ် မပင့်ဘဲ ဇွတ်ဝင်မိခြင်းမှာ ရိုင်းပျခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် အားနာမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းမပျိုက “ရှင် သိပ်ပြီး မောနေပြီ ထင်ပါရဲ့ရှင်” ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။

“မောဆို ကလေးမရယ်၊ မြင်းစိုင်းလာရတဲ့ခရီးက အဝေးကြီးပဲ။ တကယ်လို့များ ရန်သူတွေက ကျုပ်ကို မိသွားပြီး တူးလူး(စ်)မြို့ကို ခေါ်သွားရင် ကျုပ်တော့ ခေါင်းအပြတ်ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ရဲဘော်တွေကလည်း ကျုပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကယ်နိုင်ကြမယ် မဟုတ်ပေဘူး။ ကျုပ်လို ခေါင်းလှလှကလေးဟာ အဖြတ်ခံရမှာ နှမြောစရာ”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကို သရော်သောအားဖြင့် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြက်လုံးထုတ်လိုက် မိ၏။ ဤတွင် မိန်းမပျိုကလည်း “ခေါင်းလှလှ၊ မလှလှ အဖြတ်ခံရတယ်ဆိုတာ မကောင်း ပါဘူး ရှင်” ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ကလေးပြောကာ ရန်သူတို့၏ ရက်စက်ပုံကို မသတိသော လေသံကိုသုံး၍ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျို၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့စကားကို ကျေနပ်မိကား ရယ်မောလိုက်မိစဉ် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ၌ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသောကြောင့် နံရံကို ကျောက်ပုံ၍ မှေးမှိနေလိုက် ရပြီး အသက် ပြင်းထန်စွာ ရှူ၍နေရလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ရုတ်တရက် လန့်သွားကာ

အော်လိုက်မိရှာ၏။ ပြီးမှ ...

“အို ... ရှင်၊ ထိုင်ပါ ... ထိုင်ပါ၊ ရှင် ... ထိုင်နေလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်မ ခမည်းတော်ကို သွားခေါ်ပြီးတော့ အိပ်ရာတစ်ခု ပြင်ပေးပါမယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း လဲပစ်ဦးမှပေါ့ ရှင်”

မိန်းမပျိုက အသံတုန်တုန်ကလေးနှင့် ပြောနေရာ ကျွန်ုပ်က “ကရုဏာကြီးပါပေတယ်ကွယ်” ဟု ကျေးဇူးတင်စွာ ပြောလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် ဦးခေါင်းထဲမှာ ဝေ၍နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘာလုပ်မိမှန်း မသိမီ အမှတ်မထင်ပင် နန်းတွင်းမှ အလေ့အထအတိုင်း မိန်းမပျိုကလေး၏လက်ကို ကိုင်ယူပြီး နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ငင်လိုက်မိ၏။ မိန်းမပျိုသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မသိ။ သူ့လက်ကလေးကို အလိုက်သင့်ပင် ပေး၍ထားရှာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ လက်ခုံကလေးကို နမ်းမည်ပြုခိုက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများနှင့် သူ၏ မျက်လုံးများ ဆိုင်မိကြလေသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် အကုသိုလ်ကံတစ်ခုကို ပြုအံ့ဆဲဆဲ၌ တွန့်ဆုတ်မိသူကဲ့သို့ တွန့်ဆုတ်မိနေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက် ကြည့်ရှုနေဆဲဖြစ်၏။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရှက်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်မိပြီးနောက် သူ့လက်ကလေးကို လွှတ်လိုက်မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် အသိတရားဝင်၍ လာစေအောင် ဖန်တီးလိုက်သည်မှာ ကား မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးအစုံမှ အရောင်ထွက်နေသော ရိုးသားစင်ကြယ်မှုပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ဘဝကလေးကို ကျွန်ုပ်သည် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း နောက်ကျီအောင် မလုပ်ရက်၊ မလုပ်သင့်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဤမျှ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းလှသော မိန်းမပျိုတို့ကို နှစ်ဦးချင်း မိန်းမပျို အိပ်ခန်းထဲ၌ တွေ့ပါက မည်သို့ ထင်ကြပေမည်နည်း။ မိန်းမပျိုကလေး၏အပေါ်တွင် မည်သို့ ယူဆကြလေမည်နည်း။ ဤမျှ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မိန်းမပျိုကလေး၏ ဂုဏ်အသရေမှာ အလဟဿညှိုးနွမ်းရရှာပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမပျိုအား မည်သည့် ထိခိုက်မှုမျှ မဖြစ်စေလို၊ အဖြစ်လည်း မခံရက်နိုင်ပေ။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ပြန်၍ တင်းလိုက်၏။ နွမ်းနယ်နေသမျှတို့ကို ကြိုးစားဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် လသာ ဆောင်တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ခန်းဆီးကို ဘေးသို့ ဖယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီလက်မောင်းကို တုံ့ဆွဲ၍ ကျွန်ုပ်အား ရပ်တန့်စေရင်း ထိတ်လန့်နေသော အသံကလေးဖြင့် “အို ... ရှင် ... ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ လူတွေ မြင်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောရှာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လသာဆောင်မှ တွယ်၍ မတက်မိကတည်းက လူတွေမြင်မှာကို

mus...e.com

စိုးရိမ်မိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်မှန်၏။ ယခုမှ မိန်းမပျို၏ အခန်းထဲသို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။ ထိုအခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့သာလျှင် ကျွန်ုပ်၏အဖို့၌ အကောင်းဆုံးလမ်းဖြစ်၏။

“အမှန်မတော့ ကလေးမရယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဒီအခန်းကို တက်လာဖို့ ဘာအခွင့်အရေး မျှ မရှိဘူး” ဟုပြောရင်းက ကျွန်ုပ်သည် ရှင်းပြနေလျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်မှန်း သိသောကြောင့် “သွားမယ်ကွယ်” ဟု ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်မိပေသည်။

“အို ... မဟုတ်တာ ရှင်”

“လွတ်ပါကွယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုရင်း ကျွန်ုပ် အင်္ကျီလက်မောင်းစကို လွတ်အောင် ရုန်းလိုက်ရ၏။

“မသွားပါနဲ့ ရှင်၊ ရှင်ဟာ သိပ်ပင်ပန်းနေပါတယ်။ ရှင်သွားရင် ရန်သူတွေက ရှင့်ကို မိတော့မှာပဲ။ မသွားသင့်ပါဘူး ရှင်”

ကျွန်ုပ်သည် ဟက်ခနဲ ရယ်မိ၏။ ဘုရင့်ဘက်တော်သား ကျွန်ုပ်သည် သူပုန် အရေခြံကာ သနားကြင်နာတတ်သော ကရုဏာရှင်ကလေး၏ရှေ့တွင် အတော်ခွကျနေ၍ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်တွေ့ကာ ရယ်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆိုးမိ၏။ သူပုန်ကို အားပေးသော မိန်းမပျိုကိုမှ ချစ်မိလေသည်တကား။

“သွားမယ် ... ကလေးမ၊ သူတို့ ဖမ်းချင်လည်း ဖမ်းစေပေါ့”

သို့ပြောရင်း ကျွန်ုပ်သည် ခန်းဆီးကို ဆွဲ၍ ဖယ်လိုက်ပြီး တံခါးရွက်များကို ဖွင့် လိုက်၏။ မိန်းမပျိုသည် အခန်းထဲတွင် ကြောင်ကြောင်ကလေး ရပ်လျက်သား ကျန်ရစ် ရာက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်နေပေသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးနှင့် သူ့မျက်လုံးများတွင် နာကျင်၍ နားမလည်နိုင်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုအား နောက်ဆုံးအကြိမ် တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး သည့်နောက် လသာဆောင်လက်ရန်းကို ကျော်လိုက်၏။ ထို့နောက် အတက်တုန်းကလိုပင် လက်ရန်းကိုကိုင်၍ ကိုယ်ကို လျှောချလိုက်ပြီးလျှင် ခြေထောက်ဖြင့် အောက်က ပြတင်း ပေါက် နဖူးစည်းကို စမ်း၍နင်းရင်း ရှာဖွေရ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ နားများမှ လေတဝီဝီ ထွက်လာတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လာသာဆောင်သို့ ပြေးလာ၍ ကဲကြည့်လိုက်သော ခပ်ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံး များမှာ ပြာဝေသွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်သည် ရုတ်တရက် နိမ့်ကျသွားသည်ဟု မထင်မရှား သိလိုက်ပြီးနောက် လေပြင်းကြီးတစ်ချက် တိုက်ခတ်ခြင်းခံရသလို ဖြစ်သွားကာ ကျွန်ုပ် သည် နောက်ထပ် ဘာမျှ မသိတော့ချေ။

[၅]

လာဗေဒန် မြို့စားကြီး

ကျွန်ုပ် သတိ ပြန်လည်ရရှိလာသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် များစွာ ခမ်းနား ထည်ဝါသော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိပေသည်။ အခန်းမှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်း၍ နေရောင်လည်း လင်းလင်းကျင်းကျင်း ရရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဖို့တွင် ထိုအခန်းကြီးသည် တစ်ခါမျှ ရောက်ဖူးသော အခန်းကြီး မဟုတ်ပေ။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ ကြာအောင် ကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရင်း ကျွန်ုပ် အဘယ် နေရာသို့ ရောက်နေသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးကစား ရင်း ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အခန်းကြီး၏ ဟန်ကျပန်ကျ ပြင်ဆင်ထားသော ပရိဘောဂ များကို ကြည့်၍နေမိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်အား ကျော ပေး၍နေသော လူတစ်ယောက်ဆီသို့ ရောက်၍သွား၏။ ထိုသူမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်၍ ခါးအနည်းငယ်ကိုင်းပြီးလျှင် မနီးမဝေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်ရှိ ဆေးပုလင်းများနှင့် အလုပ် ရှုပ်၍ နေပေသည်။ သို့ကြည့်၍ နေမိစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မဝေးသော အတိတ်ကာလ အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတို့ကို ပြန်၍ သတိရလာကာ ကျွန်ုပ် ယခု မည်သည့်နေရာကို ရောက်၍နေသည်ကို သိချင်သော စိတ်သည် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့ပြန်လေ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်ရသော ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်၍ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ ပြန်၏။ ကျွန်ုပ် မြင်ရသမျှမှာကား ပြာလဲ့နေသော ကောင်းကင်ကြီးနှင့် အဝေးတွင် ခပ်မှိုင်း မှိုင်း ဖြစ်နေသော တောင်ကုန်းများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးစား၍ ပြန်လှန် တွေးတောလိုက်ရာ ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက် အားလုံးတို့သည် စိတ်ထဲတွင် ပြန်၍ ပေါ်လာကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုကလေးကို

လည်းကောင်း၊ လသာဆောင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့စဉ်တွင် ရုတ်တရက် မူးဝေသွားရသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် လသာဆောင်မှ လိမ့်ကျခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း ပြန်၍ သတိရလာ၏။ ကျွန်ုပ် သတိမေ့ကာ လိမ့်ကျသွားသောအခါတွင် မည်သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ကယ်ဆယ်ခဲ့ကြလေသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ယမန်နေ့ညက ရောက်ရှိခဲ့သော ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း၌ပင် ရှိ၍ နေလေသေးသလော။ သို့တည်းမဟုတ် တခြား တစ်နေရာသို့ပင် ရောက်၍ နေလေပြီလော။ ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးမျိုး တွေးတော၍ နေရင်းက မေးစရာလူ ရှိပါလျက်နှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးယူရန် မလိုဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စကားပွဲအနီးတွင် မြင်ရသောသူအား “ဒီမှာ ခင်ဗျား” ဟု လှမ်း၍ အသံပြုလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကိုလည်း တစ်ဖက်သို့လူးလွန်ကာ စောင်း၍ ကြည့်လိုက် မိ၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ညည်းညူလိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဒဏ်ရာရထားသည့် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲပခုံးစွန်းမှာ အပြင်းအထန် ဝေဒနာ မခံစား ရသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက် ခြေထောက်မှာကား အသည်းခိုက်လောက်အောင် နာကျင်၍ သွားရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညည်းညူသံကို ကြားရသောအခါ၌ စားပွဲအနီးက လူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဘက်သို့ ချက်ချင်း လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် စုတ်ချွန်းချွန်းရှိနေပြီးလျှင် အသားမှာကား ခပ်ဝါဝါ ဖြစ်လေသည်။ ကောက်ချိတ်သော နှာခေါင်းရှိလျက် ပုတီးစေ့သဖွယ် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်ုပ်အား တည်တည် ကြီးကြည့်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဟု ဆိုလောက် စရာရှိသော်လည်း သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာကား ပျူငှာ ဖော်ရွေတတ်သော နှုတ်ခမ်းများ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် လူဆိုးတစ်ယောက်ဟူ၍လည်း တထစ်ချ ထင်မှတ်ဖို့ရန် ခဲယဉ်း၍နေပြန် ပေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် အခန်းထဲရှိ တခြားတစ်နေရာမှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခုကိုပါ ကြားလိုက်ရပြန်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူအား ကြာရှည် အကဲခတ်ခွင့် မရတော့ဘဲ လှုပ်ရှားသံ ကြားရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါတွင် အလွန် အရပ်မြင့်ရှည်၍ ဝတ်ကောင်းစားကောင်း များကို ဝတ်ထားသော လူကြီး တစ် ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာဘက်သို့ ကပ်လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

“ဪ ... နိုးနေမှကိုး” ဟု ထိုလူကြီးက မေးခွန်းထုတ်သလို ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သိပါရစေ ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေသည်။

ngyoe.com

“အို ... မသိဘူးလား၊ ဒါက လာဗေဒန် ရဲတိုက်လေ။ ကျုပ်ဟာ လာဗေဒန် မြို့စားကြီးပဲ”

ကျွန်ုပ်မှာ လက်ဦးကပင် စိတ်၌ ဤနေရာသည် လာဗေဒန် ရဲတိုက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပြီးသား ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ အသေအချာ သိလိုက်ရသောအခါ တွင်ကား အံ့ဩစိတ် ထပ်မံ၍ ပေါ်လာရပြီးလျှင် အမှုမဲ့အားဖြင့် “ဟင် ... ဒါဟာ လာဗေဒန် ရဲတိုက်လား၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ” ဟု မေးလိုက်မိ၏။

“ဘယ်လို ရောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ မောင်ရင့်ကိုယ်တိုင် အသိဆုံး ဖြစ်မှာ ပေါ့” ဟု မြို့စားကြီးက ရယ်၍ ပြောလိုက်ပြီးမှ “ဘုရင့်စစ်သားတွေ မောင်ရင့်နောက်က လိုက်လာကြတာကတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ သိတယ်။ မောင်ရင်ဟာ ရဲတိုက်ရှေ့ ကွက်လပ်မှာ လဲနေတာကို ကျုပ်တို့ မနေ့ညက တွေ့ကြရတယ်။ ခြေကုန်လက်ပန်းလည်း ကျနေတယ်။ ပခုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ ပြီးတော့ ခြေထောက်မှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ။ ကျုပ်သမီးက မောင်ရင့်ကို လက်ဦးဆုံးတွေ့ပြီးမှ ကျုပ်တို့အားလုံး သိကြရတာ။ မောင်ရင် ဟာ ကျုပ် သမီးရဲ့ အခန်းပြတင်းပေါက် အောက်မှာ လဲနေတယ်”

သူ့စကားနားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများသည် ပြူးသည်ထက် ပြူးလာ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို သတိထားမိသော မြို့စားကြီးက “မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ၊ မောင်ရင် အခု ရောက်နေတဲ့နေရာဟာ မောင်ရင့်ရဲဘော်တွေရဲ့ နေရာပါ။ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ညီတော်မင်းသား အော်လီယွန်ရဲ့ ဂိုဏ်းသား၊ တော်လှန်ရေး ဘက်တော်သားတွေပါပဲ။ ကက်စတယ်နော်ဒရီ တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီတိုက်ပွဲကို ဝင်ပြီး တိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညီတော်မင်းသားက လွှတ်လိုက်တဲ့ စေတမန်ဟာ ကျုပ်ဆီကို အရောက် နောက်ကျခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တပ်ကို ကျုပ် ဦးစီးပြီး ညီတော် မင်းသားဘက်က ကူပြီးတိုက်ရအောင် စစ်ထွက်သွားတော့ လမ်းခုလတ်က လော့ထရက်မြို့ကို ရောက်တဲ့ အခါမှာ ညီတော်မင်းသားဘက်က စစ်အရှုံးကြီး ရှုံးပြီလို့ ကြားရတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်ပဲ တပ်ခေါက်ပြီး လာဗေဒန်ကို ပြန်လာခဲ့ရတယ်” ဟုပြောကာ သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“ဘုရားကိုသာ တပေတော့ မောင်ရင်ရေ၊ ညီတော်မင်းသားနဲ့ မသင့်မြတ်တဲ့ ရစ်ချလျူးကတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ဖိနှိပ်တော့မှာ သေချာတယ်။ အေးလေ ... ခုအနေမှာတော့ ခါးစည်းပြီး ခံရဦးမပေါ့။ ကျုပ်တောင်မှ တိုက်ပွဲ မဝင်လိုက် တာ နောက်ကျသွားလို့ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရတယ်။ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲမှာ ရှုံးပေမဲ့ ရစ်ချလျူး ဖြုတ်ချရေးကိုတော့ တခြားနည်းလမ်းတွေနဲ့ ကြံစည်ရသေးတာပေါ့။ အခု မောင်ရင့်ကို

mgjme.com

ကျုပ် ရဲတိုက်မှာ ခိုလှုံခွင့် ပေးထားတာဟာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကျုပ်တို့ အရေးတော်ပုံကြီးကို ကူညီရာရောက်သပေါ့။ အင်း ... ကျုပ်ကို အရေးတော်ပုံဘက်တော်သားမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြသေးဘူး။ မသိဘဲ နေကြပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းရတာပဲ။ တူးလူ့(စ်) မြို့မှာရှိတဲ့ ဘုရင့်စစ်ဌာနချုပ်ကသာ ဒီညီတော်မင်းသားရဲ့ တော်လှန်ရေးမှာ ကျုပ်က ငွေနဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ အကူအညီ ဘယ်လောက် ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရင်တော့ ကျုပ်တော့ ဇော်ဖြတ်ခံရပြီး သေဒဏ်ခံရမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သူစိမ်းတစ်ယောက်အား မြို့စားကြီးက သူ၏နိုင်ငံရေး အတွင်းရေးများကို ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖွင့်ပြောနေပုံမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့၌ များစွာ အံ့အားကြီးသင့်၍ နေရလေတော့၏။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး မာစီယာ လက်စပါရွန်ရဲ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ နေသာထိုင်သာ ရဲ့လား”

မြို့စားကြီးက ဤသို့ မေးလိုက်ပြန်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ အံ့အားကြီး သင့်သွားရပြန်ရာက “အဲ ... အဲ ... ကျွန်တော်ဟာ လက်စပါရွန်ပါပဲရယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ ခင်ဗျာ” ဟု မေးလိုက်မိ၏။

မြို့စားကြီးသည် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ဘာမျှ အကြောင်း မသိရသေးတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိမ့်မယ်လို့ မောင်ရင်ထင်နေသလား။ ဟား ... ဟား၊ ဒီလိုကွဲ့ မောင်ရင်ရဲ့။ မနေ့ညတုန်းကတော့ ဟောဒီစာတွေကို မောင်ရင်အိတ်ထဲက တွေ့တယ်။ အဲဒီတော့မှ မောင်ရင်ဟာ ကျုပ်တို့ ဘက်တော်သားရဲ့ ရဲဘော်ကြီး လက်စပါရွန်ဆိုတာကို သိရတော့တယ်။ မောင်ရင်အကြောင်းကို ကျုပ် အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ရဲဘော်ကြီး မာစီယာ ဒီမာဆက်ကဖြင့် မောင်ရင်ဟာ အရေးတော်ပုံကြီးအတွက် ဘယ်လောက် အသက်စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတာတွေကို မကြာခဏ ပြောဖူးခဲ့တယ်။ မောင်ရင် သတင်းသာ ကြားနေခဲ့ရတယ်။ လူချင်းကတော့ မဆုံခဲ့ဘူး။ ခုမှပဲ မောင်ရင်ကို အရေးတော်ပုံ သူရဲကောင်းတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ရလေတော့ ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ပြန်ပါ၏။

ခက်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ခေါင်းပြန်ချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အကျပ်အတည်းကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရချေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မိရာပွား ရွာကလေး၌ လက်စပါရွန်ဆိုသူ သူပုန်တစ်ဦးအား ကူညီခဲ့သည်။ သူ၏စာများကို သူအလိုရှိရာသို့ သွား၍ပေးရန် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် လက်စပါရွန်သည် စာလက်ခံရမည့်သူ၏ အမည်ကိုမပြောနိုင်ဘဲ သေခဲ့သည်။ ထိုစာများမှာ ကျွန်ုပ်၏အိတ်ထဲ၌ ပါ၍

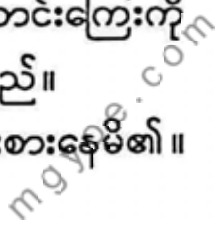
နေလေရာ မြို့စားကြီးသည် ထိုစာများကို အထောက်အထားပြု၍ ကျွန်ုပ်အား လက်စပါရွန် ဟု တထစ်ချ မှတ်ထင် ယုံကြည်၍နေချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့စားကြီးအား ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်မှန်ကို အသိပေးလိုက်လျှင် ကောင်းလေမည်လော။ ကျွန်ုပ်သည် သူ ထင်သလို သူပုန်ဗိုလ် လက်စပါရွန် မဟုတ်ဘဲ ဘုရင်မင်းမြတ် လူယုံတော် မာစယ်ဒီ ဘာဒယ်လီဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်ပါလျှင် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်အား သူလျှိုလုပ်ရန် လာသည်ဟုကား ထင်မှတ်မည်မဟုတ်။ သို့သော် မြို့စားကြီးသည် သူပုန်အရေး၌ သူပါဝင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီးသား ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သူ့အသက်အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု တွေးတောလေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်က ဘုရင့်ထံ၌ ဖော်ကောင်လုပ်မည်ကိုစိုးကာ သူ့ကိုယ်သူ အလွတ်ရုန်းသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား သုတ်သင်ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပစ်ပေလိမ့်မည်။ သူပုန်များသည် ညှာတာတတ်ကြသော သူများမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ မထနိုင်မီပင် အသက်ပျောက်ရချေတော့မည်။ သို့သော် အကယ်၍ ဤအထိမဖြစ်ဘဲ လာဗေဒန်မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဖျောက်ဖျက်မပစ်ဘဲ နေမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်အား သူ့ရဲတိုက်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကြာရှည်ထားမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်က နှုတ်လုံပါမည်ဟု ကတိပေးသည့်တိုင် ချက်ချင်း လာဗေဒန်ရဲတိုက်မှ နှင်ထုတ်ပစ်လေတော့မည်။ အနှင်ခံရပါလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရှာတယ်လာရော့ အလောင်းအစား ပြုထားသောကိစ္စ၌ ကျွန်ုပ် ရုံးရလေတော့မည်။

လောင်းကြေးကိစ္စကို စဉ်းစားမိသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရို.ဇလင်းကို သတိရလာ၏။ မနေ့ညက ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ ချစ်စရာကောင်းသော လုံမပျိုကလေး ရို.ဇလင်း၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်မှ ထွက်ခွာရသော် ရို.ဇလင်းအား နောက်ထပ် တွေ့မြင်ခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်။

ထိုသို့ ရို.ဇလင်းနှင့် ကင်းကွာရမည်ကို စိုးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်မှ မခွာဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တပ်ပျက်သူပုန်ဗိုလ် လက်စပါရွန် အနေဖြင့် လာဗေဒန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လုံမပျိုကိုလည်း သူပုန်အနေဖြင့်ပင် တွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ခမည်းတော်ကလည်း သူပုန်ဗိုလ်ဟု ယူဆကာ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်နေပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လက်စပါရွန်အဖြစ်နဲ့သာ လာဗေဒန်တွင်နေ၍ ရို.ဇလင်းနှင့် နီးစပ်ရပြီး သူ့မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်လှမ်းရပေတော့မည်။ ဆွမ်းလှမ်းနိုင်မှ ကျွန်ုပ် လောင်းကြေးကို နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ရုံးပါက ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝ မွဲတေပျက်စီးရလေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိကိုမှိတ်ထားရင်း အခြေအနေကို အပြန်ပြန် စဉ်းစားနေမိ၏။

ဤအခြေအနေမျိုးဖြင့် ရို.လောင်းအား ပိုးပန်းရန် လွယ်ကူနေသဖြင့် ဝမ်းများပင် သာမိ၏။ ရှာတယ်လာရောကလည်း ကျွန်ုပ်အား ကြိုက်သောနည်းလမ်းနှင့် ကြိုက်သလို ပိုးပါဟု ခွင့်ပေးထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရို.လောင်းအား ကြိုက်နှစ်သက်သည့် နည်းလမ်းနှင့် ပိုးရပေ တော့မည်။ ရှာတယ်လာရောက ကျွန်ုပ်၏ စည်းစိမ်၊ ကျွန်ုပ်၏ အခြွေအရံ မည်မျှပင် ကြီးကျယ်များပြားစေကာမူ ရို.လောင်းက မေတ္တာရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဆိုခဲ့၏။ ယခုမူကား ကျွန်ုပ်သည် အရှိန်အတောက် တန်ခိုးပါဝါတွေ မပါဘဲ လာဗေဒန်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ စည်းစိမ်လည်း မပါ၊ အခြွေအရံလည်း မရှိ၊ သူပုန်ဗိုလ်အဖြစ် ရာဇဝတ်ဆားကိုလွတ်အောင် ပြေးလွှားပုန်းအောင်းနေရသူသာ ဖြစ်နေ၏။ ခြူးတစ်ပြားမျှလည်း မရှိ၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လက်စပါရွန်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို အစိုးရက သိမ်းယူမည်သာ။ ဤအခြေ အနေမျိုးကနေ၍ ရို.လောင်းအား ကျွန်ုပ် ချစ်ရေးဆို၍ အောင်မြင်ခဲ့ပါသော် ကျွန်ုပ်၏ အဖို့၌ စည်းစိမ်အရှိန်အဝါတွေနှင့် ချစ်ရေးဆိုရသည်ထက် ပို၍ ဂုဏ်ရှိဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘာမျှ အထွေအထူး မကြံစည်တော့ဘဲ လက်စပါရွန် မဟုတ်ပါဘူးဟုလည်း မငြင်းဘဲ နေလိုက်၏။ ဤနည်းဖြင့် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးနှင့် မိသားစုတို့က ကျွန်ုပ်အား လက်စပါရွန်အစစ်ဟုပင် ယုံကြည်၍ နေကြလေတော့မည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့စားကြီးသည် သူ၏ အစေခံကြီးကို အနီးသို့ခေါ်ယူကာ “ဘယ့် နယ်လဲ အာနာတိုလီ၊ မာစီယာ လက်စပါရွန်ဟာ သုံးလေးရက်ကြာရင် ထနိုင်ပါ့မလား” ဟုမေးလိုက်၏။

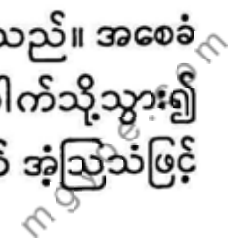
“မှန်ပါ၊ ထနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု အစေခံကြီးက ဖြေ၏။ ဤတွင် မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ “အားမပျက်နဲ့ မောင်ရင်၊ ဒဏ်ရာက သိပ်မပြင်းထန်ပါဘူးတဲ့” ဟု အားပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြန်လည် ပြော ကြားနေရခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အသံများကို ကြားရ၏။ မြို့စားကြီးသည် ဘာသံများ လဲဟု နားစွင့်ထောင်ကာနေ၏။

“ဘာတွေလဲ ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမိ၏။

“မြင်းသည်တော်တွေနဲ့ တူရဲ့၊ ကျုံးကူးတံတားဆီက ကြားရတယ်။ စစ်တပ်များ လားပဲ”

မကြာမီ မြင်းခွာသံများကို ရဲတိုက်ရှေ့ ကွက်လပ်ဆီက ကြားရလေသည်။ အစေခံ ကြီးသည် အလွန်အကျွံ ထိတ်လန့်ပုံပေါ်နေ၏။ မြို့စားကြီးသည် ပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် စိတ်သက်သာရာရသွားပုံနှင့် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် အံ့ဩသံဖြင့်

ဆက်၍ “စစ်သားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေ နဲ့တူရဲ့။ မြင်းရထား တစ်စင်းလည်းပါရဲ့။ ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်စင်း ... နှစ်စင်း” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်ကြီး ရိုဒင်နတ်နှင့် နောက်လိုက်များ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် တော်သေး၏။ သူတို့သည် ဤရဲတိုက်တွင် ဘာဒယ်လီ နယ်စားကို စုံစမ်းကြရမည်ဖြစ်ရာ မလာကြောင်း၊ မရှိကြောင်း ပြောပြီး ပြန်လွှတ်ခြင်း ခံရမည်သာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ တွက်ကိန်းသည် မှားသွား၏။ အသူရာကြီး ရိုဒင်နတ်သည် အတော်ပင် ခေါင်းမာသူ ဖြစ်၏။ သူ့ခေါင်းမာကြောင်းမှာ မကြာမီ ထင်ရှားလာ၏။ ရိုဒင်နတ်အား မြို့စားကြီးက ဘာဒယ်လီ နယ်စားက လာဗေဒန်သို့ သွားမည်ပြောထား၍ မရောက်မချင်း လာဗေဒန်မှ စောင့်ဆိုင်းမည်ဟု တင်းခံနေလေသည်။

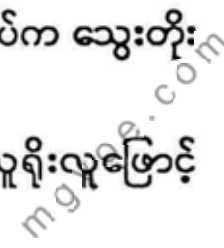
ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မြို့စားကြီးက ပြောပြရာ၌ ...

“ကျုပ်က လက်ဦးတော့ ဒီရဲတိုက်မှာ တည်းခိုပြီး မစောင့်ရဘူးလို့ အတင်း နှင် မလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဒယ်လီနယ်စားက ဘုရင့်လက်ရုံး၊ အာဏာလည်း ရှိတယ်။ ပစ္စည်း လည်းရှိတယ်၊ ဒီတော့ အရမ်း နှင်ပစ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဆိုပြီး သူ့အစေခံတွေကို နေရာ ထိုင်ခင်း ပေးလိုက်ရတယ်။ သူ့လူယုံတော်ကပြောတော့ ဘာဒယ်လီ နယ်စားဟာ မနေ့ ညက မိရာပွားရွာကနေပြီး လာဗေဒန်ကို မြင်းနဲ့လာသတဲ့။ ဒီနေ့ကျမှ မြင်းရထားတွေနဲ့ လိုက်လာခိုင်းသတဲ့။ နယ်စားရဲ့သတင်းကို ကျုပ်တို့ ဘာမျှမကြားရဘူး။ ဆန်းတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဂီရွန်နီမြစ်ထဲများ ကျပြီး သေရောသလား၊ သေရင်လည်း ခပ်ကောင်း ကောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” စသဖြင့် ပြောပြပေသည်။

မြို့စားကြီး၏ လေသံကို ထောက်၍ ကျွန်ုပ်သည် လက်စပါရွန် အယောင်ဆောင် နေမိသည်ကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မလို ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော်နှင့် လာဗေဒန်မြို့စားတို့မှာ ခင်မင်သူများဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အား မြို့စား ကြီးက အဘယ်ကြောင့် အခြောက်တိုက် မေတ္တာမဲ့၍ နေလေသနည်းဟု စဉ်းစားမရနိုင် ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နန်းတွင်း၌ ထင်ပေါ်သူဖြစ်သဖြင့် သူပုန်မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား သဘာဝအတိုင်း မုန်းတီးနေခြင်း ဖြစ်လေသလော။

“မြို့စားကြီး ဘာဒယ်လီ မိသားစုနဲ့ သိပါသလား ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က သွေးတိုး စမ်းကာ မေးလိုက်၏။

“အခု နယ်စားရဲ့ အဖေနဲ့တော့ သိတယ်။ သူ့အဖေကတော့ လူရိုးလူဖြောင့်

ကြီးပဲ” ဟု မြို့စားကြီးက ဖြေ၏။

“နို့ ... သားဖြစ်တဲ့ အခု လက်ရှိ နယ်စား ဘာဒယ်လီကကော လူရိုးလူဖြောင့် ပဲလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟာ ... အခု နယ်စားကတော့ ကစားသမား၊ အပျော်သမား၊ အရက်သမား၊ ပိုက်ဆံဖြုန်းဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာကလား။ အဲဒါကို တစ်ပြည်လုံး သိတယ်။ သူဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူ သူကောင်းပြုခံနေရတယ်လေ။ ကျွေးပွဲ မွေးပွဲကြီးတွေ နင်းကန်လုပ်လို့ သူ့ကို ပဲရစ်မြို့တော်ရဲ့ ‘ကျက်သရေဆောင်’ လို့တောင် ခေါ်ကြသတဲ့။ ဟား ... ဟား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ တော်တော်အံ့ကိုက်တဲ့ နန်းတွင်းသားပေပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် မြို့စားကြီး အထင်မှားနေသည်ကို ပြုပြင်လိုသောအားဖြင့် “မြို့စား ကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အခုနယ်စားနဲ့ နည်းနည်း ပါးပါး ကျွမ်းပါတယ်။ ထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး။ သူ ငွေဖြုန်းတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ချမ်းသာတယ်ခင်ဗျာ။ သူ အရက်သောက်တာ၊ အလေလိုက်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ နို့ ... သူကြီးပြင်းလာတာကိုက နန်းတွင်းပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်လေတော့ မင်းပျို မင်းလွင်ပီပီ ဘယ်မှာ ကင်းပျံ့မလဲ။ အလောင်းအစား ဝါသနာရှိတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုံးရုံးနိုင်နိုင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကစားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အထင် ကိုပြောရရင် ခုနက မြို့စားကြီးက သူ့အဖေအကြောင်း ပြောသလိုပဲ အခု နယ်စား ဘာဒယ်လီဟာလည်း လူရိုးလူဖြောင့် တစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် မြို့စားကြီးက “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဘူဂုန်းမြို့စားကတော်နဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ဖြစ်ခဲ့တာကရော” ဟု အနိုင်ရသော လေသံမျိုးဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါ မြို့စားကြီးရယ်၊ ဒီကိစ္စဖြစ်တုန်းက ဘာဒယ်လီဟာ ၁၈ နှစ်သားပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မလိမ္မာ တစ်ခါမိုက်စမြဲပေါ့ခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ နန်းတွင်း အသိုက် အဝန်းရဲ့ ပြင်ပမှာ ပြောကြတာတွေဟာ အရမ်းကားချဲ့ပြီး ပြောကြတာတွေပါ။ နောက်ထပ် လည်း သူ မမှားတော့ပါဘူး။ လူတွေဟာ တစ်ခါတလေ မင်းပျိုမင်းလွင် ကလေးမို့ မှားတာကို တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြတော့ဘူးလားဗျာ”

မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ခဏကြာမှ “ဒီမှာ မာစီယာ လက်စပါရွန်၊ မောင်ရင်က ဘာဒယ်လီနယ်စားကို တော်တော် အထင်ကြီးပုံရနေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တော့ ဘာပြောပြော အထင်မကြီးနိုင်ဘူး” ဟုပြော၍ ခေါင်းကို ခါနေ၏။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ ...

“ဘာဒယ်လီဟာ မောင်ရင် ပြောသလို ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ

ပြည့်စုံပေစေ၊ ကျုပ်တော့ ဒီ လာဗေဒန်ကို သူ လာမယ်ဆိုတာ မကျေနပ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာပြုလို့များပါလိမ့် မြို့စားကြီးရယ်”

“သူ ဒီကိုလာတွဲကိစ္စကို မကျေနပ်လို့ပေါ့၊ သူလာတာက ကျုပ် သမီးကို ချစ်ရေးဆိုရအောင် လာတာ”

ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာထဲသို့ ဗုံးတစ်လုံး ပစ်ထည့်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားရ၏။

မြို့စားကြီးသည် ခါးခါးသီးသီး ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ့်နှယ် အံ့ဩသွားသလား၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကတော့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်တုန်းက ဘုရင့်လူယုံတော် ရှာတယ်လာရောမြို့စား ဒီလာဗေဒန်ရဲတိုက်ကို လာတယ်။ သူ့ကို ကျုပ်က ဖိတ်ကြားလို့လာတာလည်းမဟုတ်၊ ကျုပ် ရဲတိုက်ကို ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်ဆိုတာကိုလည်း မပြောဘူး။ သက်သက် အပျော်ခရီး ထွက်လာတာပါလို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အကြောင်းပြတယ်။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က မေးထူးခေါ်ပြောလောက်သာ သိကြတာ။ အဲဒီထက်ပိုပြီးတော့လည်း မရင်းနှီးချင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင် သူက အစေခံနှစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်ရဲတိုက်မှာ ရက်ရှည်လများနေဖို့ ဟန်ပြင်ပါလေရော။ ကျုပ်မှာလည်း အံ့အားကြီး သင့်နေရတော့တာပေါ့။ အဲ ... နောက်တစ်နေ့ကျတော့မှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ နန်းတွင်းက မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးက ကျုပ်ဆီကို ခြေမြန်တစ်ယောက်နဲ့ စာတစ်စောင်ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က လွှတ်လိုက်တဲ့အတွက် ရှာတယ်လာရောဟာ လာဗေဒန်ကိုလာပြီး ကျုပ်သမီးနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘာပြုလို့ ဒီလို ရှာတယ်လာရောကို ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားဖို့မလိုပါဘူး။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ရှာတယ်လာရောနဲ့ ခင်တယ်။ ဒီတော့ ကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်။ ရိုးဇလင်းကလည်း ပစ္စည်းအမြောက်အမြားကို အမွေခံရမယ့်သူ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးနဲ့တွေးရင် ကျုပ်က ဒီလာဗေဒန်နယ်မှာ ဩဇာရှိတယ်။ အင်အားရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ သာသနာပိုင်ရဲ့ဂိုဏ်းကို ဆန့်ကျင်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်။ သာသနာပိုင်နဲ့ ဘုရင်နဲ့က ပလဲနဲ့ပသင့်တယ်။ ကျုပ်သမီးကို ဘုရင့်အချစ်တော် တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားထားရင် ဒီနယ်ဟာ ဘုရင်ကို မတော်လှန်ဝံ့တော့ဘူး။ ဘုရင်ကို မတော်လှန်ဝံ့ရင် သာသနာပိုင်ကိုလည်း မတော်လှန်ဝံ့တော့ဘူးပေါ့။

“အဲ ... ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဆီက သတိပေးစာကို အချိန်မီရတာဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ဘာတွေများ ဖြစ်မယ်မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှာတယ်လာရောဟာ

mgysa.com

ကျုပ်သမီးကို နှစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်။ ခုနပြောတဲ့ သတိပေးစာရတဲ့ နေ့မှာပဲ ကျုပ်က ကျုပ်သမီးကို သူ့မိထွေး၊ မိကြီးတွေရှိတဲ့ အောက်(ချုံ) မြို့ကို ပို့ထားလိုက်တယ်။ ရှာတယ် လာရောဟာ ဒီရဲတိုက်မှာ တစ်ပတ်နေတယ်။ ရို့လင်း ပြန်မလာတော့ သူက ဘယ်တော့ လာမလဲလို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က “ခင်ဗျား ပြန်မှ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက “ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့ အတင်းမေးတော့ ကျုပ်က ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ “မပေးစားချင်လို့” လို့ဖြေလိုက်တယ်။ ရှာတယ်လာရောဟာ ၂ နာရီအတွင်း ပဲရစ်ကို ပြန်သုတ်တော့တာပဲ”

မြို့စားကြီးသည် ခဏ စကားရပ်ပြီးနောက် လမ်းလျှောက်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကား ယခုမှ ကြားသိရသော အကြောင်းများကို အမျိုးမျိုး ဝေဖန်သုံးသပ်နေမိပေသည်။ မြို့စားကြီးက စကားဆက်ပြန်၏။

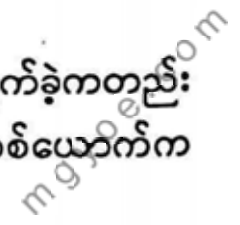
“ရှာတယ်လာရော တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်သွားရတော့ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင် သတို့သားလောင်းတစ်ယောက် နောက်ထပ် လွှတ်ပြန်ပြီ လေ။ အဲဒီလူကတော့ အရင်လူထက်တောင် ပိုပြီးဆိုးတဲ့ ကျုပ်တို့ပြောနေတဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီပဲ။ ရှာတယ်လာရော စစ်ရှုံးပြီး ပြန်ရတာဟာ ခွကျလို့၊ အနေအထိုင် မတတ်လို့ ဆိုတာကို ဘုရင်မင်းမြတ်က သိတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် နန်းသုံးအမှုအရာတွေ၊ ဘာ တွေ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘာဒယ်လီကို လွှတ်ပြန်တာပဲ။ ကြားရသမျှသာ မှန်ရင်တော့ ဘာဒယ်လီ ဟာ လူချော၊ အရည်အချင်း အပြည့်ဝဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲတဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဘာဒယ်လီ ဒီကနေ့ ဒီကိုရောက်ရင် ဒီကနေ့ပဲ ရို့လင်းကို အောက်(ချုံ) မြို့ကို ကျုပ်ပို့ထားလိုက်ဦးမှာပဲ။ ဒီလူနဲ့ နီးနီးစပ်စပ် ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ အကောင်း ဆုံးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစား၍ ပြောရသောဟန်မျိုးဖြင့် “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မြို့စားကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ဘာဒယ်လီဟာ ဘုရင်က လွှတ်လိုက်လို့ လာတယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာ ပေါ့” ဟု ပြောရ၏။

“မဟုတ်ရအောင် ဘာဒယ်လီ နယ်စားဟာ တခြား ဘာကိစ္စများရှိလို့ ကျုပ်ဆီကို လာရမှာလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမေးခွန်းကို အဖြေမပေးနိုင်ချေ။ ကံအားလျော်စွာ မြို့စားကြီးက လည်း ကျွန်ုပ်ထံမှ အဖြေကို မမျှော်လင့်၊ မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းထဲမှ ထွက် သွား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ရှာတယ်လာရောသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ မတရားခဲ့ချေ။ ပဲရစ်မြို့မှ ထွက်ခဲ့ကတည်း က ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ ရှာတယ်လာရောသည် သူ့အား မိန်းမတစ်ယောက်က

ပယ်ချခြင်းခံရသည့်အတွက် ရှက်ရမ်းရမ်းကာ စည်းစိမ်ပြုတ် လောင်းကြေးထပ်လေသလော့ဟု တွေးမိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မျိုးရိုး၊ ရုပ်ရည်၊ ပစ္စည်းတို့တွင် ရှာတယ်လာရောထက်သာ၏။ သို့စဉ်လျက် ရှာတယ်လာရောသည် ထိုအချက်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စည်းစိမ်ပြုတ်လောင်းကြေးထပ်ခဲ့သည်။ ရမ်းလှချေကလားဟု ထင်ခဲ့၏။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ မရနိုင်သည်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်လည်း မရနိုင်ဟု သူက အတိအလင်း အသေအချာဆိုခြင်းမှာ အတော်ပင် ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်ခဲ့မိ၏။ သူ့တွက်ကိန်း မှားနေပြီဟုလည်း ထင်ခဲ့မိ၏။ ယခုမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ရှာတယ်လာရော၏ မတရားပုံကို သိရတော့သည်။ ရှာတယ်လာရော၏စိတ်၌ မြို့စားကြီး လာဗေဒန်သည် ဘုရင့်ဂိုဏ်းကို မုန်းသူဖြစ်ရာ သူ ရှာတယ်လာရောအား ပယ်ချသည့်နည်းတူ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ပယ်ချလိမ့်မည်ဟု တွက်၏။ သူ့တွက်ကိန်းသည် မှန်နေ၏။ ယခု မြို့စားကြီး ပြောသွားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ရို.ဇလင်းနှင့် တစ်သက်လုံး နီးစပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မဖြစ်နိုင်မှန်း သေချာမှ ရှာတယ်လာရောက ကျွန်ုပ်အား လောင်းကြေးထပ်ခြင်းမှာ သက်သက် လူလိမ်တစ်ယောက်က ထောင်ချောက်ထောင်၍ဖမ်းခြင်းနှင့် မခြားပေ။

သို့သော် ကံတရားသည် ကျွန်ုပ်၏ဘက်မှ ကူ၍နေ၏။ လောင်းကြေးထပ်စဉ်က ကျွန်ုပ် ကြိုက်သည့်နည်းဖြင့် ရို.ဇလင်းအား အရယူနိုင်သည်ဟု စည်းကမ်းထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကံစီမံရာကို ခံရသောကြောင့် လက်စပါရွန်ဘဝသို့ရောက်ကာ တစ်ဖြစ်လဲနေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ရို.ဇလင်း၏အချစ်ကို ရယူရေးတွင် မိဘများ၏ အတားအဆီးမခံရတော့ပြီ။ ရှာတယ်လာရောသည် မြို့စားကြီးက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပေးစားမည်မဟုတ်ဟု တထစ်ချ ကိန်းသေတွက်ထား၏။ ယခုမှ သူ့ကိန်းမှာ အကြီးအကျယ် လွဲ၍နေလေပြီ။

သူပုန်ဗိုလ် လက်စပါရွန်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်တွင် ခိုလှုံခွင့် ရနေပေပြီ။ သူပုန်ကြံရာပါ မြို့စားကြီးကလည်း ပျူငှာပါပေ၏။ ကျွန်ုပ် မည်သူမှန်း မသိရသေးသော မာစီယာဒီမာဆက်၏ ချီးကျူးစကားများကြောင့် မြို့စားကြီးသည် လက်စပါရွန်အား မမြင်ဖူးသေးခင်ကပင် လေးစား ကြည်ညိုနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်၌နေစဉ်တွင် ရေနေဒီလက်စပါရွန် အမည်ရှိ သူပုန်ဗိုလ်အဖြစ်နှင့် သာ နေသွားပြီး အခွင့်ကောင်းကိုရှာယူကာ ရို.ဇလင်းကိုရအောင် ကြိုးစားရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ် ဤသို့ နေထိုင်စဉ်အတွင်းဝယ် လာဗေဒန် ရဲတိုက်သို့ မာစီယာ ဒီမာဆက် မလာရောက်ပါစေနှင့် ဟူ၍သာ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းရလေတော့မည်။

[၆]
နာလန်ထချိန်

လာဗေဒန် ရဲတိုက်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာ ကာလ၏ အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် ခဲယဉ်း၍ နေရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များမှာ အလွန်တရာ များပြားလှစွာ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်၏ စရိုက်သဘောကို တစ်မျိုး ပုံသွင်းပြုပြင်လိုက်ပြီးလျှင် ယခင်က ကျက်သရေ ဆောင် ဘာဒယ်လီ နယ်စားဟူ၍ လူအပေါင်းက ခေါ်ဝေါ်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်သည့် လူသစ်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ဘဝ ထဲတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် အလွန်တရာပင် အရေးပါအရာရောက်သော်လည်း တခြားသူများအဖို့တွင်မူကား မသိကြပါလျှင် ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြားကြီးရှိသော အဖြစ်မျိုး တို့ မဟုတ်ပေ။ ထိုကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ယခုကဲ့သို့ မှတ်တမ်းတင်ရာ၌ ထူးထူးထွေထွေ ရေးစရာမရှိသလောက်ပင် မတွေ့ရလောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

ရီဒင်နတ်နှင့် နောက်လိုက် နောက်ပါများသည် ရဲတိုက်ကြီးတွင် နှစ်ရက် နေသွားကြ၏။ ဤကဲ့သို့ သူတို့ နေ၍သွားကြသော အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်ုပ် သည် ရင်တဖိုဖိုနှင့် နေခဲ့ရပေသည်။ ရီဒင်နတ်သည် ဤရဲတိုက်ကြီးတွင် ရက်များစွာ ကြာရှည်အောင် နေလေမည်လားဟု ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်သည့်နည်းတူဖင် မြို့စားကြီး လာဗေဒန်ကလည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် နေခဲ့ရရှာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ရီဒင်နတ်တို့သည် သူတို့၏အရှင်သခင် ဘာဒယ်လီ နယ်စားကို လိုက်ရှာ၍ နေကြ၏။ ဘာဒယ်လီ နယ်စားမှာ ဘုရင်မင်းမြတ် သစ္စာတော်ကို စောင့်သိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် သူ၏ရဲတိုက်တွင် နယ်စား ဘာဒယ်လီ၏ ကျွန်ယုံတော်များ လာရောက်တည်းခို နေကြသည်ကို ရင်တမမနှင့် ဖြစ်၍နေခဲ့ရပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် ရီဒင်နတ်တို့ လူစုအား အဘယ်ပုံ နှင်ထုတ်ရပါမည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်ကိုပင်လျှင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တိုင်ပင်လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကား ရီဒင်နတ်တို့ မြန်မြန်သွားလေလေ ကောင်းလေလေဖြစ်မည်ဟု ယူဆထားသောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း လာဗေဒန် မြို့စားကြီးအား အကြံပေးရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်က ရီဒင်နတ်တို့အား မြို့စားကြီးက “နယ်စား ဘာဒယ်လီသည် မမျှော်လင့်သော ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကောင်းတွေ့၍နေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤရဲတိုက်တွင် ရီဒင်နတ်တို့ အချိန်ဖြုန်းနေ၍ နေကြမည့်အစား နယ်စား ဘာဒယ်လီကို ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်လံ၍ ရှာဖွေသင့်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် အကြံပေးလိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟူ၍ တိုက်တွန်းလိုက်ရ၏။

လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် အကြံပေးချက်ကို လက်ခံပြီးနောက် ရီဒင်နတ်တို့အား ပျောက်ဆုံးနေသော နယ်စား ဘာဒယ်လီကို လိုက်၍ရှာရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။ ယင်းသို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည့် ဇန့်တွင်ပင် အသူရာကြီး ရီဒင်နတ်သည် သူ့တွင် တာဝန်ဝတ္တရား ရှိနေသည့်အတိုင်း ၁ နာရီအတွင်းတွင်ပင် ရဲတိုက်မှ စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် ထွက်ခွာ၍ သွားလေတော့သည်။ ရီဒင်နတ်သည် မည်မျှပင် ချွတ်ယွင်း ချက်များရှိ၍နေစေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်တွင်ကား အလွန်တရာ သစ္စာစောင့်သိ ရိုသေသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

လာဗေဒန် ရဲတိုက်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်နေခဲ့ပြီးသည့်နောက် သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင် ရီဒင်နတ်သည် ရဲတိုက်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

စတုတ္ထမြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ခြေကောင်းစွာ ထောက်နိုင်ပြီဖြစ်သော ကြောင့် စမ်း၍ လမ်းလျှောက်ကြည့်ရ၏။ ပခုံးတွင်ထိသော သေနတ်ကျည်ဆန်၏ ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးအထွက်လွန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် အင်အားနည်းပါးဆဲဖြစ်၏။ သို့သော် ကြင်နာတတ်သူ အာနာတိုး(လ်)၏ အယူအဆတွင်မူကား အများဆုံး ခုနစ်ရက် အတွင်းတွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် နဂိုအနေအတိုင်း ပြန်၍ အင်အားပြည့်ဝလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၍နေပေသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်မှ ထွက်ခွာသွားရဖို့ ဖြစ်သော်လည်း ဤကိစ္စကို ကျွန်ုပ်က မြဲ၍နေလိုက်မိ၏။ သို့ ရှိနေရာတွင် လာဗေဒန်

mgp.com

မြို့စားကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်အား သူ့ရဲတိုက်မှ ထွက်ခွာ၍ မသွားစေချင်သေးပေ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တိုင်းကျ နဂိုနေအတိုင်း ပြန်၍ မဖြစ်မချင်း သူ၏ ရဲတိုက်တွင် ဆက်လက်၍ နေထိုင် ပါရန် အတန်တန် ပြောဆိုလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ် သွားမည်ဆိုလျှင်ပင် မြို့စားကြီးက တားမြစ်မည့်အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်၍ နေပေသည်။

လာဗေဒန် မြို့စားကြီးက ကျွန်ုပ်အား “ရဲဘော်ကြီး ဘယ်မှ မသွားနဲ့ဦးနော်၊ ဒီလာဗေဒန် ရဲတိုက်ကြီးမှာဆိုရင် ရဲဘော်ကြီး ဘာမှ မစိုးရိမ်ရဘူး။ ဘာပြုလို့ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူကမှ သူပုန်ကို အားပေးတယ်လို့ သင်္ကာမကင်း မဖြစ်ကြဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ သဘောကိုပြောရရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သူပုန်တွေ နှိမ်နင်းတဲ့ကိစ္စကို လက်စသတ်လို့ ပြီးတဲ့အထိ ရဲဘော်ကြီး ဒီမှာ နေစေချင်တာပဲ” ဟူ၍ပင် စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်အောင် ပြော၍ထားလေသေးသည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်အနေကပင် အားနာဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက် သောအခါ မြို့စားကြီးက “ဒါတွေကို ပြောမနေပါနဲ့ ရဲဘော်ကြီးရ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံ ကြီးအတွက် သက်စွန့်ဆံဖျား ပင်ပန်းဆင်းရဲခံပြီးတော့ ကြိုးစားနေတဲ့ ရဲဘော်ကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ကျုပ် ဧည့်ခံထားရတာဟာ ကျုပ်အဖို့မှာ ဂုဏ်ယူစရာကြီးပါပဲ” ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောဆို၍ နေပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်၏ ဘက်တော်သားဖြစ်ပါလျက်နှင့် သူပုန်ဗိုလ်တစ်ဦး အနေဖြင့် ပင် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးက ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံနေရသည့်အတွက် ကြက်သီးများပင် ထမိပါသေး၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုပင် မိမိ အပြစ်တင်မိသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးအား သူပုန်မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သူပုန်အရေခြံကာ လှည့်စား၍နေသလို ဖြစ်နေခြင်းမှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်ုပ် သည် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ၏ စိမ့်ဖန်တီးရာကို လိုက်ပါ၍နေရသော သူတစ်ယောက် သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘာဒယ်လီ နယ်စားဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ပါက ကျွန်ုပ်သည် ရဲတိုက် အတွင်းတွင် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲရ ပေတော့မည်။ လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် စိတ်ထားမြင့်မြတ်သောသူ ဖြစ်၏။ လူတစ် ယောက်၏ အသက်ကို ပုရွက်ဆိတ်သဖွယ် သဘောထားသောသူကား မဟုတ်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် ခြေမထောက်နိုင်မီ အိပ်ရာထဲတွင်သာ နေရသော ရက်များအတွင်းက အရေးတော်ပုံ ကြီးအတွက် မည်မျှ စိတ်အားထက်သန်၍ မည်သည့်အလုပ်မျိုးမဆို လုပ်ဝံ့ကြောင်းများကို ပြောပြခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် အကယ်၍ ကျွန်ုပ် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်၍ ပြောဆိုလိုက်မည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်တွင်သာမက ရိုဒင်နတ်တို့ လူစုဖင်လျှင်

အသက်ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၍ထားပေသည်။ လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ်အား မရက်စက်စေကာမူ သူနှင့် အပေါင်းပါ ကြံဖော်ကြံဖက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေနားတော်သို့ မပေါက် ရောက်စေရန် ကျွန်ုပ်အား သုတ်သင်ဖျောက်ဖျက်၍ ပစ်မည်မှာ မလွဲပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရန် များစွာ ခဲယဉ်း၍နေရပေသည်။

ရဲတိုက်ကြီးမှ ရိုဒင်နတ်တို့ ထွက်၍သွားသောနေ့တွင် ညစာစားကြသောအခါ၌ လာဗေဒန် မြို့စား မိသားစုနှင့်အတူ ညစာ စားရမည်ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရို.ဇလင်းနှင့် ထပ်မံ၍ တွေ့ဆုံရပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် များမကြာသေးမီက လသာဆောင်ပေါ်သို့ တက်မိသည့်အချိန်တွင် ရို.ဇလင်းအား တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီးနောက် ထပ်မံ၍ သူ့အား မတွေ့ရပေ။ ဤညစာ စားပွဲသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ တွေ့ရပြန်ပေသည်။ ညစာစားပွဲတွင် မြို့စား ကြီးကတော်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် တွေ့ရ၏။ မြို့စားကြီးကတော်မှာ အလွန် သိက္ခာကြီးရင့်လျက် များစွာ ကျက်သရေရှိသော ရုပ်ရည်မျိုးရှိ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ဖြောင့်စင်းလျက် နှာတံ ပေါ်သူလည်းဖြစ်၏။ သို့သော် အချိန်များစွာ မကြာမြင့်မီတွင် မြို့စားကြီးကတော်မှာ အပျိုဘဝက နန်းတွင်း၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ပြီး နန်းတွင်းသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အတွင်းရေး အတင်းအဖျင်း စကားများကို များစွာပြောတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိ၍လာရပေသည်။

မြို့စားကြီးကတော်သည် သာသနာပိုင်ဂိုဏ်းချုပ် ရစ်ချလျူးနှင့် ဩစတြီးယား မင်းသမီး အယ်နီတို့ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဖြစ်ပျက်ကြပုံ အပုပ်နံ့များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် စ၍တွေ့ရသည့် ဤနေ့ညနေတွင် ပြော၍နေလေသည်။ အယ်နီ မင်းသမီးသည် ရစ်ချလျူးအား သူ၏ ခန်းဆောင်ထဲ၌ လူပြက် အဝတ်အစားများကို အဝတ်ခိုင်းပြီး နန်းတွင်းသား အားလုံးတို့အား ချောင်းမြောင်းကြည့်စေ၍ နန်းတွင်းတစ်ခုလုံး တီးတိုးစကား ပြောကြားကဲ့ရဲ့ သရော်ပြောင်လှောင်ခြင်းခံရအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ပုံကိုလည်း ပြောပြသေး၏။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မြို့စားကြီးကတော် ပြောပြရာတွင် တချို့သော အချက် အလက်များမှာ ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် လွဲမှား၍ နေကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ နန်းတွင်းသူတစ်ဦး၏ မတော်တရော် အတင်းအဖျင်းများကို ကြား၍နေသောကြောင့် ကြားရသူ သမီးပျို ရို.ဇလင်းမှာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြန်းဖြန်း ထလျက် ရှိနေပေသည်။ သို့တိုင်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြော၍နေသော မြို့စားကြီးကတော်သည် ဆက်၍သာ ကရားရေလွှတ် ပြော၍နေ၏။ စင်စစ်ဆိုရလျှင် မြို့စားကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ် လူပျို ပေါက်အရွယ်က ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရသော နန်းတွင်းသူ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ သောသူ ဖြစ်၏။ ထိုနန်းတွင်းသူ အသိုင်းအဝိုင်းသည် များစွာပင် လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော

အမျိုးသမီး အသိုင်းအဝိုင်းသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမဆိုလျှင် လျှပ်ပေါ်လော်လည်တတ်သည်ဟူ၍ စိတ်ထဲတွင် စွဲမှတ်၍ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ မြို့စားကြီး လာဗေဒန်သည် ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် နန်းတွင်း၌ လက်ထပ်ပြီးနောက် သူ့အပိုင်စားရသော လန်ဂီဒေါက်နယ်ရှိ ရဲတိုက်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤနည်းဖြင့် မြို့စားကြီးကတော်သည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ နန်းတွင်းနှင့် ကွာဝေးခဲ့ရတော့လျက် ရဲတိုက်ကြီး၌ ထီးတည်းစံရပေရာ ရဲတိုက်သို့ မျက်နှာစိမ်းစဉ်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် နန်းတွင်းအတွေ့အကြုံတို့ကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်ကာ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဖြေ၍ နေထိုင်ရသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း များစွာပင် သိသာလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြို့စားကြီးကတော်ကိုကြည့်ရာက ရို့ဇလင်းကို လှမ်း၍ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ရို့ဇလင်းသည် ရုပ်ရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း သူ၏မယ်မယ်နှင့် လုံးဝမတူသည်ကို ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပေသည်။ ရို့ဇလင်းသည် သူ၏ခမည်းတော်နှင့် ရုပ်ရောစိတ်ပါ တူသောသူဖြစ်လေသည်။

ထမင်းစားပွဲ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် လာဗေဒန် မိသားစုတို့အပြင် အခြား သူစိမ်းတစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေသေးသည်။ ထိုလူစိမ်းမှာ ရုပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် 'ဟန်' လုပ်လွန်းအားကြီးပုံ ရသည်။ ထိုသူမှာ ဆန်ယူစတော့ အမည်ရှိ စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မြို့စားကြီး လာဗေဒန်၏ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းအရ ဆန်ယူစတော့မှာ သူတို့နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။ ဆန်ယူစတော့သည် ကျွန်ုပ်လောက်ပင် အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း တောင့်တင်းသောသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် အလွန်တရာ အသက်ငယ်ရွယ် ပျိုမျစ်ပုံရလေသည်။ သူ၏ခေါင်းမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် စာလိုက်လျှင် သေးပုံရ၏။ သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ ပျူငှာသောအသွင်ကို ဆောင်နေသော်လည်း လျော့ရဲရဲရှိ၏။ မေးရိုးကားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူဟူ၍ ထင်မှတ်စရာရှိသော်လည်း မျက်လုံးများမှာ နီးကပ်စွာ တည်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပွင့်လင်းသောသူ မဟုတ်မှန်း လွယ်ကူစွာ သိနိုင်ပေသည်။

ဆန်ယူစတော့သည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ပင်ကိုသဘာဝအတိုင်း နှစ်လိုဖွယ်ရာမဟုတ်မူ၍ အခြားသူများ၏ စကားအလာကို နေရာတကျပင် ခေါင်းညိတ်တတ်သောကြောင့် နှစ်လိုဖွယ်ရာရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့တိုင် အောင် သူနှင့်ဆက်ဆံရသည်မှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။ သူ၏စိတ်မှာ ကျေးတောသားဆန်၍ နေပါလျက်နှင့် မြို့တော်သားဂိုက်ဖမ်း၍ နေသည့်အတွက် ပိုမို၍ စိတ်ပျက်

ဖွယ်ရာ ကောင်း၍နေပြန်လေသည်။

မြို့စားကြီးကတော်က ရှေးခေတ်ရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ နန်းတွင်းရေးများ ပြောပြပြီးသောအခါတွင် ဆန်ယူစတော့က ကျွန်ုပ်အား နန်းတွင်းနှင့် နီးစပ်ပါသလောဟု မေးလိုက်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ဘုရင်မင်းမြတ် သူကောင်းပြုခံရသောသူ တစ်ယောက်အား ထိုမေးခွန်းမျိုးကို မေးမြန်းခြင်း ခံရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက် အူလိုက်သည်လိုက်ရယ်၍ ပစ်ချင်လိုက်မိပေသည်။ သို့သော် အချိန်မီ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် ထိန်း၍ထားလိုက်ရရင်း နန်းတွင်းရေးများကို အနည်းအကျဉ်းမျှသာ သိပါသည်ဟု ခပ်ဝါးဝါး ဖြေဆိုလိုက်ရပေသည်။ ဤတွင် ဆန်ယူစတော့က ကျွန်ုပ်အား ကျက်သရေဆောင်နယ်စား ဘာဒယ်လီဆိုသူအား သိပါသလားဟု မေးလိုက်ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုင်ရာမှ ခုန်၍ မထလိုက်မိစေရန် များစွာပင် သတိထားလိုက်ရပေသည်။ ပြီးမှ ...

“အဲ ... အဲ ... ကျုပ်နဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ သိရုံ၊ ကျွမ်းရုံလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ” ဟု ခပ်ဝါးဝါးပင် ကျွန်ုပ်က ပြန်မေးလိုက်ရပေသည်။

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နယ်စား ဘာဒယ်လီရဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေဟာ ဟောဒီရဲတိုက်မှာ နှစ်ရက်လာပြီးတော့ နေသွားကြတာကို သတိရမိလို့ပါ။”

“မြို့စားကြီး လာဗေဒန်ကကော ဒီရဲတိုက်ကို နယ်စား ဘာဒယ်လီ လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဆန်ယူစတော့က ဆို၏။ မြို့စားကြီး လာဗေဒန်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာတင်းမာ၍သွားပြီးနောက် ခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီးလျှင် အလွန်လေးနက်သော အသံဖြင့် “နယ်စား ဘာဒယ်လီကို ကျုပ်က မျှော်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့နောက်လိုက် ကျွန်ယုံတော် ရိုဒင်နတ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကသာ နယ်စား ဘာဒယ်လီဟာ ကျုပ်ရဲ့ရဲတိုက်ကို လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားတာပါ။ စင်စစ်မှာတော့ ဘာဒယ်လီလည်း မလာပါဘူး။ မလာပါစေနဲ့လို့လည်း ကျုပ် ကြပ်ကြပ်ကြီး ဆုတောင်းနေရပါတယ်။ ရိုဒင်နတ်တို့လူစုကို ကျုပ် မနည်းကြီး လှော်ပြီးထုတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာတောင်မှ ဟောဒီမာစီယာလက်စပါရွန်က အကြံပေးကောင်းပေလို့ ရိုဒင်နတ်တို့လူစု ခပ်မြန်မြန် သွားကြတာ” ဟု ပြောလေသည်။

ဆန်ယူစတော့က “နို့ ... မြို့စားကြီးရော နယ်စား ဘာဒယ်လီကို တွေ့ဖူးပါသလား” ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“မတွေ့ဖူးပါဘူး” ဟု လာဗေဒန် မြို့စားကြီးက ဖြေ၏။ သူ၏အသံတွင် ဘာဒယ်လီနယ်စားနှင့် လုံးဝ မတွေ့လိုကြောင်းမှာ သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

ဆန်ယူစတော့က “နယ်စား ဘာဒယ်လီဟာ တော်တော် ပျော်တတ်တဲ့လူဗျာ၊ ဖြတ်ထိုး

ဉာဏ်ကလည်း ကောင်း၊ ဥပဓိရုပ်ကလည်း တော်တော် ကောင်းတယ်” ဟု ပြောပြန်၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က “နို့ ... ခင်ဗျားနဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ သိကျွမ်းကြသလား” ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် လူလိမ်လူကြွား ဆန်ယူစတော့က “သိရုံ၊ ကျွမ်းရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ဗျာ။ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ကျုပ်ဟာ ညီအစ်ကိုလောက် ခင်မင်ကြတာဗျ” ဟု ခပ်ပြောင် ပြောင်ပင် ပြောလိုက်၏။

ဤနေရာတွင် မြို့စားကတော်ကြီးက “ဪ ... ဟုတ်လား၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ အရင်တုန်းကတော့ ဒီအကြောင်းကို ဘာပြုလို့ မပြောသလဲကွယ်” ဟု ဆန်ယူစတော့အား ချီးကျူးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးမှာ ဆန်ယူစတော့အား အမြင်ကတ်သော အကြည့် မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

မြို့စားကတော်ကြီးက ဆက်၍ “ဘာဒယ်လီ နယ်စားဟာ ဒီကိုလာဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံ ပေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ မလာဖြစ်တာနဲ့ တူလေရဲ့။ သူလို နန်းတွင်းမှာ သင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့များ တွေ့ရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းပေါ့။ နန်းတွင်းက အကြောင်းတွေကို ပြောပြီး နန်းတွင်းကိုပြန်ရောက်သလို စိတ်က အောက်မေ့မိမှာ သေချာတယ်။ ဪ ... ဒါနဲ့ ဒီမှာ မာစီယာလက်စပါ ရွန်၊ ဘာဒယ်လီ နယ်စားနဲ့ ဘူဂုန်းနယ်စားကတော် အရှုပ် အရှင်းဖြစ်ကြတဲ့ဇာတ်ကို ရှင် ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု မေးရင်း ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးမှာ အတော်ပင် သရော်ပြောင်ချော်သော ရက်စက်သည့် အပြုံးတစ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်က “ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအပုပ်နဲ့သတင်း တွေဟာ နည်းနည်း ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ ပြောကြတာလို့ ထင်ပါရဲ့။ အပုပ်နဲ့သတင်းနဲ့ ပတ် သက်လာလို့ရှိရင် လူတွေဟာ ဆိတ်ကို ဆင်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်ကြတယ် ခင်ဗျာ” ဟု လေအေးနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရ၏။

သို့တိုင်အောင် မြို့စားကြီးကတော်သည် နန်းတွင်းရေးကို မြိန်ရေရှက်ရေ အရသာ ခံ၍ ပြောလိုသည့်လေသံဖြင့် “ကျွန်မ သိထားတာတွေကို ရှင် မသိလို့ပေါ့ရှင်၊ မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ်၊ အပုပ်နဲ့သတင်းဆိုရင် ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ ပြောတတ်ကြတယ်ဆိုတာကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဒယ်လီနယ်စားရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ လူတွေက ပြောတာကတောင် နည်းသေးတယ် ရှင်၊ ကျွန်မ သေသေချာချာ သိပါတယ်” ဟု ပြော လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျေနပ်သော အမှုအရာကိုသာ ပြလိုက်ရ၏။ စကားလမ်းလွဲ၍ပစ်ရန် ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးမိပေသည်။ သို့သော် လူလိမ် ဆန်ယူစတော့က စကားဆက်လိုက်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အကြံမှာ ပျက်၍သွားရပေသည်။

“ဒီမှာ မာစီယာလက်စပါရွန်၊ ဘာဒယ်လီ နယ်စားနဲ့ ဘူဂုန်းနယ်စားကတော် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဖြစ်ကြတော့ နောက်ဆုံးမှာ ဘာဒယ်လီနယ်စားနဲ့ တခြား လူတစ်ယောက် စီးချင်းဓားခုတ်ပွဲဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကိုရော ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က “ကြားဖူးပါရဲ့” ဟု စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ရ၏။

ဤတွင် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးကတော်က “ဘာဒယ်လီ နယ်စားနဲ့ ဘူဂုန်း နယ်စား ကတော်ကို အပြိုင်ပိုးတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ဟာ စီးချင်းဓားခုတ်ပွဲမှာ သေသွားရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို သေရတာဟာ စင်စစ်မှာတော့ ဘာဒယ်လီ နယ်စားကလေးကို အနိုင်ယူ သလို ယူလိုက်တာမို့ လူသတ်မှုနဲ့ ဘာမျှမခြားဘူး” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်သွားမိ၏။ ကျွန်ုပ်က လူပျိုပေါက်ဘဝက မုဆိုးမ တစ်ဦးဖြစ်သော နန်းတွင်းသူ ဘူဂုန်းနယ်စားကတော်နှင့် အရှုပ်အယှက် ရှိခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်၏။ သူ့အား ကျွန်ုပ်နှင့် အပြိုင်အဆိုင်ပိုးပန်းသော လူငယ်နှင့် စီးချင်းဓားခုတ်ပွဲ ကျင်းပ ရသည်လည်း မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဓားခုတ်မတတ်သူကို အနိုင်ကျင့်ခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိုင်ဘက်မှာလည်း ဓားခုတ် အလွန်တော်သော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသဖြစ်မိရာက “မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘာဒယ်လီ နယ်စားကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ဓားခုတ်ပွဲမှာ သူနဲ့ပြိုင်ဘက်ဟာ ပြင်သစ်ပြည်မှာရှိသမျှ ဓားသမားတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ အဲဒီလူဟာ ဓားခုတ်ထက်လွန်း အားကြီးတဲ့အတွက် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ကြပါဘူး။ ဒီလို မယှဉ်ပြိုင်ဝံ့တဲ့အတွက်ပဲ အဲဒီလူဟာ ထင်ရာတွေကို လုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြတဲ့ ဘူဂုန်း မြို့စားကတော်ကိစ္စမှာ အဲဒီ ဓားသမားကစပြီး ဘာဒယ်လီနယ်စားကို စော်ကားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်က တကယ် အတွင်းကျကျသိလို့ ခုလို ပြောနေတာပါ။ လူတကာဟာ သူ စော်ကားတာကို ခံနေရလေတော့ ဘာဒယ်လီနယ်စားကိုလည်း သူက ငြိမ်ခံနေမလားလို့ စော်ကားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဒယ်လီ နယ်စားက ငဲ့ခံမနေဘဲနဲ့ ဓားခုတ်ပွဲလုပ်တဲ့အခါမှာ စော်ကားတဲ့ လူဟာ ဗန်ဒုံးဟိုတယ် နောက်ဖေးက မြင်းအရောင်း အဝယ်လုပ်တဲ့ ဈေးကွက်လပ်မှာ သေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့် အထင်မှာဆိုရင်တော့ အဲဒီလူ သေရတာဟာ လူသတ်မှု မဟုတ်တဲ့အပြင် မကောင်းသူကို ပယ်ရာရောက်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ သူ့အစော်ကားခံထားရတဲ့ လူတွေ အားလုံးကလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆကြ

ပါတယ်” ဟု တောက်လျှောက်ကြီး ပြော၍ချလိုက်မိ၏။ ထမင်းစားပွဲတွင်ရှိကြသော လူများသည် ကျွန်ုပ် ကဲကဲဆတ်ပြောနေပုံကို အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေကြလေတော့သည်။

ဤတွင် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးက “အခု ပြောတာတွေ မှန်တယ်ပဲ ထားပါဦးတော့ မာစီယာလက်စပါရွန်၊ ဘာပြုလို့များ ဒါလောက်တောင် ဘာဒယ်လီ နယ်စားဘက်က လိုက်ပြီး ပြောနေရတာတုံးဗျ။ ဒီနယ်စားဟာ မိန်းမမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူရှုပ်လူပွေ မဟုတ် လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“လူရှုပ်လူပွေ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ငယ်ရွယ်သူအဖြစ်နဲ့ ဘာဒယ်လီ နယ်စားဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ပြီးတော့လည်း ဘာမှ ထွေထွေ ထူးထူး မကြားရတော့ပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။ အားလုံးကပင် ပို၍ အံ့အားသင့်နေကြပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စကားတစ်မျိုး လှည့်၍ ပစ်လိုသဖြင့် ဆန်ယူစတော့ဘက်သို့လှည့်၍ “ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဟောဒီ ဗိုလ်ဆန်ယူစတော့ ကလည်း ထောက်ခံပါလိမ့်မယ်။ မယုံရင် သူ့ကိုလည်း မေးကြည့်ပါ။ သူနဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ သိကြတယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်မိပြန်၏။

ဤတွင် ဘုရင် လက်သုံးတော်တစ်ဦးဖြစ်သော ဘာဒယ်လီ နယ်စားနှင့် သိကျွမ်း သည်ဟူသော ဂုဏ်ကို ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်သဖြင့် ဆန်ယူစတော့သည် ဘာဒယ်လီ နယ်စား ၏ ကောင်းကြောင်းများကို စိကာပတ်ကုံး ပြော၍နေလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ပြောသည့် စကားများထက်ပင် သူ၏စကားလုံးများက ပြောင်နေသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ မြို့စားကြီးသည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “ဘာဒယ်လီ နယ်စားကို ကာကွယ်ပြီး ပြောတဲ့လူတွေလည်း အရှိသေးသားပဲကိုး။ ဟဲ ... ဟဲ၊ ကဲပါလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အဖို့မှာတော့ ကျုပ် ရဲတိုက်ကို သူလာဖို့ ကြံရွယ်ပြီးမှ မလာဖြစ်တာ ကိုပဲ ဝမ်းသာရမလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု စကားစလိုက်၏။

မြို့စားကြီးကတော်က ဝင်၍ “လူကိုလည်း မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့ အရမ်း အထင်သေး မနေပါနဲ့ရှင်၊ သူနဲ့တွေ့ဖူးပြီး အကဲခတ်ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စုံစမ်းပေါ့ရှင်။ ဒါမှ တရားမယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“အို ... ကျုပ်တော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဘာဒယ်လီ နယ်စားနဲ့ ကျုပ်တော့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါရဲ့”

မြို့စားကတော်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ရင်း “ဘာဒယ်လီ နယ်စားက တော်တော် ချောတယ်ဆို” ဟု မေးလိုက်လေသည်။ မြို့စားကြီးသည် သူ၏ဇနီးကို မျက်လုံးပြူး၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘာဒယ်လီနယ်စားနှင့်တွေ့လျှင် မြို့စားကတော်ကြီးသည် ရှုပ်ရှုပ်

ပွေပွေလုပ်ရန် စိတ်အကြံရှိသည်ဟု မြို့စားကြီးက ထင်ပုံရလေသည်။ သူထင်နေပုံကို ကျွန်ုပ်မှာ ဟစ်၍သာ ရယ်လိုက်ချင်တော့သည်။ လက်ဦးတွင် လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် အကယ်၍ နယ်စား ဘာဒယ်လီလာပါက သူ့သမီးနှင့် အချိတ်အဆက် ဖြစ်၍သွားမည်ကို စိုးရိမ်ပုံပေါ်၏။ ယခုမူ လူချော ဘာဒယ်လီ နယ်စားနှင့် သူ့ဇနီးကိုပင် သူ စိတ်မချချင်ပုံ ပေါ်နေသည်မှာ ရယ်ဖွယ်အတိပင် ဖြစ်ပေသည်။

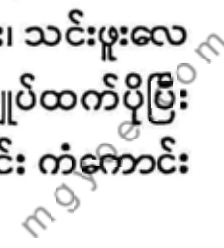
ကျွန်ုပ်က “ဘာဒယ်လီ နယ်စားဟာ အရပ်မဆိုးဘူးလို့တော့ ပြောသံကြားဖူး ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ရပြီးလျှင် “ကျွန်တော် နဲ့တော့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ် ခင်ဗျာ” ဟု စကားဆက်၍ ပြောလိုက်ရပြန်၏။

မြို့စားကတော်ကြီးသည် မျက်မှောင်ချိ၍ “ဪ... ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု မေးကာ ကျွန်ုပ်အား ပထမအကြိမ် စေ့စေ့စပ်စပ် ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရင်း မြို့စားကတော်ကြီးသည် သူ၏ မှန်းချက်နှင့်နှိမ်းထွက် ကွာ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ စိတ်ပျက်သောအမူအရာများ ပေါ်၍နေပေသည်။ အကယ်၍ နယ်စား ဘာဒယ်လီသည် ကျွန်ုပ်ထက် ပို၍ ရုပ်ရည်မချောမောပါမူ မိမိ စိတ်ကူးယဉ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မဟုတ်လှ၍ မြို့စားကတော်ကြီး တွေးနေဟန်ရှိ၏။

မြို့စားကတော်ကြီးမှာ ဆန်ယူစတော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဟောဒီ မာစီယာလက်စပါရွန်နဲ့ ဘာဒယ်လီနယ်စားဟာ တော်တော်လည်း ဆင်တူသလား” ဟု စူးစမ်းလိုက်ပြန်၏။

ဆန်ယူစတော့သည် ကြွားဝါလိုသောအားဖြင့် “ဘာဒယ်လီနဲ့ လက်စပါရွန်တို့ တူတာ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ပြီး မတွေ့မိပါဘူး။ မာစီယာ လက်စပါရွန်ဟာ လူချော တစ်ယောက်တော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီကတော့ ပြင်သစ်ပြည်မှာ တကယ့် အချောဆုံး လူတစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မျက်နှာကြက်ကိုကြည့်ကာ ခပ်အေးအေး ပြော၍နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “အေးဗျာ ... အမှန်ပြောရ မယ်ဆိုရင် ဆန်ယူစတော့ကတော့ ကျုပ်နဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ တူ၊ မတူကို စူးစမ်းနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေဗျာ” ဟု ရယ်သံနှင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်မိလေသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ “ကျုပ်ကတော့ နယ်စား ဘာဒယ်လီဟာ ကျုပ်နဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုပြီး ကျေနပ်သွားမိခဲ့သဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဆန်ယူစတော့က ကျုပ်ထက်ပိုပြီးတော့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ပေါင်းဖူး၊ သင်းဖူးလေ တော့ ဆန်ယူစတော့ ပြောတဲ့စကားကပဲ မှန်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ရင်းနှီးပေတာကိုး။ အဲ ... တကယ်လို့များ ဘုန်းကောင်း ကံကောင်း

နယ်စား ဘာဒယ်လီ ဒီ ရဲတိုက်ကိုများ ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီ နဲ့ယှဉ်ပြီး ရုပ်ပြမယ်ဗျာ၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ ကျုပ်နဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တူ မတူကို ဆုံးဖြတ်ကြပေတော့ပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ဆန်ယူစတော့သည် သိသိသာသာပင် နှုတ်ဆွဲ၍သွားပြီးမှ “ကျုပ် ဒီမှာရှိနေရင် တော့ အကဲဖြတ်လူကြီး လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က အလွန်တရာ သိလိုသောဟန်ဖြင့် “ဘယ့်နယ် (ဒီမှာ ရှိနေရင်တော့ဗျ)၊ တကယ်လို့ နယ်စား ဘာဒယ်လီ ဒီကိုလာတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ရလို့ရှိရင် ခင်ဗျားမှာ လောလောဆယ် ခရီးသွားစရာရှိရင်တောင် အဲဒီခရီးကို ဖျက်ရမယ် မဟုတ်လားဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်ဆို၊ သူ ရောက်လာလို့ရှိရင် ခင်ဗျားက ဆီးကြိုပြီးတော့ ဧည့်ခံဦးမှ တော်တော့မပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်၏။

စစ်ဗိုလ် ဆန်ယူစတော့သည် ကျွန်ုပ်အား အလွန် အထင်အမြင်သေးသော မျက်နှာ ထားမျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်၏။ လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်နှင့် အသာအယာ သပ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်၍နေ၏။ ဤအချိန်တွင် ရီ.ဇလင်းကပင်လျှင် ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ ပြုံးရယ်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ပေသည်။ ဤအချိန်အထိ ရီ.ဇလင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြော၍ နေကြသည်ကို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ နားထောင်နေခဲ့ရှာပေသည်။ မြို့စားကြီး ကတော်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းအရာများတွင် များစွာ စိတ်ပါဝင်စားပုံ မရ။ နန်းတွင်းသူများ၏ အဖို့၌ မြို့စား နယ်စား စသောသူများသည် ကိုယ်ကျိုးနှင့် မသက် ဆိုင်လျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်မှတ်ကြလေ့ မရှိပေ။

ဆန်ယူစတော့သည် ကျွန်ုပ်က သိမ်မွေ့သောနည်းဖြင့် ချောက်တွန်းလိုက်သည်ကို ကာကွယ်လိုသည့် သဘောဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူနှင့် နယ်စား ဘာဒယ်လီတို့ မည်မျှ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသည်ဆိုသည်ကို ထုတ်ဖော်လိုဟန် လည်းကောင်း၊ နယ်စား ဘာဒယ်လီ၏ ချောမောပုံ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံ စသည်တို့ကို အသေးစိတ် လုပ်ဇာတ်ခင်းနေလေတော့သည်။ နယ်စား ဘာဒယ်လီ၏ ထမင်းစားပွဲကြီးများ၊ နောက်လိုက်နောက်ပါများ၊ ကိုယ်ရံတော်များ၊ စံအိမ်များ၊ ရဲတိုက်များ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သူကောင်းပြုခံရပုံများ၊ မိန်းမသားများနှင့် ‘စွဲ’ ပုံများ စသည်တို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြ၍နေ၏။ သူ ပြောသမျှတို့မှာ မဟုတ်မမှန်သော အချက်အလက်များပင် ဖြစ်သော်လည်း စိကာပတ်ကုံးရှိလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာကား ပုံတမျှပင် နားထောင်၍ နေမိပေသည်။ ရီ.ဇလင်းသည် ဆန်ယူစတော့အား ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်၍နေ၏။ သူ ပြုံးပုံမှာ ဆန်ယူစတော့သည် လေထွားသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသောကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ပြုံးဟန်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ဆန်ယူစတော့သည် သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ်

လိုက်၏။ ထမင်းစား၍လည်း ပြီးစီးသွား၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရို့.ဇလင်းတို့သည် မြစ်ကမ်းပါးတွင် နှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြရာ ထမင်းစားပွဲတုန်းက နယ်စား ဘာဒယ်လီ၏အကြောင်း ဆန်ယူစတော့ ပြောပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ရို့.ဇလင်းက “မာစီယာလက်စပါရွန်၊ ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆန်ယူစတော့ဟာ လေထွားတဲ့ လူတစ်ယောက် လို့ မထင်မိဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကမူ စကားကို ထိန်း၍ “ရို့.ဇလင်းရဲ့ အစ်ကိုအကြောင်းကို ရို့.ဇလင်းက ပိုပြီး သိမှာပါ။ ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကို သူ့စရိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခုလို မေးတာလဲ” ဟု သွေးတိုးစမ်းကာ ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

“ကျွန်မ မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဝေဖန်နေတာပါ။ သူဟာ ပဲရစ်မြို့တော်ကို တစ်ခါတုန်းက ၁၄ ရက်သွားပြီး နေခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီက ပြန်လာကတည်းက သူဟာ လူဇင်ဘူး နန်းတော်မှာ ရှိရှိသမျှ နန်းတွင်းသားတွေနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောနေတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ သူက ယုံကြည်စေချင်နေပါတယ်။ ဆန်ယူစတော့ဟာ ရယ်စရာလည်း ကောင်းရဲ့။ ပြီးတော့ ငြီးငွေ့စရာလည်း ကောင်းရဲ့” ဟုပြောပြီးနောက် တခစ်ခစ် ရယ်၍နေလေသည်။ သူ၏ ရယ်သံထဲတွင် အမြင်ကတ်သော အရိပ်အယောင်များလည်း ပါ၍နေလေသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ “အဲ ... နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆန်ယူစတော့က သူနဲ့ နယ်စားဟာ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေ လောက် ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာကရော သိပ်ပြီး ကြွားရာရောက်ကြောင်း ထင်ရှားမနေပေဘူးလားရှင်၊ ရှင်က နယ်စား ဘာဒယ်လီဟာ လာဗေဒန်ရဲတိုက်ကို ရောက်ကောင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ သူတော်တော် မျက်နှာပျက်သွားတယ်” ဟုဆိုကာ ကြောင်စီစီကလေး ရယ်၍နေပြန်၏။ ထို့နောက်မှ ...

“ဆန်ယူစတော့ဟာ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ဒါလောက်ပဲ ရင်းနှီးတယ်လို့ ပြောတာဟာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားရှင်” ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “အခုနေ သိရသလောက်ဖြင့် ရင်းနှီးကောင်းလည်း ရင်းနှီးပေမပေါ့၊ ဆန်ယူစတော့က လူရှုပ်လူပွေ၊ နယ်စား ဘာဒယ်လီရဲ့အကြောင်းကို အများကြီး သိထားတဲ့လူ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူ သိထားတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ပဲရစ်မြို့မှာရှိတဲ့ အောက်တန်းစား မင်းခစားတစ်ယောက်ယောက်ဆီက ရတဲ့သတင်းတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမယ်။ မှန်ချင်မှလည်း မှန်ပေလိမ့်မယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ရို့.ဇလင်းသည် မျက်မှောင်ကလေး ချိုလိုက်ပြီးနောက် “ရှင်က နယ်စား ဘာဒယ်လီကို လူရှုပ်လူပွေလို့ ဆိုလိုသလား။ ကျွန်မရဲ့ ခမည်းတော်လိုပဲ လူရှုပ်လူပွေလို့ပဲ ယူဆနေပါ

သလား” ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“လူရှုပ်လူပွေမှ တကယ့် လူပွေပါပဲဗျာ”

“ရှင်နဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ သေသေချာချာ သိရဲ့လား”

“မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျာ၊ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့က ရန်သူကြီးတွေပဲ။ အဲဒီ နယ်စား ဘာဒယ်လီဆိုတဲ့ လူဟာ လူရှုပ်လူပွေ၊ မာနကလည်းကြီး၊ အပျော်အပါး လိုက်တာက လည်း အလွန်ပဲ။ သွေးကလည်း နားထင်ရောက်နေတဲ့လူ၊ မညှာတမ်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ပြင်သစ်တစ်ပြည်လုံးမှာ နယ်စား ဘာဒယ်လီလောက် ဆိုးတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ။ သူ့ အကြောင်း ပြောရတာဟာ အော်ဂလီဆန်လှတယ်။ တခြားအကြောင်း ပြောကြပါစို့။”

ကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့ မဟုတ်မဟတ် စကားများကို စေတနာအရင်းအတိုင်းပင် ပြောဆိုလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်ဘက်တော်သား ဖြစ်၏။ ရှိလင်းတို့ မိသားစုမှာမူ သူပုန်ကို အားပေးနေကြသောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ နယ်စား ဘာဒယ်လီအပေါ်၌ ရှိလင်း အထင်သေးသထက် သေးအောင် ပြောပြမှ ရှိလင်းနှင့် ဘာဒယ်လီတို့ နီးစပ်မှု မရနိုင်ဘဲ ရှိပေမည်။ သို့မှသာလျှင် ရှိလင်းသည် နိုင်ငံရေး အရှုပ်အထွေးထဲတွင် မပါဝင်ဘဲ စိတ်လည်း မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတော့မည်မဟုတ်။ နယ်စား ဘာဒယ်လီနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်က စကားစပြတ်အောင် ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ မအောင်မြင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗိုလ်ဆန်ယူစတေသည် ကတိုးရေမွှေးနဲ့ တသင်း သင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနီးသို့ ရောက်၍လာပြီးနောက် နယ်စား ဘာဒယ်လီ၏ အကြောင်း ကိုပင် စကားစ၍ ပြောလိုက်ပြန်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဆန်ယူစတေသည် ရှိလင်း၏ ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား အရှက်ခွဲရန်အကြံနှင့် အသေ အချာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာပုံရ၏။ နယ်စား ဘာဒယ်လီ၏ အကြောင်းကို သူက ကျွန်ုပ် ထက် ပို၍သိသည်ဟု ကြွား၍ပြလိုသော အကြံနှင့်လာသူ ဖြစ်ပေသည်။

“ဘာဒယ်လီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်ဗျာ”

သူ စကားစလိုက်၏။

“ဒီမှာ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဒယ်လီအကြောင်းကို လုံးလုံး မပြောကြတော့ ဘူးဗျ”

ဤတွင် ဆန်ယူစတေက မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း “မပြောကြရင်လည်း ဆက်ပြီး ပြောကြသေး တာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“သူ့အကြောင်း ပြောနေလို့ မထူးပါဘူး။ တခြား အကြောင်းကိုသာ စကား ပြောကြပါစို့ရဲ့”

ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်ကို ဆန်ယူစတော့က ကျွန်ုပ်သည် နယ်စား ဘာဒယ်လီနှင့် မသိဘဲ သိဟန်ဆောင်သည်ဟု ယူဆကာ ကျွန်ုပ်နှင့် သိပါသည်ဟူသော ကြားလုံးနှင့် သူ့ကို လှန်နေသည်ဟူ၍လည်း ထင်ပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား လူကြွား ဟူ၍ ရို.ဇလင်းရှေ့တွင် ထုတ်ဖော်ရန် ကြိုးစားသောအားဖြင့် ဇွတ်ပင် ဆက်၍ “နေစမ်း ပါဦးဗျ၊ ကျုပ် တစ်ခုမေးစမ်းပါရစဦး။ အဲဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား သိပါလိမ့်မယ်” ဟု စကား ကြောရှည်၍ လာပြန်၏။

“ခင်ဗျားမေးမယ့် ကိစ္စတွေ ကျုပ် သိမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဆန်ယူစတော့သည် တားမနိုင် ဆီးမရ ဖြစ်၍နေ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘူဂုန်းမြို့စားကတော်နဲ့ သိသလား” ဟု ဆန်ယူစတော့က မေးလိုက်၏။

“တစ်ခါတုန်းကတော့ သိဖူးသဗျ” ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေလိုက်ပြီးနောက် လေသံ ပျော့ပျော့နှင့်ပင် ဆက်လက်၍ “နို့ ... ဗိုလ်ကြီးနဲ့ရော” ဟု ပြန်မေးလိုက်ရလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆန်ယူစတော့က “ဘူဂုန်း မြို့စားကတော်နဲ့ သေသေချာချာ သိတာ ပေါ့ဗျာ၊ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ဘူဂုန်း မြို့စားကတော်နဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်ကြတုန်းက ကျုပ်ဟာ ပဲရစ်မြို့ပေါ်မှာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်ယူစတော့အား ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်မိရာက “ဘူဂုန်း မြို့စား ကတော်ကို ဗိုလ်ကြီးတွေ့တုန်းက အဲဒီ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေတုန်းမှာလား” ဟု လေအေး နှင့် မေးလိုက်မိပြန်၏။

“ဟာ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ပဲရစ်မြို့ပေါ်မှာ နေတုန်းကဆိုရင် နယ်စား ဘာဒယ်လီ ဟာ ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး ယုံကြည်တဲ့လူပေါ့။ တစ်ညကျတော့ သူ့အိမ်မှာ ညစာစားပွဲကြီး လုပ်သဗျ။ အဲဒီ ထမင်းစားပွဲမှာ ပဲရစ်မြို့တော်မှာ ရှိသမျှ လူကျော်လူမော်တွေ စုံလှချေ ပေါ့ဗျာ။ ထမင်းစားပွဲပြီးတော့ ဘာဒယ်လီက ကျုပ်ကို လူဗရာနန်းတော်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်သဗျ။ အဲ ... ကျုပ်တို့ သွားလို့ရောက်ကြတော့ နန်းတော်ထဲမှာ မျက်နှာဖုံးတပ်ပြီး ကတဲ့ပွဲကြီးတစ်ခု လုပ်နေသဗျ”

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် သဘောပေါက်၍ သွားဟန်မျိုးဖြင့် “ဪ ... ဟုတ် လား၊ ဘူဂုန်းမြို့စားကတော်ကို အဲဒီကပွဲမှာ ဗိုလ်ကြီး တွေ့ခဲ့တာနဲ့တူတယ်” ဟု ပြော လိုက်၏။

“ခင်ဗျားထင်တာ မလွဲဘူးဗျို့၊ အဲဒီကပွဲမှာ ဖြစ်ပျက်တာတွေကို ကျွန်တော် ခရေစတို တွင်းကျ မြင်ခဲ့ရသဗျို့။ အဲဒါတွေကို အရင်းအတိုင်း ပြန်ပြီး ဖောက်သည်ချရရင် ခင်ဗျား တော့ အံ့ဩလို့ ဆုံးမယ်မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။ ဆန်ယူစတော့သည် နန်းတွင်းသား

တို့နှင့် ရင်းနှီးပြီး နန်းတွင်းရှိ ဇာတ်ရှုပ်များကို အတွင်းကျကျသိရသော သူတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူကာ ကြွား၍မဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် နယ်စား ဘာဒယ်လီက ဇာတ်ရှုပ်များကို ဤသို့ ထုတ်ဖော်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရှိလင်းသည် ဘာဒယ်လီအား မည်မျှအထင်သေး၍ သွားလေပြီနည်းဟု သိလိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဆန်ယူစတော့သည် ရှိလင်းအား တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆန်ယူစတော့သည် အလွန်တရာ အတွင်းကျ၍ အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် ကြိုးစားသောဟန်ဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း စကားဦး ချီလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို သူက စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် လုပ်ဇာတ်ခင်းချင်နေသည် နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ ဘာများ လုံကြပ်ဒီပနီ ဖွင့်ဦးမည်နည်းဟု သိချင်နေပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က “ဘာဒယ်လီဟာ ရှုပ်မယ် ပွေမယ် ဆိုတာကိုတော့ ယုံမှားစရာ မရှိပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နေပါဦးဗျာ၊ မေးစမ်းပါရစေဦး။ ဘာဒယ်လီရဲ့ ဇာတ်ရှုပ်ကို ဗိုလ်ကြီး ကိုယ်တွေ့သိရတုန်းက ဘူဂုန်းမြို့စားကတော်နဲ့ ဘာဒယ်လီတို့ အရှုပ်ဇာတ်ခင်းနေကြတဲ့ အချိန်ကလား၊ မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဗျာ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဟုတ်ပါ၊ အဲဒီ မျက်နှာဖုံးတပ် ကပွဲကြီးပြီးတဲ့နောက် သုံးရက်လည်း ကြာရော သူတို့ရဲ့ အရှုပ်ဇာတ်ကြီးဟာ အပုပ်နဲ့ ထွက်လာတော့တာပဲ။ တချို့လူတွေများဖြင့် နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ဘူဂုန်းမြို့စားကတော် ဒီလို ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ယုံတောင်မှ မယုံနိုင် ကြဘူး။ ကျုပ်ကတော့ နယ်စား ဘာဒယ်လီကိုယ်တိုင်က သူ့အတွင်းရေးတွေကို အကုန်လုံး ဖွင့်အန်ပြီး ပြောထားလေတော့ သိပ်မထူးတော့ပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်ဗျာ ... ဗိုလ်ကြီးကို တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေဦး၊ အခု ဗိုလ်ကြီးဟာ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

ဆန်ယူစတော့သည် မျက်မှောင်ချိ၍လာပြီးနောက် “ခင်ဗျား မေးခွန်းက ဘယ်လို မေးခွန်းလဲဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“မေးခွန်းက ဆန်းတယ်ထင်ရင်လည်းထင်ပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေစမ်းပါဦး။ ဗိုလ်ကြီး အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျုပ် အခု အသက် ၂၁ နှစ်ရှိပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဆန်ယူစတော့က ပြန်၍ မေး၏။

“အစ်ကိုဟာ အခု အသက် ၂၀ ပဲ ရှိပါသေးတယ်” ဟု ရှိလင်းက ဝင်၍ပြော၏။

ဆန်ယူစတော့သည် ရှိလင်းအား မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ကြည့်ရင်း “ထားပါလေ၊ ကျုပ်အသက် ၂၀ ပဲ ထားပါတော့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က “ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ ဗိုလ်ကြီးဟာ အင်မတန် မှတ်ဉာဏ် ကောင်းပြီး အင်မတန် ဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုတာကို အခုမှ ကျုပ် သိရပြီး အံ့သြနေလို့ပါ။ ဒါလောက် ဉာဏ်ကောင်းတာကိုလည်း ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

ဆန်ယူစတော့သည် နဖူးရေတွန့်နေပြီး မျက်နှာကြီး နီရဲလာ၏။ သူ့စကား တစ် နေရာရာတွင် မှားခဲ့သည်ဟု သူ ရိပ်မိလာ၏။ သူ ဘယ်နေရာတွင် မှား၍နေသည်ဟူ၍ သူ စဉ်းစား၍ ရဟန်မတူပေ။

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် နားမလည်ဘူး” ဟု သူက ဆို၏။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ ဗိုလ်ကြီး အခုပြောနေတဲ့ နယ်စား ဘာဒယ်လီနဲ့ ဘူဂုန်းမြို့စားကတော် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အပုပ်နဲ့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တုန်းက ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ သတင်းပါ။ ဒီတော့ နယ်စား ဘာဒယ်လီအိမ်မှာ ဗိုလ်ကြီးဟာ ပဲရစ်မြို့ပေါ်က လူကျော်လူမော်တွေနဲ့ စားပွဲထိုင်ပြီးတော့ နေတဲ့အချိန်၊ ဘာဒယ်လီနယ်စားက ဗိုလ်ကြီးကို သူ့အတွင်းရေးတွေ ဖွင့်ပြီးပြောတဲ့အချိန်၊ ပြီးတော့ လူဗရာနန်းတော်ကို နယ်စား ဘာဒယ်လီက ဗိုလ်ကြီးကို ခေါ်သွားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ကပွဲကို ဝင်တဲ့အချိန်၊ အဲ ... နယ်စား ဘာဒယ်လီက ဘူဂုန်းမြို့စားကတော်နဲ့ ဗိုလ်ကြီးကို မိတ်ဆက် ပေးတဲ့အချိန်မှာ ဗိုလ်ကြီးဟာ ၁၀ နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ။ အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ ဘာဒယ်လီကို ဘယ်တော့မှ အထင်မကြီးဘူးဗျ။ အခု ဗိုလ်ကြီး ပြောပြလို့ ကျုပ် သိရတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ဘာဒယ်လီဟာ လူယုတ်မာသက်သက်ကပဲဗျ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ ... ၁၀ နှစ် သားကလေးတစ်ယောက် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အတွင်းရေးဇာတ်တွေထဲမှာခေါ်ပြီး သွင်းလို သွင်း၊ မိန်းမမှုတွေအကြောင်းကို ပြောပြီး စာရိတ္တပျက်အောင် လုပ်လိုလုပ်နဲ့။ တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ ဘာဒယ်လီပါပဲဗျာ။ ဗိုလ်ကြီး ပြောပြလို့သာ ကျုပ်တော့ ယုံတာပါ။ ဒီ ဘာဒယ်လီဟာ ဒါလောက် ယုတ်မာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ အခု ဗိုလ်ကြီး ပြောပြမှ သိရတာ။ ဗိုလ်ကြီးကလည်း ဟိုအရင် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်တုန်းက ဖြစ်ပျက်သမျှတွေကို မှတ်မိနေသေးသဗျ။ တယ်ပြီး မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူပဲဗျို့။ ကျုပ်တော့ ချီးကျူးပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

ဆန်ယူစတော့၏ မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြင့် ရဲရဲတောက်၍ နေလေတော့သည်။ ရို့ဇလင်းသည် အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် “ဟော ... အစ်ကို၊ အစ်ကို နန်းတွင်း သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် အစောကြီးကတည်းက ဇာတ်ရှုပ်ဇာတ်ပွေတွေထဲမှာ ပါခဲ့ရတဲ့ အစ်ကိုပါကလား” ဟု ရယ်သံနှင့် ပြော၍နေ၏။

ဆန်ယူစတော့သည် သံမှန်ဖြစ်အောင် မနည်းထိန်း၍ “ဒီမှာ မာစီယာ လက်စပါရွန်၊

ခင်ဗျားက အခုလို ပြောလိုက်တာဟာ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို မမှန်ဘူးလို့ ထင်အောင် လုပ်ချင်လို့ ပြောတာလား။ ကျုပ် ဒီလို ယူဆရမှာလား” ဟု မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က အလွန်နိမ့်ချသော အသွင်ဖြင့် “ဗိုလ်ကြီးရဲ့ စကားတွေကို သံသယဖြစ် အောင် ကျုပ် မလုပ်ရပါလားဗျ။ ပြောလည်း မပြောရပါကလား” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တော့ ကျုပ် စကားတွေပျက်အောင် ခင်ဗျား ပြောတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီးရာ၊ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ စကားတွေက ဘာများ မယုံကြည်စရာ ရှိသလဲ။ ကဲပါ ... ဗိုလ်ကြီးရာ၊ ဒီစကားတွေ ဒီမှာပဲရပ်ပြီး တခြား စကားကို စကြပါစို့။ ဒီလူရှုပ် နယ်စား ဘာဒယ်လီအကြောင်း နားထောင်ရတာ ငြီးငွေ့လှ ပါပြီ။ ပဲရစ်မြို့တော်နဲ့ နန်းတွင်းမှာတော့ ဘာဒယ်လီဟာ လူတွင်ကျယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒီမှာတော့ သူ့အကြောင်းတွေကို ကြားရတာက နားခါးစရာကြီးပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရို့ဇလင်းဘက်သို့လှည့်၍ “ရို့ဇလင်း က ကျွန်တော့်ကို အလေ့ကျပန်းပွင့်ကလေးတွေအကြောင်း ပြောပြမယ်ဆို” ဟု ဆိုလိုက်ရ လေသည်။

ရို့ဇလင်းမှာ အရိပ်အကဲ အလွန် သိတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း “ကဲ ... ဒါဖြင့် လာ” ဟု ဆိုလိုက်ပြီးလျှင် မြစ်ကမ်းဘက်တွင် ပေါက်နေကြသော အလေ့ကျ ပန်းပွင့် ကလေးများ၏အကြောင်းကို တစ်ရှိန်တည်း ဆက်လက် ပြောပြ၍ နေလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဆန်ယူစတော့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ကြရမည့်အရေးမှ သီသီ ကလေး ကပ်၍ လွတ်သွားရပေသည်။ သို့သော် ဆန်ယူစတော့၏ စကားအများကို ကျွန်ုပ် ဖမ်းလိုက်မိသည့်အတွက် ကောင်းကျိုးကိုလည်း ဖြစ်စေခဲ့၏။ ဆိုးကျိုးကိုလည်း ဖြစ်စေ ခဲ့၏။ ဆိုးကျိုးမှာကား ကျွန်ုပ်သည် ရို့ဇလင်း၏ရှေ့တွင် ဟန်ရေးဝါရေးပြလိုသော ဆန်ယူ စတော့အား ချက်ကောင်းကိုဖမ်းကာ အရှက်ခွဲလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆန်ယူစတော့ တည်းဟူသော ရန်သူတစ်ဦး တိုး၍လာခဲ့၏။ ကောင်းကျိုးမှာကား ဆန်ယူစတော့၏ ပိုးပန်း ခြင်းကို ငြီးငွေ့၍နေသော ရို့ဇလင်း သူ့ရှေ့မှာ ဆန်ယူစတော့အား ကျွန်ုပ်က ချက်ကောင်းကို ကိုင်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ရှေးကထက် ပို၍ သဘောကျသွားကာ ပိုမို၍ နီးစပ်ခင်မင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

[၇]

ဆန်ယူစတေ့၏ မျက်မာန်ဒေါသ

ထို့နောက်ရက်များတွင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်ဗိုလ်ဆန်ယူစတေ့နှင့် မကြာခဏ တွေ့ကြုံ၍ နေရပေသည်။ ဆန်ယူစတေ့သည် လာဗေဒန်ရဲတိုက်သို့ အမြဲ လာရောက် လည်ပတ်နေသူဖြစ်၏။ ထိုသို့ နေ့စဉ် လာရောက်နေသော အကြောင်းမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးရှာစရာပင် မလိုပေ။ ဆန်ယူစတေ့သည် ရို.လောင်း၏အချစ်ကို လိုချင်လျက် ရှိနေပေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ပြောရပါလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်ယူစတေ့အား ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်စ ကတည်းကပင် မနှစ်မြို့ခဲ့ပေ။ မေတ္တာသည် တုံ့ပြန်သည့် သဘောရှိဘိသကဲ့သို့ အမုန်းသည်လည်း တုံ့ပြန်သော သဘောရှိလေရာ ဆန်ယူစတေ့ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပို၍ မုန်းနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆန်ယူစတေ့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်နေ့တခြား ပို၍ ခပ်မှန်မှန် ဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်၍လာ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်ဖီဖီ ပို၍ပို၍ ဖြစ်လာသည်မှ သီတင်းတစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ လာဗေဒန် မြို့စားကြီး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သတိပေးရသော အခြေသို့ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

မြို့စားကြီးက “ဆန်ယူစတေ့ကို သတိထားပြီးပေါင်းနော်၊ အခု မောင်ရင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခုလောက် မုန်းလာကြတဲ့ အခြေရောက်တော့ ကြပ်ကြပ်သတိထားဖို့ ကျုပ် သတိပေးချင်တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆန်ယူစတေ့ကို မယုံကြည်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးမှာ သူ ပါပြီးတော့နေပေမဲ့ ဇောက်ချပြီး သစ္စာရှိရှိ ပါပုံမရဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံ ဟန်ပြလောက်ပါတယ်လို့ ကျုပ်တော့ ယူဆတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူနဲ့ပေါင်းရတာ ကျုပ်တော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ။ တကယ်လို့ သူသာ သစ္စာဖောက်

မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့တစ်တွေ အားလုံး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ လူမို့လို့ ကျုပ်လည်း မလျှော့မတင်း ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားပြီး ဒီရဲတိုက်ကို လာပြုနေ တာကို သည်းညည်းခံပြီး နေရတာပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်တော့ ဆန်ယူစတဲ့ကို အားကြီးကြောက်တယ်။ မောင်ရင်လည်း သတိထားပြီးပေါင်းပါလို့ ကျုပ် သတိပေးချင် တယ်။ ဆန်ယူစတဲ့ဟာ လူလိမ်ပဲ။ လူလိမ်ဆိုတာမျိုးဟာ မကြာပါဘူး။ ခဏကြာရင် မဟုတ်တာကို လျှောက်လုပ်တာပဲ”

မြို့စားကြီး စကားများသည် အမှန်ဖြစ်သည်ကိုမူ မည်သို့မျှ မငြင်းသာပေ။ သူ၏ သတိပေးချက်သည်လည်း အလွန်တရာ ကောင်းမွန်ပါ၏။ သို့သော် သူ့သတိပေးချက် အတိုင်း လိုက်နာရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အခြေအနေတွင် ရောက်၍နေရသော လူတစ်ဦး၏အဖို့၌ သူ၏ အကြံပေးစကားများကို လိုက်နာရန် အတော်ပင် ခက်နေပေသည်။ ဆန်ယူစတဲ့ကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ချောက်ချကာ ဒုက္ခပေးနိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်အား သူပုန်မိုလ် လက်စပါရွန်ဟု သူက အစိုးရကိုသတင်းပေးလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်၍ မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မပေါ်ပေါက်နိုင်။ သို့သော် ဆန်ယူစတဲ့က လာဗေဒန်မြို့စားကြီး အား သူပုန်ကို အားပေးသောသူဟူ၍ အစိုးရထံတွင် ဖော်ကောင်လုပ်ကာ ချောက်ချနိုင်ပေ သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်ယူစတဲ့အား မြို့စားကြီးအတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် လန့်၍နေရပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆန်ယူစတဲ့ကို ပို၍ပို၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မုန်း၍လာကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ဆန်ယူစတဲ့တို့မှာ မကြာခဏ မျက်နှာချင်း ဆိုင်၍ဆိုင်၍ တွေ့နေရပြန်လေ သည်။ သို့တွေ့ရသော အကြောင်းရင်းမှာကား အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ရော သူပါ ရို့ဇလင်း ၏အနီးသို့ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရောက်၍နေကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဆန်ယူ စတဲ့သည် သူ့စိတ်၌ အနာကြီးပေါက်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ ပိုးပန်းနေကြရာတွင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား အကြီးအကျယ် သဝန်တိုလျက်ရှိ၏။ သဝန်တို၍ နေရသည့်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်က သူ့ထက် တစ်ချက်တွင် သာ၍နေ၏။ ယင်းသည့်အချက်မှာကား ဆန်ယူစတဲ့မှာ လာဗေဒန်ရဲတိုက်သို့ နေ့စဉ် လာ၍ ပိုးပန်းနေရသောသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ လာဗေဒန် ရဲတိုက်တွင်ပင် ရို့ဇလင်းနှင့်အတူ တစ်အိမ်တည်းနေကြရသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့ နာလန်ထချိန်တွင် လာဗေဒန်ရဲတိုက်မှာ ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ အချိန်ကုန်ကာ ခရီးဖင့်နေရသည်ကိုမူ စာဖွဲ့ရန် အတော်ပင်ခက်၏။ ရို့ဇလင်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စတင်၍ မြင်လိုက်ရကတည်းက ကျွန်ုပ်သည် ရှာတယ်လာရော့၏စကားကို သတိရမိ

ပေသည်။ သူက ကျွန်ုပ်သည် နန်းတွင်းသူ အရပ်များနှင့်သာ တွေ့ဖူးသည်။ တကယ့် အသည်းနှလုံးနှင့် အမျိုးသမီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကို မတွေ့ဖူးခဲ့ဟုဆိုထား၏။ ရို့လင်း နှင့် တွေ့ရသောအခါ၌ ရှာတယ်လာရော၏ အဆိုသည် မှန်နေကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သတိထား မိလေသည်။ ရှာတယ်လာရော၏ စကားသည် အကယ်ပင်မှန်၏။ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသော နန်းတွင်းသူများသည် ရို့လင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်ပါလျှင် မိန်းမကောင်းဟူသော အမည်ကို ပင် ခံယူထိုက်သူများ မဟုတ်။ ယင်းသည့် နန်းတွင်းသူများကိုသာ တွေ့ဖူးပြီး မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပါကလားဟု အထင်အမြင်သေးကာ နေမိသော ကျွန်ုပ်၏ သဘောတရားသည်လည်း ရို့လင်းနှင့် တွေ့ရခါမှ အမှားကြီး မှား၍နေကြောင်း သိသာထင်ရှားလာပေသည်။ လက်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ကောင်းမြတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဘာမျှ အထုအထည်မရှိသော အရိပ်အယောင်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ၏ ရိုးသားမှုဆိုသည်မှာ ထုံခြင်း၊ အခြင်း၊ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့ခြင်းတို့သာ ဖြစ်သည်ဟု မြင်ခဲ့၏။ အချစ်ဆိုသည်မှာလည်း အရွယ်ရောက်ပြီးသူ ကလေးကြီးများ၏ အဖို့ ယုံတမ်း စကား သက်သက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။

ယခု ရို့လင်းနှင့်အတူ နီးစပ်ခင်မင်ရသောအခါ၌ နန်းတွင်းမှရခဲ့သော အယူအဆ ဟောင်းများသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲအောင် ပြောင်းလဲ၍ လွင့်ပါးသွားရလေတော့ သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အယူအဆအဟောင်းများ မှားယွင်းနေပုံကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ရှင်းရှင်း ကြီး သိမြင်၍လာခဲ့၏။ အမျိုးသမီးများ၌ ကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်းများ ရှိသည် ဟူသော အယူအဆကို အကြီးအကျယ် နှာခေါင်းရှုံ့ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ထိုအယူအဆကို ရို့လင်းနှင့်တွေ့ခါမှ သဘောပေါက်ကာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး လက်ခံ၍ထားနိုင်ပြီဖြစ်၏။ ထို့အပြင် နန်းတွင်းသူများနှင့် အမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါတွင်မူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရည်းစားထားချင်သော လူပျိုပေါက်ကလေးတစ်ဦး၏ အသည်းနှလုံး ပူပန်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် ရို့လင်း၏ အချစ်ကို တောင့်တ၍ နေရလေပြီ ဖြစ်၏။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်လှပေသည်တကား။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ စည်းစိမ်ကြီးစွာ ဖြင့် နန်းတွင်းသူတို့ကို အမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံရာက ဗဟုသုတများခဲ့သော သူတစ်ယောက်အဖို့၌ ရို့လင်းကို မြင်ရရုံမျှနှင့် နှလုံးသွေး ပို၍ လျင်မြန်စွာ တိုးခုန်ကာ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် တက်၍ လာရခြင်းမှာ မယုံနိုင်စရာပင် ဆန်းကြယ်၍နေ၏။ ကိုယ်တွေ့တွေ့များပါလျက်နှင့် ရို့လင်း ပြုံးလိုက်မှ နေသာထိုင်သာရှိပြီး ရို့လင်းက မျက်နှာထားတည်လျှင် ရပ်တည်ရာ မရအောင် ဖြစ်ရသည်မှာလည်း ဆန်းလှပေသည်။ ရို့လင်းနှင့် ကြည်ကြည်သာသာ စကားပြော၍နေရလျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ကြည်နူးဖွယ် တေးကဗျာများကို သီကုံး၍နေပြီး

အကယ်၍သာ ရို့.လင်းနှင့် လွဲရမည်ဆိုပါက လူ့ပြည်တွင်ပင် နေချင်ဖွယ်မရှိအောင် ဖြစ်နေမိ၏။ ရို့.လင်း အတွက်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အသက်များကိုပင် လက်ဆောင်တင်ရန် ဝန်လေးမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရို့.လင်းအား ချစ်၍နေမိပြီ ဖြစ်၏။ လက်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်သည် ရို့.လင်းအား မရရအောင် ပိုးပန်းရန် ကတိပြုခဲ့သည်မှာ ထပ်၍ထားသော လောင်းကြေးကို ရလိုသောစိတ် တစ်ခုတည်းဖြင့်သာ ဖြစ်၏။ ရို့.လင်းဆိုသော အမျိုးသမီးသည် မည်ကဲ့သို့ သော အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်စေကာမူ လက်ထပ်ပြီးနောက် မိမိနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်သကဲ့သို့ ချောင်ထိုး၍ ထားလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ယခုမူ ကျွန်ုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များမှာ အားလုံး လွင့်ပျောက်၍သွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် လောင်းကြေးထပ်မိခဲ့သည်ကို များစွာပင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၍ နေခဲ့ရပေသည်။ လောင်းကြေးထပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည့် အတွက်ကြောင့်သာလျှင် ရို့.လင်းနှင့် ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံကြရသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ရို့.လင်းကဲ့သို့သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား လောင်းကြေးရလိုသော စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် ပိုးပန်းခြင်းသည် စင်စစ်တွင် ရို့.လင်း၏ သိက္ခာကို ဖော်ကားရာ၊ အပေါ်စားဖြစ်အောင် လုပ်ရာသို့ ကျ၍နေပေသည်။ ထိုကြောင့် လောင်းကြေး မထပ်ချင်၊ ထပ်ချင်အောင် အတင်း တိုက်တွန်းခဲ့သော ရှာတယ်လာရော့ကိုလည်း အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူကောင်းပြုခံရသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လောင်းတမ်းစားတမ်း ပိုးရသည့် အောက်တန်းစားကိစ္စထဲသို့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပါ၍သွားမိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ရှိ၍နေရလေသည်။ ရို့.လင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးလိုက်တိုင်း ထိုလောင်းကြေးကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် အမြဲတမ်း ပေါ်၍လာခဲ့ပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍နေရပြန်လေသည်။ အကယ်၍သာ ရို့.လင်းသည် ကျွန်ုပ် အထင်အမြင်သေး၍နေခဲ့သော နန်းတွင်းသူ ကိုယ်လုပ်တော်များကဲ့သို့သော မိန်းမ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ငြားအံ့။ ကျွန်ုပ်သည် ဤမျှ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလှမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် လောင်းကြေးရဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ စိတ်မှာ အဓိကထား၍ လာဗေဒန်သို့ လာခဲ့၏။ နန်းတွင်းသူ ပျံ့ပျံ့နန့်နန့်တို့ကို ပိုးနည်းပန်းနည်းများဖြင့် ပိုးပန်း၍ သာမန်ကာ လျှံကာ မေတ္တာမျိုးကိုသာ အရယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ သူ့မေတ္တာကိုရပြီးလျှင် ထမင်း စား ရေသောက်လောက်သာ သဘောထားကာ ရို့.လင်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် လက်ထပ်ပြီး လောင်းကြေးကို ယူရမည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့၏။

အကယ်၍ ရို့.လင်း၏ နေရာတွင် အခြား သာမည မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ

လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမအား မိမိသည် လက်စပါရွန်မဟုတ်၊ နယ်စား ဘာဒယ်လီ ဖြစ်သည်ဟု ခပ်အေးအေးပင် ဖွင့်၍ ပြောလိုက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ရို.ဇလင်းကိုမူကား ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို ပြောမပြရက်။ မပြရဲအောင်ရှိ၍ နေရပေသည်။ မပြောရက်အောင် ဟန့်တားပိတ်ပင်၍ထားသော အချက်မှာကား လောင်းကြေးကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရို.ဇလင်းကို တကယ် ချစ်၍နေ၏။ ကျွန်ုပ် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကို ဖွင့်၍ပြောလိုက်မည်ဆိုပါက တစ်နေ့သောအခါတွင် ရို.ဇလင်းသည် သူ့အား ကျွန်ုပ် လာ၍ ပိုးပန်းခြင်းမှာ အသည်းနှလုံးထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အချစ်မေတ္တာကြောင့်မဟုတ်၊ လောင်းကြေးလိုချင်သဖြင့်သာ လာရောက်ပိုးပန်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၍ သွားပေတော့ မည်။ ထိုကဲ့သို့ ယူဆမိလျှင် ရို.ဇလင်းသည် မည်မျှ ရှက်နာကျ၍ ရင်နာရှာပေလိမ့်မည် နည်း။ ရို.ဇလင်းသည် ရိုးသား၏။ ပွင့်လင်း၏။ အလွန်တရာ သိမ်မွေ့နူးညံ့လှပေသည်။ လူတိုင်းကို ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော သူများဟူ၍သာ ယုံကြည်သောသူလည်း ဖြစ်၏။ အကောင်းကိုသာမြင်တတ်သော ရို.ဇလင်း၏ နူးညံ့လှသော စိတ်ဓာတ်ကလေးကို အညွန့် ချိုး၍ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုလုပ်ရန်မှာ အယုတ်မာဆုံးသောသူ တစ်ယောက်ပင်လျှင် နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ပြန်၍ လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် စဉ်းစားမိဦးမည်ဖြစ်၏။

နာလန်ထချိန် သီတင်းပတ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရို.ဇလင်းတို့သည် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေကြ၏။ နာရီ၊ နေ့၊ ရက်တို့ ကုန်လွန်၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်၏ အချစ်မေတ္တာ ဓာတ်သည်လည်း တိုးပွား ကြီးမားကျယ်ပြန့်၍လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာအရှိန်သည် မည်မျှကြီးမားသည်ဟူ၍ကား မသိ။ ရို.ဇလင်းကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဓာတ် ကို ရိပ်မိနားလည်ကာ မေတ္တာတုံ့ပြန်စ ပြုလာသည်ဟုပင် ကျွန်ုပ် စောင်းပါးရိပ်ခြည် သိ၍လာခဲ့ရပေပြီ။ သိရရုံမျှမက တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရို.ဇလင်း၏ သိမ်မွေ့သော မျက်လုံး များတွင် ကြည်လင်သော အရောင်တစ်မျိုးတို့ တောက်ပဝင်းလက်၍နေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရို.ဇလင်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ် အမှတ်မဲ့သွားရာ၌ ရို.ဇလင်းသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော သီချင်းကလေးများကို ဆိုလျက်သားမိ၍ နေတတ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ သူ လာသောအခါတွင်လည်း ရို.ဇလင်းသည် ချစ်စဖွယ် ပျူငှာသော အပြုံးကလေးနှင့် ကြည်သာစွာ ရောက်၍လာတတ်၏။ သူက ကျွန်ုပ်အား ပျူပျူငှာငှာ ရှိလေလေ ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာရှိလေလေ ဖြစ်ကောင်းသော်လည်း ယခုမှာမူ ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေသည် လောင်းကြေးနှင့် မိန်းမပိုးရန် ရောက်နေရသော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာရမည့်အစား ကျွန်ုပ်မှာ ရို.ဇလင်းက အရေးပေးလေလေ အတွင်း ကျိတ် စိတ်ဆင်းရဲလေလေ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူအမဟုတ်၊ နန်းတွင်းသူများနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ များ ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှိ.ဇလင်း အမှုအရာကလေးများ ယခင်ကထက် ပိုမို ပျူငှာ၍ ပြောင်းလဲလာသည်ကို မြင်ရသောအခါတွင် သူ၏ ရင်ထဲ၌ မည်ကဲ့သို့သော သဘောထား များ ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ် နားလည်ပါ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ရှိ.ဇလင်း၏ ပကတိ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသောစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း နားလည်၍ထားပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်စပါရွန် မဟုတ်ဘဲနှင့် လက်စပါရွန်အယောင်ဆောင်ကာ သူ၏ အချစ်ကို ရယူပြီးခါမှ အလောင်း အစားနှင့် လာ၍ပိုးသော နယ်စား ဘာဒယ်လီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ၌ ရှိ.ဇလင်းသည် တစ်ခါတည်း ရင်ကျိုးရတော့မည် ဟူ၍လည်း ကျွန်ုပ် နားလည်ထားပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝမှန်ကို မျက်နှာဖုံးချွတ်၍ ပြလိုက်သောအခါ၌ သက်လုံးပုံ၍ အစွမ်းကုန် ယုံကြည်ချစ်ခင်နေရာမှ ရှိ.ဇလင်းသည် ကျွန်ုပ်အား မည်မျှ မုန်းတီးရွံရှာသွားမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် တွေးတောမိပြီးသား ဖြစ်၍နေပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်သည် ကံတရား စီမံသည့်အတိုင်း မလွဲမရှောင်သာဘဲ မျောပါ၍ နေရပေတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများအရ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သော အကျင့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အဖို့တွင် ပြုပြင်၍ မရနိုင်သော အကျင့်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မည်မျှပင် ဖြူစင် စေကာမူ ကျွန်ုပ်က မည်းမည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ ဆန့်ကျင်လိုသောဆန္ဒမျိုး ကျွန်ုပ်တွင်မရှိဘဲ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှိ.ဇလင်း၏ မေတ္တာကို ခံယူထိုက်သောသူ မဟုတ်။ ရရှိအောင်ကြံဆောင်ဖို့ကလည်း မသင့်။ သူသည် သူပုန်များကို အားပေး၍နေ သော လာဗေဒန်မြို့စားကြီး၏ သမီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား ဘုရင်မင်းမြတ် သူကောင်း ပြုခြင်းခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဤသို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်များဖြစ်၍ နေကြပေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှိ.ဇလင်း၏ မေတ္တာကို ရရှိအောင် မကြံဆောင်သင့်သည်မှာကား လမ်းမှန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှိ.ဇလင်းမေတ္တာကို ပလပ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်ရ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေသည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ရှိ.ဇလင်းအား အဖြစ်မှန်များကို ဖွင့်ဟ၍ ဝန်ခံလိုက်ချင်၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများက မည်သို့မည်ပုံ ဖန်တီး၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဟန်ဆောင်နေကြောင်းများကို အားလုံးကုန် ပြောပြလိုက်ချင်၏။ ရှိ.ဇလင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက် အမှန်များကို ကြားရသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်အား သနားကရုဏာ ထားလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်မိပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်က ဖွင့်ဟ ဝန်ခံမည်ဆိုလျှင် ရှိ.ဇလင်းသည် ကျွန်ုပ် ဖွင့်ဟဝန်ခံ

သမျှကို ယုံကြည်ပေးလိမ့်မည်။ သူ့အပေါ်တွင် ထားရှိသော မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှလှည့်၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြန်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ရှိလင်းသည် ယုံချင်မှ ယုံပေမည်။ ကျွန်ုပ် ဖွင့်ဟဝန်ခံသမျှတို့သည် သက်သက် လှည့်စားချက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကာ ကျွန်ုပ်အား မုန်းတီးကောင်း မုန်းတီး၍ သွားပေးလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ မုန်းတီးသွားမည်စိုးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ နေ့များသာ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်ခဲ့ရ၏။ အဖြစ်မှန်ကိုကား ဖွင့်ဟ၍ မပြောရဲအောင် ရှိ၍နေခဲ့ရပေသည်။

အချိန်ကြာ၍လာလေလေ ဖွင့်ဟဝန်ခံရန်မှာ ပို၍ပို၍ ခက်လာလေလေဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းကောင်းကြီး သိရှိပါ၏။ မြန်မြန်ပြောနိုင်လေလေ ရှိလင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ယုံကြည်နိုင်ဖို့လမ်း ရှိလေလေဖြစ်၍နေ၏။ မပြောဘဲ ကြာကြာထားလေလေ မယုံကြည်နိုင်စရာများလေလေ ဖြစ်နေလေသည်။ အခြားနေရာများတွင် ရဲရင့်ခဲ့သော်လည်း ဤနေရာတွင်မူကား နာမည်ကြီး ဘာဒယ်လီ နယ်စားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် သတ္တိကြောင်၍ နေမိလေတော့သည်။

ရှိလင်းသည် အလွန်တရာ နှလုံးသား အေးစက်မာကျောသောသူဖြစ်သည်ဟု ရှာတယ်လာရော့က ပြောခဲ့ခြင်းမှာ မဟုတ်မမှန်သော စကားသာလျှင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ လာဖောစက ရှိလင်းသည် ပိုးပန်း၍မရ အလွန်မာနကြီးသည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်းမှာလည်း သူ၏ အထင်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ရှိလင်းသည် မာနကြီး၍ အသည်းနှလုံး အေးစက်မာကျောသောသူ လုံးဝ မဟုတ်ပေ။ ရှိလင်းသည် အခြားသော မိန်းမသားများကဲ့သို့ မာယာဆောင်ခြင်း အတတ်ကိုလည်း လုံးဝ နားမလည်၊ ပလီခြင်းအတတ်ကိုလည်း နားလည်သူမဟုတ်၊ လုံးဝ သဘာဝကျ၍ မိန်းကလေးပီသစွာ ရိုးသားသိမ်မွေ့သောသူ ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှိလင်းအား နန်းတွင်းတွင် နေထိုင်ဆက်ဆံရပုံများအကြောင်း၊ ပဲရစ်မြို့တော်၏အကြောင်း၊ လူဇင်ဘူး နန်းတော်အကြောင်း၊ လူဗရာ နန်းတော်၏အကြောင်း၊ သာသနာ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ နန်းတော်အကြောင်းများနှင့် တကွ ထိုနန်းဆောင်များတွင် ဝင်ထွက်သွားလာ အမှုထမ်း၍နေကြသော နန်းတွင်းသားတို့၏ အကြောင်းတို့ကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြရ၏။ သို့ပြောပြရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရှုပ်ပွေသော နန်းတွင်းကလိမ်ချုံ ဇာတ်လမ်းများကို ဝကွက်၍ ချန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ပြောသမျှကို ရှိလင်းသည် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် တအံ့တဩ ငေးမော၍ နားထောင်နေတတ်ပေသည်။ ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ် ဆရာကြီး ရေးသားခဲ့သော ပြဇာတ်ထဲက အော်တယ်လိုဆိုသော စစ်ဗိုလ်သည် ဒက်စဒီမိုနာ မင်းသမီးကို သူ ပါဝင်ခဲ့ရသော တိုက်ပွဲများအကြောင်းကို ပြောပြရင်း မင်းသမီးကလေး၏ မေတ္တာကို တဖြည်းဖြည်း ရရှိလာဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်

လည်း ရဲ့လင်းအား ပဲရစ်မြို့တော်၏ အကြောင်း ပြောပြရင်း သူ၏စိတ်ကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ နူးညွတ်စေခဲ့ပေသည်။ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါပင်မူ ဂါစကွန်နယ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ် သည် နန်းတွင်းရေးများကို သိလှချေလားဟု ရဲ့လင်းက တအံ့တဩ မေးဖူး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က ဂါစကွန်နယ်သား ကျွန်ုပ် လက်စပါရွန်သည် နန်းတော်စောင့်တပ်တွင် နှစ် အနည်းငယ်ကြာအောင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်၍ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ထားသော သူတစ်ဦး လည်းဖြစ်သောကြောင့် ဤမျှ နန်းတွင်းရေးအကြောင်းများကို သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ရှင်းချက်ထုတ်လိုက်ရပေသည်။

လာဗေဒန် မြို့စားကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲ့လင်းတို့ တစ်နေ့တခြား ပိုမို ခင်မင် လာသည်ကို ရိပ်မိ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကို သူ ဟန့်တားခြင်းမပြုပေ။ ကျွန်ုပ်အထင် ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲ့လင်းတို့သာ တကယ်တမ်း ချစ်ကြိုက်၍နေကြပါက မြို့စားကြီး သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို သဘောတူကာ ပေးစားလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ လောလောဆယ် အခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန် ဆင်းရဲသော်လည်း ဂါစကွန်နယ်သား သူရဲကောင်း လက်စပါရွန် ဖြစ်၍နေ၏။ လက်စပါရွန်သည် မည်မျှပင် ချမ်းသာခဲ့စေကာမူ ယခုကဲ့သို့ အော်လီယွန်းမင်းသားဘက်က ထောက်ခံ၍ သူပုန်ထရာ၌ ရှိပစ္စည်းများကို ဘုရင်မင်းမြတ် အစိုးရက သိမ်းယူခြင်းခံရမည် မလွဲပေရာ လက်ဦးက ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်စေ အဆုံးသတ်၌ ပစ္စည်းလက်လွတ်ဖြစ်ရပြီး အကြောင်းထူးတော့မည်မဟုတ်၊ မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်ကာ အော်လီယွန်းမင်းသား၏ တော်လှန်ရေးကြီးကို ထောက်ခံသူ ဖြစ်သဖြင့် ဆင်းရဲချမ်းသာခြင်းသည် ပဓာန မဟုတ်ဟူ၍ မြို့စားကြီး ယူဆထားပုံ ရလေ သည်။

တစ်ဖန် မြို့စားကြီးသည် ရဲ့လင်းအား ဆန်ယူစတော့က ပိုးပန်းနေသည်ကို သဘောမကျချေ။ ထိုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဆန်ယူစတော့ ပြိုင်ဘက်ပေါ်လာသည်ကို ကျေနပ် နေပုံလည်း ရလေသည်။ မြို့စားကြီးသည် ဆန်ယူစတော့က ရဲ့လင်းအား လာရောက် ပိုးပန်းခြင်းကို မနှစ်မြို့သော်လည်း မည်သို့မျှ ဟန့်တားခြင်း မပြုပေ။ သို့ မဟန့်တားဘဲ ထားခြင်းမှာ သဘောတူ ကျေနပ်သောကြောင့်မဟုတ်။ ဆန်ယူစတော့သည် သစ္စာဖောက်ပြီး လာဗေဒန်မြို့စားကြီးသည် သူပုန်ကို တိတ်တဆိတ် အားပေးကူညီသည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ ရွှေနားတော်ပေါက်အောင် လျှောက်ထားပြီး ဒုက္ခပေးမည်စိုးသောကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

မြို့စားကတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍မူကား ရဲ့လင်းက ပဲရစ်နန်းတွင်းရေးများတွင် စိတ်ဝင်စားသည့်နည်းတူ မြို့စားကတော်ကြီးကလည်း စိတ်ဝင်စားသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား

လေးစားခင်မင်၍ နေလေသည်။

လက်ဦးက မြို့စားကတော်ကြီးသည် ဆန်ယူစတော့အား အတော် ဂရုစိုက်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် လာဗေဒန်ရဲတိုက်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်ယူစတော့ ထက် လောကဗဟုသုတ ကြွယ်ဝပုံကို မြို့စားကတော်ကြီး တဖြည်းဖြည်း သိ၍လာ၏။ ထို့ပြင် မြို့စားကတော်ကြီးသည် နန်းတွင်းရေး ဇာတ်ရှုပ်များကို အလွန် သိချင် ကြားချင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် နာမည်မျှသာ ကြားဖူးသော မင်းသား မင်းသမီးများနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကြောင်း အတွင်းရေးတို့ကို ကျွန်ုပ်အား တီးတိုး ကျိတ်၍ မေးတတ် လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ နန်းတွင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် နန်းတွင်းဇာတ်ရှုပ်များကို အသေးစိတ် ပြောပြနိုင်၏။ သို့သော် အနုစိတ်၍ကား ပြောမပြော။ မြို့တော်နှင့်ဝေးသော ဂါစကွန် နယ်သားတစ်ဦးက နန်းတွင်းရေးများကို သိလွန်းအားကြီးလှပါကလားဟု တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်လွဲကာ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်မည်ကိုလည်း စိုးရလေသေးသည်။ သို့သော် မြို့စားကြီး ကတော်မှာ အတင်းအဖျင်း နားထောင်ရန် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး မေး၍နေ၏။ အကယ်၍သာ မြို့စားကြီးကတော်သည် သာမန် မိခင်မျိုး ဖြစ်မည် ဆိုပါက ကျွန်ုပ်ပြောပြသော နန်းတွင်းအဖြစ်အပျက်များကိုထောက်၍ ကျွန်ုပ်သည် နန်းတွင်း က လူရှုပ်လူပွေတစ်ဦးဖြစ်သူအား သမီးနှင့်ပေးစားရန် တော်မည်မဟုတ်ဟု တွေးကောင်း တွေးမိမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် မြို့စားကြီးကတော်မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းသာ ကြည့်တတ်သော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သဖြင့် သမီး၏ နောင်ရေးကိုပင် မစဉ်းစား၊ သူ သိချင်သမျှကိုသာ မရမက မေးမြန်းနေလေတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်များကြောင့် နောင် အခါတွင် မြို့စားကြီးကတော်သည် မဖြစ်တန်ရာသော ဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ထို အကြောင်းများကို နောင်မှ ဆက်လက် ဖော်ပြသွားရပေမည်။

ဤနည်းဖြင့် ဆန်ယူစတော့မှလွဲ၍ အခြားသောသူများသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ရီ.လောင်း တို့၏ အချစ်ကိစ္စကို ထောက်ခံအားပေးသလို ဖြစ်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အချစ်ရေးကိစ္စ အခြေအနေကိုသာလျှင် ရှာတယ်လာရောများ မြင်ရမည်ဆိုလျှင် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အံကြိတ် ၍ နေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အံကြိတ်ရသောသူမှာ တကယ်တမ်းတွင် ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ရေးကိစ္စကို အသေးစိတ် စဉ်းစားလိုက်လျှင် ကား ကျွန်ုပ်မှာ မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင် ဖြစ်နေရပေသည်။

လာဗေဒန် ရဲတိုက်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်၍ ၁၀ ရက်ကြာသောအခါတွင် တစ်ညနေ ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ရီ.လောင်းတို့သည် ဂါရွန်နီ မြစ်ထဲတွင် လှေစီးကြ၏။ တစ်မိုင်မျှ လှော်ခဲ့ပြီး